Agatha Christie

Agatha Christie

Poirot: Primele cazuri

CUPRINS:

Afacerea de la balul Victoria.
Aventura bucătăresei de la Clapham.
Misterul din Cornwall.
Aventura lui Johnnie Waverly.
Dublu clu.
Regele de treflă.
Moştenirea Lemesurier.
Mina pierdută.
Expresul de Plymouth.
Cutia cu bomboane de ciocolată.
Planurile submarinului.
Apartamentul de la etajul al treilea.
Păcat dublu.
Misterul de la Market Basing.
Cuibul de viespi.
Doamna cu văl.
Problemă pe mare.
Grădina ce-ţi mai face?

Afacerea de la balul Victoria.

Numai pura întâmplare l-a făcut pe prietenul meu, Hercule Poirot. Fost şef al forţei belgiene, să fie implicat în cazul familiei Style. Succesul i-a adus notorietate şi s-a decis să se consacre soluţionării problemelor de criminalistică. După ce am fost rănit pe Somme şi trecut în rezervă, în cele din urmă, ne-am fixat împreună sediul la Londra. Din moment ce am cunoscut direct majoritatea cazurilor sale, mi s-a sugerat să aleg unele dintre cele mai

interesante şi să le consemnez. Apucându-mă de această treabă cred că cel mai bine ar fi să încep cu acea încurcătură stranie care a stârnit, la vremea respectivă, un foarte larg interes public. Mă refer la afacerea de la Balul Victoria.

Deşi nu este atât de edificatoare pentru metodele deosebite ale lui Poirot, ca alte cazuri mai obscure, mai încflcite, trăsăturile ei senzaţionale, oamenii celebri amestecaţi şi imensa publicitate ce i s-a făcut în presă, o determină să rămână cause célčbre ţi am simţit întotdeauna că numai datorită implicării lui Poirot a fost posibilă găsirea soluţiei şi făcută publică.

Într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, stăteam în apartamentul lui Poirot. Micul meu prieten, elegant şi dichisit ca întotdeauna, cu capul său în formă de ou, aplecat uşor pe o parte, punea cu delicateţe o nouă pomăda pe mustaţa lui. O anumită vanitate inofensivă era o caracteristică a lui Poirot şi eu m-am adaptat dragostei sale generale pentru ordine şi metodă. The Daily News Monger, din care citisem, alunecase pe jos şi eu mă afundasem în gânduri şi era cât pe-aici să aţipesc când vocea lui Poirot mă făcu să-mi revin.

— La ce te gândeşti atât de adânc, mon ami?

— Ca să-ţi spun adevărat, mă gândeam cu uimire la afacerea formidabilă de la Balul Victoria, i-am răspuns eu. Toate ziarele sunt pline cu asta. Am bătut cu degetul pe ziar în timp ce vorbeam.

— Da?

— Cu cât citeşti mai mult, cu atât ţi se pare toată treaba învăluită în mai mult mister! Mam aprins eu în legătură cu subiectul. Cine l-a ucis pe lordul Cronshaw? Moartea lui Coco Courtenay în aceeaşi noapte a fost o simplă coincidenţă? A fost un accident? Sau în mod deliberat ea a luat o supradoză de cocaină? M-am oprit şi apoi am adăugat în mod dramatic: la Chestiile astea mă gândeam.

Oarecum spre dezamăgirea mea, Poirot nu dădea atenţie întâmplărilor. Se uita în oglindă şi doar a murmurat: serios, această nouă pomăda este o minune pentru mustăţi! Totuşi, văzându-mi expresia, adăugă iute: chiar aşa – şi cum răspunzi la întrebările tale?

Dar, înainte de a putea răspunde, uşa s-a deschis şi proprietăreasa noastră l-a anunţat pe inspectorul Japp.

Omul de la Scotland Yard era un vechi prieten de-al nostru şi lam întâmpinat cu căldură.

— Ah, bunul meu Japp, exclamă Poirot, oare ce te aduce în vizită la noi?

— Ei bine, domnule Poirot, spuse Japp, aşezându-se şi dând din cap către mine a salut, mi s-a încredinţat un caz care, sunt convins, că ţi se potriveşte ţie şi am venit să te întreb dacă vrei să te bagi în ciorba asta?

Poirot avea o bună opinie despre calităţile lui Japp, deşi deplângea lipsa lamentabilă de metodă a acestuia; dar eu, în ce mă priveşte, consideram că cel mai mare talent al acestui detectiv rezida în gentileţea cu care căuta ajutor sub forma deghizată de a-l acorda el însuşi!

— E vorba despre acest Bal Victoria, spuse Japp convingător. Haide, recunoaşte că ţi-ar plăcea să te amesteci în treaba asta.

Poirot îmi zâmbi.

— În orice caz, prietenului meu Hastings i-ar plăcea. El tocmai dezbătea subiectul, n'est çepas, mon ami?

— Desigur, domnule, şi dumneavoastră veţi fi implicat, spuse Japp condescendent. Vă spun că e o pană la pălărie să cunoşti toate amănuntele unui caz ca acesta. Gata, la treabă! Cred că ştiţi elementele principale, domnule Poirot?

— Numai din ziare. Şi imaginaţia ziaristului este câteodată înşelătoare. Povestiţi-mi întreaga afacere.

Japp se aşează confortabil, picior peste picior, şi începu.

— După cum ştie toată lumea, marţea trecută a fost organizat marele Bal Victoria. Toţi nepricopsiţii, care-şi spun că sunt cineva în zilele noastre, dar asta e realitatea,

s-au adunat la Colossus Hall şi toată Londra era acolo, inclusiv tânărul lord Cronshaw şi prietenii săi.

— Dosarul lui? Îl întrerupse Poirot. Vreau să spun bioscopia, nu, cum i se zice, biografia?

— Vicontele Cronshaw era al cincilea viconte, 25 de ani, bogat, necăsătorit şi îndrăgea foarte mult lumea teatrului. Mergeau zvonurile că se logodise cu domnişoara Courtenay, de la Teatrul Albany, căreia prietenii îi spuneau Coco şi care era, din toate punctele de vedere, o tânără extrem de fascinantă.

— Bine. Continuez!

— Anturajul lordului Cronshaw consta din unchiul său, onorabilul Eustace Beltane, o drăguţă, văduvă americană, doamna Mallaby, un tânăr actor Chris Davidson, soţia acestuia şi, în sfârşit, domnişoara Coco Courtenay. După cum ştiţi, a fost, de fapt, un carnaval şi grupul Cronshaw reprezenta personaje din vechea comedie italiană – care or fi alea!

— Commedia dell'Arte, murmură Poirot, ştiu.

— Oricum, costumele reprezentau copii după un set de figurine de porţelan din colecţia domnului Eustace Beltane. Lordul Cronshaw era Arlechinul, Beltane era Punchinello, doamna Mallaby era perechea lui Pulcinella, Davidsonii erau Pierrot şi Pierrette iar domnişoara Courtenay era, bineînţeles, Colombina. Chiar de la începutul serii, ceva părea să nu fie în ordine. Lordul Cronshaw era abătut şi se purta ciudat. Când cei şase s-au adunat pentru supeu într-o cămăruţă separată, pusă la dispoziţie de gazdă, toţi au observat că el şi domnişoara Courtenay nu-şi mai vorbeau. Evident, ea plânsese şi părea în pragul unei crize de nervi. Masa n-a fost prea plăcută şi, când au plecat cu toţii din cameră, ea s-a întors spre Chris Davidson şi i-a cerut, ca să fie auzită, s-o ducă acasă căci „i se făcuse lehamite de bal”. Tânărul actor a ezitat, uitându-se la lordul Cronshaw şi, în cele din urmă, i-a tras pe amândoi înapoi în camera unde avusese loc supeul. Dar toate eforturile sale pentru a-i

împăca n-au dat rezultat şi-atunci a luat un taxi şi a condus-o pe domnişoara Courtenay – care acum plângea – la apartamentul ei. Deşi, evident, extrem de supărată, nu i-a mărturisit nimic, repetând doar tot timpul că „îl va face pe bătrânul Cronch să-i pară rău pentru asta! „ Acesta este singurul indiciu pe care-l avem că moartea ei s-ar fi putut să nu fie accidentală şi e prea puţin lucru pe care să te bazezi.

Până când Davidson a liniştit-o cumva, era prea târziu să se reîntoarcă la Colossus Hali, aşa că s-a dus direct acasă, la apartamentul său din Chelsea, unde soţia sa sosi puţin după aceea cu vestea teribilei tragedii, care se întâmplase după plecarea sa. Lordul Cronshaw, se pare, devenea tot mai abătut cu cât balul se desfăşura. S-a îndepărtat de grupul său şi aproape că nu l-au mai văzut în restul serii. Cam pe ia ora unu şi treizeci de minute, chiar înainte de marele dans „cotillion", când toţi îşi scot măştile, căpitanul Digby, un ofiţer care-i cunoştea costumul, l-a observat stând într-o lojă şi uitându-se pe scenă.

— Helo, Cronch! A strigă el. Vino jos şi fii sociabil! Ce-ai înţepenit acolo ca o bufniţă împăiată! Haide, începe un dans vechi, frumos.

— Bine! Îi răspunse Cronshaw. Aşteaptă-mă, căci altfel n-am să te mai găsesc în mulţime.

Se întoarse şi plecă din lojă, cum spusese. Căpitanul Digby, care era cu doamna Davidson, aşteptă. Minutele treceau, dar lordul Cronshaw nu apărea. In cele din urmă, Digby deveni nerăbdător.

— Băiatul ăsta crede că o să-l aşteptăm toată noaptea! Exclamă el.

În acel moment, doamna Mallaby veni spre ei şi i se explică situaţia.

— N-aţi văzut că e ca un urs cu capul bolnav în seara asta? Strigă drăguţa văduvă plină de vioiciune. Haideţi să ne ducem noi şi să-l recuperăm.

Începură să-l caute, dar fără succes, până când doamna Mallaby spuse că ar putea fi găsit în camera unde

mâncaseră cu o oră în urmă. Şi-au croit drum până acolo. Dar ce le-a fost dat să vadă! Acolo era, într-adevăr, Arlechinul, dar întins pe jos cu un cuţit de masă înfipt în inimă!

Japp se opri, Poirot dădu afirmativ din cap şi spuse cu aerul unui specialist: Une belle affaire! Şi nu e nici un clu în privinţa făptuitorului crimei? Dar cum ar putea fi!

— Ei bine, continuă inspectorul, ştiţi restul Tragedia a fost dublă, în ziua următoare erau titluri în toate ziarele şi un anunţ scurt că domnişoara Courtenay, populara actriţă, fusese descoperită moartă în patul ei şi că decesul se datora unei supradoze de cocaină. Era accident sau sinucidere? Servitoarea ei, care a fost chemată să depună mărturie, a recunoscut că domnişoara Courtenay lua de obicei acest drog şi verdictul de „moarte accidentală" a fost admis. Totuşi, nu putem exclude posibilitatea sinuciderii. Moartea ei este deosebit de nefericită, mai ales că ne lipseşte de orice clu privitor la cauza certii din noaptea precedentă. Apropo, o cutioară emailată a fost găsită pe cadavru. Pe ea era scris cu diamante „Coco" şi era pe jumătate plină cu cocaină. Camerista domnişoarei Courtenay a identificat-o ca aparţinând stăpânei sale, ce-o purta întotdeauna la ea, din moment ce conţinea rezerva de drog, căreia îi devenea tot mai mult sclavă.

— Şi lordul Cronshaw lua droguri?

— Dimpotrivă. El era un adversar înverşunat al drogurilor.

Poirot dădu din cap meditativ.

— Dar, din moment ce cutia era la el înseamnă că ştia că domnişoara Courtenay le folosea. Sugestiv, nu, bunul meu Japp?

— Ah! Spuse Japp destul de vag. Am zâmbit.

— Ei bine, spuse Japp, ăsta-i cazuL Ce credeţi despre el?

— N-ai mai găsit nici un clu de vreun fel care n-a fost raportat?

— Ba da, uite asta. Japp scoase un mic obiect din buzunar şi i-l înmână lui Poirot. Era un mic pompon din mătase

verde ca smaraldul, cu nişte fire rupte atârnând de el, ca şi cum fusese smuls cu violenţă.

— L-am găsit în mâna mortului care era strâns încleştată, explică inspectorul.

Poirot i-l dădu înapoi, fără nici un comentariu şi întrebă:

— Avea lordul Cronshaw duşmani?

— Pe nimeni de care să ştie cineva. Părea un tânăr popular.

— Cine beneficiază de pe urma morţii sale?

— Unchiul său, onorabilul Eustace Beltane primeşte titlul şi moşiile. Sunt vreo două elemente de suspiciune împotriva sa. Mai mulţi oameni declară că au auzit o ceartă violentă în cămăruţa pentru supeu şi că Eustace Beltane a fost unul dintre participanţi. Vedeţi, cuţitul apucat de pe masă concordă cu ideea comiterii crimei în timpul unei dispute.

— Ce spune domnul Beltane despre asta?

— Declară că unul dintre ospătari îl ajuta să se schimbe. De asemenea, că era aproape unu şi jumătate. Ştiţi, mărturia căpitanului Digby fixează momentul cu multă acurateţe. Numai circa zece minute au trecut între discuţia sa cu Cronshaw şi găsirea cadavrului.

— Şi, în orice caz, presupun că domnul Beltape, ca Punchinello, purta o cocoaşă şi un guler?

— Nu ştiu exact detaliile costumelor, spuse Japp, uitându-se curios la Poirot. Şi, oricum, nu prea văd ce are de-a face cu asta?

— Nu? Era o nuanţă de batjocură în zâmbetul lui Poirot. El continuă liniştit, ochii săi strălucind de lumina verde pe care mă învăţasem s-o recunosc prea bine: era o draperie în cămăruţa supeului, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Cu un spaţiu în spatele ei suficient să ascundă un bărbat?

— Da, de fapt, e o mică nişă, dar cum de-ai ştiut de ea – n-ai fost acolo, nu-i aşa, domnule Poirot?

— Nu, bunul meu Japp, am adăugat draperia din mintea mea. Fără ea, drama n-are sens. Şi întotdeauna, ceva trebuie să aibă sens. Dar, spune-mi, n-au trimis după doctor?

— Imediat, bineînţeles. Dar nu mai era nimic de făcut. Trebuie să fi murit pe loc.

Poirot dădu din cap cu nerăbdare.

— Da, da, înţeleg. Doctorul a depus mărturie la anchetă?

— Da.

— N-a spus nimic despre vreun simptom neobişnuit; nu era nimic în înfăţişarea cadavrului care să-l fi izbit a fi anormal?

Japp se uită aspru la omuleţul din faţa lui.

— Da, domnule Poirot. Nu ştiu la ce te referi, dar el a menţionat că era o tensiune şi o înţepeneală a membrelor pe care nu şi le putea explica deloc.

— Aha! Făcu Poirot. Aha! Mon Dieu! Japp, asta te pune pe gânduri, nu-i aşa?

Mi-am dat seama că asta nu-l pusese deloc pe gânduri pe Japp.

— Dacă vă gândiţi la otravă, domnule, cine naiba ar otrăvi mai întâi un om şi apoi i-ar înfige un cuţit în piept?

— Adevărat, ar fi ridicol, acceptă Poirot placid.

— Doriţi să vedeţi ceva, domnule? Vreţi să examinaţi camera unde a fost găsit corpul…

Poirot dădu din mină.

— Câtuşi de puţin. Mi-aţi spus singurul lucru care mă interesează – părerea lordului Cronshaw despre droguri

— Atunci, nu vreţi să vedeji nimic?

— Numai un singur lucru.

— Ce anume?

— Setul de figurine din porţelan care a inspirat costumele.

Japp îl privi uimit.

— Ei, ştii că eşti nostim!

— Poţi să-mi aranjezi asta?

— Vino cu mine în Berkeley Square, acum, dacă vrei. Domnul Beltane – sau lordul – cum ar trebui să-i spun acum – n-o să se opună.

Ne-am aruncat îndată într-un taxi Noul lord Cronshaw nu era acasă, dar la cererea lui Japp am fost conduşi în „camera chinezească”, unde erau păstrate piesele cele mai preţioase ale colecţiei. Japp se uită în jurul său cam neajutorat.

— Nu prea îmi dau seama cum o să le găseşti vreodată pe cele pe care le vrei, domnule.

Dar, Poirot trăsese deja un scaun în faţa şemineului şi sărea pe el ca un prihor sprinten.

Deasupra oglinzii, pe o mică etajeră, numai pentru ele, se aflau şase figurine de porţelan. Poirot le examina cu minuţiozitate, făcând, între timp, câteva observaţii către noi.

— Les voilŕ! Vechea comedie italiană. Trei perechi! Arlechin şi Colombina, Pierrot şi Pierrette, foarte eleganţi în alb şi verde – şi Punchinello şi Pulcinella în mov şi galben. Foarte elaborat costumul luî Punchinello – gulere şi dantele la mâneci, o cocoaşă, o pălărie înaltă. Da, aşa cum mi-am închipuit Foarte elaborat.

Puse figurinele la loc cu grijă şi sări jos.

Japp se uita nesatisfăcut, dar cum era clar că Poirot nu avea intenţia să explice nimic, detectivul se consolă cum putu în privinţa asta. Tocmai când ne pregăteam să plecăm, intră stăpânul casei şi Japp făcu prezentările necesare.

Al şaselea viconte Cronshaw era un om de circa 50 de ani, cu maniere delicate, cu o faţă frumoasă, consumată. Evident, un stricat bătrân, cu maniera languroasă a unui prefăcut. Mi-a displăcut pe loc. Ne-a salutat destul de graţios, declarând că auzise multe povestiri despre talentul lui Poirot şi se puse la dispoziţia noastră în orice fel.

— Poliţia face tot ce poate, ştiu, spuse Poirot.

— Dar, tare mă tem că misterul morţii nepotului meu nu va fi niciodată elucidat. Totul pare extrem de misterios.

Poirot îl privea, scrutător:

— Nepotul dumneavoastră nu avea duşmani de care să ştiţi?

— Absolut niciunul. Sunt sigur de asta. Făcu o pauză şi apoi continuă: dacă vreţi să îmi mai puneţi întrebări…

— Numai una. Vocea lui Poirot era serioasă. Costumele – au fost reproduse exact după figurinele dumneavoastră?

— Până în cel mai mic detaliu.

— Mulţumesc, milord. Aceasta este tot de care vroiam să fiu sigur. Bună ziua.

— Şi acum ce facem? Întrebă Japp, în vreme ce mergeam grăbiţi pe stradă. Trebuie să raportez la Yard, ştiţi.

— Bien! Nu te mai reţin. Mai am încă o mică treabă s-o lămuresc şi apoi…

— Şi apoi?

— Cazul va fi clar.

— Ce? Doar nu vorbeşti serios! Ştii cine l-a omorât pe lordul Cronshaw?

— Parfaitément.

— Cine? Eustace Beltane?

— Ah, mon ami, îmi ştii mica mea slăbiciune! Întotdeauna simt dorinţa să ţin frânele în propriile mele mâini până în ultima clipă. Dar nu te teme, am să dezvălui totul când va veni vremea. Nu vreau nici un credit – afacerea va fi a ta, cu condiţia să-mi permiţi să organizez denouément-ul în felul meu.

— Aşa e şi cinstit, spuse Japp. Dacă vreun sfârşit se va ivi vreodată! Dar îţi spun, eşti o scoică, nu-i aşa? Poirot zâmbi. Pe curând! Mă duc la Yard.

O luă înainte pe stradă şi Poirot opri un taxi.

— Unde mergem acum? Am întrebat plin de curiozitate.

— În Chelsea, să-i vedem pe Davidsoni. Îi dădu adresa şoferului.

— Ce crezi de noul lord Cronshaw? L-am întrebat.

— Ce spune bunul meu prieten Hastings?

— N-am încredere în el din instinct.

— Crezi că el este „unchiul cel rău” din poveşti, nu?
— Tu nu crezi?
— Eu, eu cred că a fost extrem de amabil cu noi, spuse Poirot pe un ton neutru.
— Pentru că avea motivele sale! Poirot mă privi, dădu din cap cu tristeţe şi murmură ceva care suna cam aşa: „Fără metodă”.
Familia Davidson locuia la etajul al III-lea al unui bloc cu apartamente gen vilă. Ni s-a spus că domnul Davidson e plecat, dar doamna Davidson era acasă. Am fost conduşi într-o cameră lungă, joasă, cu obiecte orientale care atârnau bătând la ochi. Se simţea un aer închis, tensionat şi era un parfum pătrunzător de beţe de santal. Doamna Davidson veni aproape imediat; era o fiinţă micuţă, blondă, a cărei fragilitate ar fi părut exagerată şi ţi-ar fi inspirat compasiune, dacă n-ar fi fost privirea vicleană şi calculată din ochii ei de un albastru deschis.
Poirot îi explică ce legătură aveam noi cu ancheta şi ea dădu din cap cu tristeţe.
— Bietul Cronch… ca şi biata Coco! Amândoi ţineam atât de mult la ea şi moartea ei ne face să suferim teribil. Ce doriţi să mă întrebaţi? Trebuie iar să evoc seara aceea îngrozitoare?
— O, doamnă, credeţi-mă, nu aş vrea să vă zgudui sentimentele în mod inutil. De fapt, inspectorul Japp mi-a spus tot ce era necesar. Vreau numai să văd costumul pe care l-aţi purtat la bal în seara aceea.
Doamna se uită puţin surprinsă şi Poirot continuă cu blândeţe:
— Înţelegeţi, doamnă, că eu lucrez după sistemul ţării mele. Acolo, noi întotdeauna „reconstituim” crima. E posibil ca să pot avea o adevărată reprezentaţie şi, în acest caz, mă înţelegeţi, costumele sunt foarte importante.
Doamna Davidson se uita cu o umbră de îndoială.
— Am auzit, bineînţeles, de reconstituirea unei crime, spuse ea. Dar n-am ştiut că sunteţi atât de interesaţi în

legătură cu detaliile. Am să aduc rochia acum.
Ieşi din cameră şi se întoarse aproape imediat cu o rochie elegantă din şaten alb şi verde. Poirot o luă, o examina şi i-o dădu înapoi înclinându-se.
— Merçi, madame! Văd că aţi avut ghinionul de a pierde unul din pompoanele dumneavoastră verzi, cel de pe umărul de aici.
— Da, s-a rupt la bal. L-am luat de jos şi i l-am dat bietului lord Cronschaw să mi-l păstreze.
— Asta a fost după supeu?
— Da.
— Nu cu prea mult timp înainte de tragedie? O uşoară umbră de alarmă trecu prin ochii doamnei Davidson, dar răspunse repede:
— O, nu, cu mult înainte de asta. De fapt, chiar imediat după supeu.
— Înţeleg. Asta-i tot. N-am să vă mai deranjez. Bonjour, madame
— Ei, bine, am intervenit, în timp ce ieşeam din clădire, aceasta explică misterul pomponului verde.
— Mira-m-aş.
— De ce, ce vrei să spui?
— M-ai văzut examinând rochia, Hastings?
— Şi?
— Eh bien, pomponul care lipsea nu fusese smuls, cum a spus doamna. Dimpotrivă, fusese tăiat, prietene, tăiat cu foarfeca. Firele erau toate aproape egale.
— Vai de mine! Am exclamat. Se complică din ce în ce mai rău.
— Dimpotrivă, răspunse Poirot indiferent, devine din ce în ce mai simplu.
— Poirot, am strigat, într-o zi am să te omor! Obiceiul tău de a găsi totul extraordinar de simplu se agravează în mod groaznic!
— Dar când explic, mon ami, nu e întotdeauna perfect de simplu?

— Da, asta e partea supărătoare! Atunci simt că aş fi putut-o face şi eu.

— Şi ai putea, Hastings, ai putea. Dacă ţi-ai da măcar osteneală să-ţi aranjezi ideile! Fără metodă…

— Da, da, am spus eu imediat, pentru că îi ştiam prea bine logoreea lui Poirot când începea să vorbească pe tema lui favorită. Spune-mi, ce facem acum? Ai cu adevărat de gând să reconstitui crima?

— Câtuşi de puţin. Să spunem că drama s-a terminat, dar că eu propun să-i adăugăm o „arlechinadă”.

Marţea următoare a fost fixată de Poirot ca zi pentru acest misterios spectacol. Pregătirile m-au intrigat în mare măsură. Un ecran alb a fost ridicat într-o parte a camerei, flancat de draperii grele în ambele părţi. Un om cu un fel de aparat de luminat apăru apoi şi, în cele din urmă, un grup de artişti dispăru în dormitorul lui Poirot, care fusese transformat într-o temporară cameră de schimbat costume. Cu puţin timp înainte de ora opt, Japp sosi, într-o dispoziţie câtuşi de puţin veselă. Am înţeles că detectivul oficial nu prea era de acord cu planul lui Poirot.

— Puţin melodramatic, ca toate ideile lui. Dar, nu poate face nici un rău şi, aşa cum spune el, ne-ar putea scuti de o mulţime de necazuri. A fost foarte inteligent în privinţa cazului. Şi eu miroseam acelaşi lucru, desigur… Simţeam instinctiv că Japp cam „storcea” adevărul… Dar, continuă Japp, i-am promis să-l las să joace sfârşitul cum vrea el. Ah! Iată-i că sosesc.

Lordul veni primul împreună cu doamna Mallaby, pe care încă n-o văzusem. Era o femeie drăguţă, brunetă şi părea cam nervoasă. Urmară Davidsonii. Şi pe Chris Davidson îl vedeam prima dată. Era destul de frumos într-un stil cam epatant, înalt şi brunet, cu aerul degajat al unui actor.

Poirot aranjase scaunele cu faţa spre ecran. Acesta era foarte puternic luminat. Poirot stinse celelalte lumini, aşa încât camera rămase în întuneric, cu excepţia ecranului. Se auzi vocea sa din întuneric.

— Doamnelor, domnilor, o scurtă explicaţie. Şase siluete vor trece pe rând pe ecran. Le cunoaşteţi. Pierrot şi Pierrette, Punchinello, bufonul şi eleganta Pulcinella, frumoasa Colombina, dansând uşor, Arlechinul, spiritul, invizibil omului!

După aceste cuvinte introductive spectacolul începu. Pe rând, fiecare siluetă pe care o menţionase Poirot s-a aşezat în faţa ecranului, a rămas acolo pentru o clipă nemişcată şi apoi a dispărut. Luminile se aprinseră şi toţi răsuflară uşuraţi. Toţi fuseseră nervoşi temându-se de ceva ce nu ştiau. Mi s-a părut că ceea ce avusese loc până atunci, n-avea câtuşi de puţin sens. Dacă criminalul se găsea printre noi – şi Poirot se aştepta ca lui să-i cedeze nervii doar la vederea chipului familiar – înscenarea eşuase în mod sigur, aşa cum era de aşteptat. Totuşi, Poirot nu păru câtuşi de puţin descurajat. El înainta, strălucind de bucurie.

— Acum, doamnelor şi domnilor, sunteţi atât de buni să-mi spuneţi, pe rând, ceea ce tocmai am văzut? Vreţi să începeţi, milord?

Domnul arăta cam uluit.

— Mă tem că nu prea înţeleg.

— Spuneţi-mi numai ceea ce am văzut.

— Ei… Ei… Bine, aş zice că am văzut şase figuri trecând prin faţa unui ecran, îmbrăcate pentru a reprezenta personajele din vechea comedie italiană, sau… pe noi noaptea trecută.

— Nu contează noaptea trecută, milord, interveni Poirot. Prima parte a spuselor dumneavoastră m-a interesat. Doamnă, sunteţi de acord cu lordul Cronshaw?

În timp ce vorbea se întorsese spre doamna Mallaby.

— Eu… Da… Desigur.

— Sunteţi de acord că aţi văzut şase figuri reprezentând comedia italiană?

— Da, desigur.

— Domnule Davidson? Şi dumneavoastră?

— Da.

— Doamnă?

— Da.

— Hastings? Japp? Da? Sunteţi cu toţii de acord? Se uită de jur împrejur la noi; faţa i se făcuse palidă. Şi ochii îi erau verzi, ca ai unei pisici.

— Şi totuşi greşiţi cu toţii! Ochii v-au înşelat, aşa cum v-au înşelat şi în noaptea de ia Balul Victoria. „Să vczi lucrurile cu proprii tăi ochi”, cum Ise spune, nu înseamnă să vezi întotdeauna adevărul. Cineva trebuie să vadă cu ochii minţii; trebuie să-ţi foloseşti micile celule cenuşii! Să ştiţi, atunci, că în seara asta ca şi în noaptea de la Balul Victoria, n-aţi văzut şase figuri, ci numai cinci! Uitaţi-vă!

Luminile se. Stinseră din nou. O figură se aşează în faţa ecranului – Pierrot!

— Cine-i acesta? Nu-i aşa că e Pierrot? Întrebă Poirot.

— Da, strigarăm cu toţii.

— Uitaţi-vă din nou!

Cu o mişcare rapidă, omul îşi lepădă veşmântul larg al lui Pierrot. Acolo, în lumina puternică, stătea strălucind Arlechinul! În aceeaşi clipă se auzi un ţipăt şi un scaun răsturnat.

— Să fii blestemat, se auzi vocea lui Davidson. Să fii blestemat! Cum ai ghicit?

Apoi se auzi sunetul cătuşelor şi vocea calmă, oficială a lui Japp:

— Te arestez, Cristopher Davidson pentru uciderea vicontelui Cronshaw; tot ce spui va fi folosit ca dovadă împotriva ta.

Un sfert de oră mai târziu. Apăruse un mic supeu ales şi Poirot, cu faţa strălucind de satisfacţie, îşi etala ospitalitatea şi răspundea la întrebările noastre nerăbdătoare.

— Totul a fost foarte simplu, împrejurările în care pomponul cel verde a fost găsit sugerau pe dată că fusese smuls din costumul ucigaşului. Am eliminat-o din minte pe Pierrette (din moment ce-ţi trebuie multă forţă să înfigi un cuţit de masă) şi m-am gândit că Pierrot ar fi criminalul.

Dar Pierrot plecase de la bal cu aproape două ore înaintea comiterii crimei. Deci, el trebuie să se fi reîntors la bal mai târziu să-l omoare pe lord Cronshaw, sau, eh bien, trebuia să-l fi ucis înainte de a fi plecat! Era asta imposibil? Cine-l văzuse pe lordul Cronshaw după supeu în seara aceea? Numai doamna Davidson, a cărei declaraţie, am bănuit, era o invenţie deliberată, spusă cu scopul de a explica lipsa pomponului, pe care, bineînţeles, ea îl tăiase de la rochia sa pentru a-l pune în locul celui care lipsea de la costumul soţului ei. Dar, atunci, Arlechinul care a fost văzut în lojă la ora unu şi jumătate trebuie să fi fost o substituire. O clipă mai înainte, luasem în considerare posibilitatea ca domnul Beltane să fie vinovatul. Dar cu elaboratul său costum era clar imposibil ca el să fi jucat dublu rol – cel al lui Punchinello şi cel al Arlechinului. Pe de altă parte, pentru Davidson, un tânăr cam de aceeaşi înălţime cu victima şi, în plus, actor de profesie, lucrul era extrem de simplu. Doar un amănunt mă neliniştea. Sigur că unui doctor nu-i putea scăpa diferenţa dintre un om, care era mort de două ore şi unul mort de zece minute! Eh bien, doctorului nu i-a scăpat! Dar el nu a fost dus la cadavru şi întrebat „de cât timp e mort omul acesta?” Dimpotrivă, lui i s-a spus că omul fusese văzut în viaţă cu zece minute mai înainte, aşa încât el doar a comentat, la anchetă, înţepenirea anormală a membrelor pe care nu putea să şi-o explice! Acum, totul se închega în jurul teoriei mele. Davidson îl omorâse pe lordul Cronshaw imediat după supeu, când, vă amintiţi, a fost văzut trăgându-l înapoi în cameră. Apoi a plecat cu domnişoara Courtenay, a lăsat-o la uşa apartamentului ei (în loc de a intra şi a încerca s-o liniştească, după cum a afirmat) şi s-a întors în grabă la Colossus, dar ca Arlechin, nu ca Pierrot – o simplă transformare efectuată prin îndepărtarea costumului de deasupra.

Unchiul victimei se aplecă în faţă cu o expresie perplexă.

— Dar dacă e aşa, el trebuie să fi venit la bal pregătit să îşi omoare victima. Oare ce motiv ar fi putut avea? Motivul, pe

ăsta nu-l înţeleg.
— Ah!
— Acum ajungem la a doua tragedie – cea a domnişoarei Courtenay. A existat un element pe care toată lumea l-a trecut cu vederea. Domnişoara Courtenay a murit de cocainã, dar drogul era în cutia emailată găsită pe cadavrul lordului Cronshaw. De unde a luat ea atunci doza care i-a fost fatală? Numai o singură persoană i-ar fi putut-o da - Davidson. Şi asta explică totul. Inclusiv prietenia ei cu familia Davidson şi cererea ei ca Davidson s-o conducă acasă. Lordul Cronshaw, care era un oponent aproape fanatic al folosirii drogurilor, a descoperit că ea întrebuinţa cocainã şi a bănuit că Davidson i-o furniza. Fără îndoială, că acesta a negat, dar lordul Cronshaw a reuşit să afle adevărul de la domnişoara Courtenay, la bal. El putea s-o ierte pe biata fată, dar nu avea, desigur, nici o îndurare pentru omul care trăia din traficul de droguri. Davidson era confruntat cu aflarea secretului său şi cu ruina. S-a dus la bal hotărât să-l facă pe Cronshaw să tacă cu orice preţ.
— Atunci moartea lui Coco a fost un accident?
— Bănuiesc că a fost un accident, pus la cale cu dibăcie de Davidson. Ea era foarte furioasă pe Cronshaw, mai întâi pentru reproşurile lui şi, în al doilea rând, pentru că îi luase cocaina. Davidson i-a dat de la el mai multă şi, probabil, i-a sugerat să mărească doza în semn de sfidare faţă de „bătrânul Cronch”!
— Încă un lucru, am zis eu. Nişa şi draperia? De unde ai ştiut de ele?
— Dar asta era cel mai simplu dintre toate, mon ami. Ospătarii intraseră şi ieşiseră din cămăruţă, deci, evident, cadavrul nu putea să fi zăcut pe duşumea, unde a fost găsit. Trebuia să fie un loc în cameră unde acesta putea fi ascuns. M-am gândit la o draperie şi la o nişă în spatele acesteia. Davidson a târât cadavrul acolo şi, mai târziu, după ce a atras atenţia asupra lui în lojă, l-a scos din acel loc, înainte

de a părăsi definitiv balul. A fost una dintre cele mai reuşite acţiuni ale sale. Este un tip inteligent!

Dar în ochii verzi ai lui Poirot am citit, fără să greşesc, remarca nerostită: „Dar nu atât de inteligent precum Hercule Poirot!”

Aventura bucătăresei de la Clapham.

Pe vremea când împărţeam apartamentul cu prietenul meu Hercule Poirot, aveam obiceiul să-i citesc tare titlurile din ziarul de dimineaţă, „The Daily Blare” „The Daily Blare” era un ziar care scotea în relief senzaţionalul cu orice prilej. Jafurile şi crimele se aflau pe primele pagini. Ele te izbeau cu litere de-o şchioapă.

UN FUNCŢIONAR DE BANCĂ CE SE ASCUNDE A DISPĂRUT CU ACŢIUNI NEGOCIABILE ÎN VALOARE DE 50.000 DE LIRE. SOŢUL ÎŞI BAGĂ CAPUL ÎN SOBA CU GAZ. NEFERICITA CASNICĂ. DISPARIŢIA UNEI DACTILOGRAFE. O FATĂ FRUMOASĂ DE 21 DE ANI. UNDE ESTE EDNA FIELD?

— Iată-le, Poirot, destule din care să alegi. Un funcţionar de bancă ce fuge, o sinucidere misterioasă, o dactilografă dispărută – pe care o vrei?

Prietenul meu era cam moleşit. Refuză din cap încet.

— Nu sunt prea mult atras de niciuna din ele,. Mon ami” Azi mă simt înclinat spre o viaţă liniştită. Ar fi trebuit să fie o problemă foarte interesantă care să mă tenteze să-mi părăsesc fotoliul. Ştii, am treburi proprii importante de care să mă ocup.

— Ca de exemplu?

— Garderoba mea, Hastings. Dacă nu greşesc, pe noul meu costum gri e o pată de grăsime, una singură, dar suficientă ca să mă necăjească. Apoi mai este şi paltonul de iarnă; trebuie să-l întind la păstrare în pudră „Keatings” Şi cred, da, cred, că a sosit momentul să-mi ajustez mustăţile, după care trebuie să le aplic pomada.

— Ei bine, i-am zis eu îndreptându-mă spre fereastră, mă Aândoiesc că-ţi vei putea duce la îndeplinire acest program

delirant. Cineva sună la intrare. Ai un client.

— Dacă treaba nu e de importanţă naţională, nici nu mă ating de ea, declară Poirot cu demnitate.

O clipă mai târziu, intimitatea noastră fu tulburată de o doamnă înaltă, roşie la faţă, care se făcuse auzită ca urmare a urcării rapide a treptelor.

— Sunteţi domnul Poirot? Întrebă ea.

— Eu sunt Hercule Poirot, da, doamnă!

— Nu eşti câtuşi de puţin cum mi-am închipuit c-ar trebui să fii, spuse, privindu-l cu o oarecare dezamăgire. Plăteşti să se scrie în ziare ce detectiv inteligent eşti sau jurnaliştii o spun ei înşişi?

— Madame! Spuse Poirot ridicându-se în picioare.

— Regret, desigur, dar ştiţi cum sunt astăzi ziarele astea. Începi să citeşti un articol drăguţ: „Ce i-a spus o mireasă prietenului ei necăsătorit” şi continuarea e despre un lucru simplu pe care să-l cumperi de la farmacie şi cu care să-ţi şamponezi părul. Nimic decât prostii. Dar, sper că nu v-aţi supărat! Am să vă spun ce vreau să faceţi pentru mine. Vreau să-mi găsiţi bucătăreasa.

Poirot o fixă cu privirea; era prima dată când nu-şi găsea cuvintele. M-am întors ca să-mi ascund zâmbetul uriaş pe care nu puteam să mi-l controlez.

— Totul e din cauza acestei aşa zise binefaceri, continuă doamna. Să bagi idei în capul servitoarelor care ar dori să fie dactilografe dar nu sunt. Opreşte „binefacerea”, asta zic. Mi-ar place să ştiu de ce se plâng servitorii mei – au o după-amiază şi o sâmbătă liberă pe săptămână, câte o duminică liberă din două, rufele sunt duse la spălătorie, au aceeaşi mâncare ca şi noişi nu există nici un fel de margarină în casă, numai untul cel mai bun.

Se opri să-şi tragă respiraţia şi Poirot se folosi de ocazie. Ridicându-se în picioare, vorbi îngâmfat:

— Mă tem că faceţi o greşeală, doamnă. Eu nu fac anchete în situaţiile servitorilor. Sunt un detectiv particular.

— Ştiu, spuse vizitatoarea noastră. Nu v-am spus că vreau sămi găsiţi bucătăreasa mea? A plecat de acasă miercuri, fără să-mi spună un cuvânt şi nu s-a mai întors.

— Îmi pare rău, doamnă, dar eu nu mă ocup de treburi de astea. Vă spun „la revedere”.

Vizitatoarea noastră mârâi a indignare.

— Aşa care va să zică, dragă domnule? Mândru din caleafară, da? Vreţi să aveţi de-a face numai cu secretele guvernelor şi cu bijuteriile conteselor? Ei, atunci să vă spun că un servitor este la fel de important pentru mine ca o tiară pentru o femeie. Nu putem fi cu toate cucoane fine care să ne plimbăm în maşinile noastre cu diamante şi perle. O bucătăreasă bună este o bucătăreasă bună şi când o pierzi înseamnă la fel de mult ca perlele pentru o doamnă din înalta societate.

Pentru o clipă sau două se ivi o prăpastie între demnitatea şi simţul umorului la Poirot. În cele din urmă râse.

— Doamnă, dumneavoastră aveţi dreptate şi eu greşesc. Remarcile sunt juste şi inteligente. Acest caz va fi o noutate. Niciodată n-am vânat un servitor care a dispărut. Iată problema de importanţă naţională pe care tocmai o ceream să mi-o încredinţeze soarta, chiar înaintea sosirii dumneavoastră. En avant! Spuneţi că această bijuterie de bucătăreasă a plecat miercuri şi nu s-a mai întors. Asta a fost alaltăieri.

— Da, a fost ziua ei liberă.

— Dar probabil, doamnă, a păţit vreun accident. Aţi întrebat la vreun spital?

— Exact asta am crezut şi eu ieri, dar azi dimineaţă, poftim, a trimis după lada ei. Şi nici măcar un rând pentru mine! Dacă aş fi fost acasă, nu i-aş fi dat-o… Să mă trateze aşa! Dar tocmai mă dusesem la măcelar.

— Vreţi să mi-o descrieţi?

— Era între două vârste, bine făcută, cu părul negru care începea să încărunţească, foarte respectabilă. În ultimul loc stătuse zece ani. O chema Eliza Dunn.

— Şi n-avuseserăţi vreo discuţie cu ea miercuri?
— Nici vorbă. De aceea mi se pare atât de ciudat.
— Câţi servitori aveţi, doamnă?
— Doi. Fata în casă, Annie, foarte drăguţă. Puţin cam uitucă şi cu capul numai la tineri, dar o servitoare bună dacă o pui la treabă.
— Ea şi cu bucătăreasa se împăcau bine?
— Desigur, se mai înfruntau, se mai împăcau, dar, în general, se aveau foarte bine.
— Şi fata nu poate deloc să facă lumină în acest mister?
— Ea spune că nu, dar ştiţi cum sunt servitorii, sunt solidari între ei.
— Bine, bine, trebuie să vedem despre ce e vorba. Unde spuneaţi că locuiţi, doamnă?
— La Clapham, Prince Albert Road, 88.
— Bine, madame, vă spun la revedere şi puteţi conta pe vizita mea la locuinţa dumneavoastră în timpul zilei.
Atunci, doamna Todd, pentru că aşa o chema pe noua noastră prietenă, plecă. Poirot se uită la mine în chip jalnic.
— Hei, hei Hastings, avem aici o afacere cu totul nouă. „Dispariţia bucătăresei de la Clapham!” Niciodată, niciodată, prietenul nostru, inspectorul Japp nu trebuie să audă de asta!
După aceea, s-a dus şi a încălzit fierul de călcat şi a îndepărtat cu grijă pata de grăsime de pe costumul său gri cu ajutorul unei bucăţi de sugativă. Cu regret, şi-a amânat îngrijirea mustăţilor pentru o altă zi şi am pornit spre Clapham.
Prince Albert Road se dovedi a fi o stradă cu căsuţe elegante, toate aproape la fel, cu perdele frumoase de mătase la geamuri şi ciocănele de alamă strălucitoare la uşi.
Am sunat la numărul 88 şi uşa ne-a fost deschisă de o fată îngrijită cu o faţă drăguţă. Doamna Todd veni în hol să ne întâmpine.
— Nu pleca Annie, o strigă ea. Acest gentleman este detectiv şi vrea să-ţi pună câteva întrebări.

Pe faţa fetei se citea lupta între îngrijorare şi curiozitate plăcută.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse Poirot înclinându-se. Aş dori s-o întreb pe servitoarea dumneavoastră acum şi să rămână singură, dacă se poate.

Am fost conduşi într-o mică sufragerie şi când doamna Todd, după ce se codi evident, părăsi camera, Poirot începu ancheta sa.

— Voyons mademoiselle Annie tot ceea ce ne veţi spune va fi de cea mai mare importanţă. Numai dumneata poţi face lumină în acest caz. Fără ajutorul dumitale nu putem face nimic.

Îngrijorarea dispăru de pe faţa fetei şi plăcuta curiozitate deveni şi mai evidentă.

— Sunt sigură, domnule, spuse ea, vă spun tot ce pot.

— Asta e bine. Poirot o aprobă încântat. Acum, în primul rând, ce părere aveţi personal despre asta? Sunteţi o fată de o inteligenţă remarcabilă. Asta se poate vedea imediat! Cum vă explicaţi dispariţia Elizei?

Astfel încurajată, Annie începu să toarne incitată.

— Negustori de sclavi albi, domnule, tot timpul am spus asta! Bucătăreasa întotdeauna m-a avertizat împotriva lor: „Să nu miroşi nici un parfum sau să mănânci dulciuri, indiferent cât de domn pare individul! „Astea erau cuvintele care mi le repeta. Şi acum au pus mâna pe ea! Sunt sigură de asta. Adevărat sau nu, a fost dusă în Turcia sau în vreunul din locurile alea din Orient unde, am auzit, că le place ca ele să fie grase.

Poirot îşi păstră un aer grav admirabil.

— Dar, în acest caz – şi asta este într-adevăr o idee!

— Ar fi trimis ea după geamantan?

— Ei bine, nu ştiu, domnule. S-ar putea să aibă nevoie de lucrurile ei… Chiar şi în locurile alea străine.

— Cine a venit după bagaj, un bărbat?

— Carter Paterson, domnule.

— Dumneata l-ai împachetat?

— Nu, domnule, era deja împachetat şi legat cu sfoară.
— Ah! Asta-i interesant. Asta dovedeşte că atunci când a plecat din casă miercuri, era deja hotărâtă să nu se întoarcă. Înţelegi, nu-i aşa?
— Da, domnule. Annie arăta uşor surprinsă. Nu m-am gândit la asta. Dar totuşi ar putea fi negustorii de sclavi albi, nu-i aşa, domnule? Adăugă ea pe gânduri.
— Fără îndoială! Spuse Poirot pe un ton grav şi continuă: Aveaţi acelaşi dormitor?
— Nu, domnule, aveam camere separate.
— Şi Eliza şi-a exprimat nemulţumirea vreodată faţă de actuala ei slujbă? Eraţi mulţumite amândouă aici?
— N-a spus niciodată că o să plece. Slujba e bună… Fata ezită.
— Vorbeşte sincer, spuse Poirot cu blândeţe. N-am să-i spun stăpânei tale.
— Da, desigur, domnule, coniţa e grujulie. Dar mâncarea e bună. Destulă şi fără restricţie. Ceva cald pentru seară, slănină prăjită cât doreşti, plimbări frumoase. Şi oricum, dacă Eliza dorea să-şi schimbe slujba, sunt sigură că n-ar fi plecat niciodată în felul acesta. Ar fi stat până la sfârşitul lunii, pentru că doamna i-ar fi tăiat salariul pe o lună dacă ar fi făcut aşa!
— Munca nu e prea grea?
— Ei, ea este pretenţioasă, întotdeauna se uită prin colţuri să vadă dacă e praf. Şi apoi mai e chiriaşul, sau „musafirul care plăteşte”, cum i se spune întotdeauna. Dar le trebuie numai micul dejun şi cina, la fel ca şi stăpânului. Amândoi stau toată ziua în City.
— Îţi place de stăpânul tău?
— Da, e foarte liniştit şi puţin zgârcit.
— Cred că nu poţi să-ţi reaminteşti ultimul lucru pe care Eliza l-a spus înainte de a pleca?
— Ba da, pot: „Dacă rămâne nişte dulceaţă de piersici de la cină o mâncăm noi şi mai avem puţină slănină cu cartofi

prăjiţi”. Se dădea în vânt după dulceaţă de piersici. Mă întreb dacă n-au pus mâna pe ea în felul ăsta.

— Miercuri era de obicei ziua ei liberă?

— Da, ea era miercurea şi eu joia.

Poirot îi mai puse câteva întrebări, apoi se declară satisfăcut. Annie plecă şi doamna Todd intră grăbită cu faţa plină de curiozitate. Eram sigur că se simţise jignită pentru că o exclusesem din cameră în timpul conversaţiei noastre cu Annie. De aceea, Poirot avu grijă cu tact s-o îmblânzească.

— E dificil, îi explică el, pentru o femeie de o inteligenţă excepţională, ca a dumneavoastră, doamnă, să suportaţi cu răbdare metodele întortochiate pe care noi, bieţii detectivi, suntem obligaţi să le folosim. Să ai răbdare cu proştii, e greu pentru cei iuţi la minte.

Înlăturând astfel orice resentiment din partea doamnei Todd, el a condus conversaţia spre soţul ei şi a obţinut informaţia că el lucra pentru o firmă în City şi nu va fi acasă până după ora şase.

— Fără îndoială, că el este foarte tulburat şi îngrijorat de această afacere neaşteptată, nu-i aşa?

— Nu e niciodată îngrijorat, declară doamna Todd. „Bine, bine ia pe alta dragă”. Asta-i tot ce spune el! E aşa de calm că mapucă disperarea câteodată. „O femeie nerecunoscătoare”, a spus el. „Am scăpat cu toţii de ea”.

— Dar ceilalţi membri ai casei, doamnă?

— Vă referiţi la domnul Simpson, „musafirul nostru care plăteşte”? Ei bine, atât timp cât îşi primeşte micul dejun şi cina în mod regulat, el nu se îngrijorează.

— Ce profesiune are, doamnă?

— Lucrează într-o bancă.

A menţionat numele băncii şi eu am tresărit uşor, reamintindu-mi lectura din „The Daily Blare”

— E tânăr?

— Cred că are 28 de ani. Un tânăr drăguţ, liniştit.

— Aş vrea să schimb câteva cuvinte cu el, ca şi cu soţul dumneavoastră, dacă se poate. O să mă reîntorc în acest scop diseară. Îmi permit să vă sugerez că ar trebui să vă odihniţi puţin, arătaţi obosită.

— Cred şi eu că sunt! Întâi, grija pentru Eliza şi apoi am fost după cumpărături ieri, aproape toată ziua şi ştiţi ce înseamnă asta, domnule Poirot, ba un lucru, ba un altul şiam avut o mulţime de treabă în casă pentru că, Annie nu le poate face pe toate şi, e foarte probabil, că-şi va da demisia fiind nemulţumită aşa, ei bine, astea m-au extenuat!

Poirot spuse ceva în semn de înţelegere şi plecarăm.

— E o coincidenţă curioasă, am zis, că acel funcţionar care a dispărut, Davis, e de la aceeaşi bancă cu Simpson. Crezi că poate să fie vreo legătură?

Poirot zâmbi.

— Pe de o parte, un funcţionar care o şterge, pe de alta o bucătăreasă care dispare. E greu să vezi vreo legătură între cei doi, dacă, nu cumva, Davis l-a vizitat pe Simpson, s-a îndrăgostit de ea şi a convins-o să fugă cu el.

Am râs. Dar Poirot rămase grav.

— Ar fi putut s-o facă mai rău, spuse el pe un ton mustrător. Aminteşte-ţi, Hastings, dacă pleci într-un exil, un bucătar bun ar putea fi de mai mult folos decât o fată drăguţă! Se opri pentru o clipă şi apoi continuă: este un caz curios, plin de trăsături contradictorii. Mă interesează… Da, mă interesează în mod deosebit.

În seara aceea ne-am reîntors la Prince Albert Road, 88 şi am vorbit cu domnii Todd şi Simpson. Primul era un om de vreo 4o de ani, molâu, cu un cap lunguieţ.

— O, da, da, spuse el vag Eliza. Da. O bucătăreasă bună, cred. Şi econoamă. Eu ţin foarte mult la a face economii.

— Puteţi să vă imaginaţi vreun motiv pentru care v-a părăsit aşa de subit?

— O, bine, zise domnul Todd vag. Ştiţi, servitorii. Soţia se îngrijorează prea mult. Se consumă pentru că întotdeauna se îngrijorează. De fapt, toată problema e foarte simplă. „Ia

alta, dragă, ia alta”, îi spun. Asta este soluţia. Fă haz de necaz!

La fel de inutil ne-a fost şi domnul Simpson. Era un tânăr liniştit, spălăcit, cu ochelari.

— Cred că trebuie s-o fi văzut, zise el. O femeie mai în vârstă, nu? Desigur, e cealaltă pe care-o văd întotdeauna, Annie. Drăguţă fată. Foarte politicoasă.

— Cele două se împăcau una cu alta?

Domnul Simpson declară că era sigur că nu putea spune. Credea că da.

— Ei bine, nu dăm de nimic interesant acolo mon ami, spuse Poirot când părăsirăm casa. Plecarea noastră a fost întârziată de o izbucnire violentă din partea doamnei Todd, care ne repetă tot ce ne spusese în acea dimineaţă, dar cu mai mult lux de amănunte.

— Eşti dezamăgit? L-am întrebat. Te aşteptai să auzi ceva?

Poirot negă din cap.

— Desigur, exista o posibilitate, spuse el. Dar nu mi s-a părut prea probabilă.

Următorul eveniment fu o scrisoare pe care Poirot o primi în dimineaţa următoare. O citi, se înroşi de indignare şi mi-o întinse.

Doamna Todd regretă că renunţă până la urmă la serviciile domnului Poirot. Dezbătând problema cu soţul ei îşi dă seama că e o prostie să cheme un detectiv pentru o afacere pur casnică. Doamna Todd alătură o guinee ca onorariu pentru consultaţie.

— Aha! Strigă Poirot supărat. Şi ei cred că o să scape de Hercule Poirot în felul ăsta! O favoare, o mare favoare le-am făcut ca să consimt să le investighez mizerabila lor afacere de doi bani şi ei mă expediază comme ça! Uite ce e. Nu mă înşel, aici e mâna domnului Todd. Dar eu îi spun nu. De 36 de ori nu! Am să-mi cheltui guineele mele proprii, 3600 guinee dacă va fi nevoie, dar am să dau de firul acestui mister!

— Da, dar cum? Am întrebat eu.

Poirot se linişti puţin.

— D'abord, spuse el, vom da anunţuri în ziar. Ia să văd… Da… Cam aşa ceva: „Dacă Eliza Dunn va răspunde la această adresă va afla ceva în interesul ei”. Publică-l în toate ziarele în care vrei, Hastings. Intre timp, am să fac câteva investigaţii proprii. Du-te, trebuie acţionat iute!

Nu l-am mai văzut până seara, când a binevoit să-mi spună ceea ce făcuse.

— Am făcut cercetări la firma domnului Todd. Nu a lipsit miercuri şi are un caracter bun-asta în privinţa lui. Apoi Simpson, joi a fost bolnav şi nu s-a dus la bancă. Dar miercuri a fost. Era în termeni oarecum amicali cu Davis. Nimic ieşit din comun. Acolo pare să nu fie nimic. Nu. Trebuie să ne bazăm pe anunţ.

Acesta apăru în toate ziarele principale. La ordinele lui Poirot a fost tipărit în fiecare zi timp de o săptămână. Interesul său era extraordinar faţă de această afacere obişnuită privind fuga unei bucătărese, dar mi-am dat seama că el o considera o chestiune de onoare să persevereze până când va reuşi în final. Mai multe cazuri extrem de atrăgătoare i-au fost aduse în acest răstimp, dar le-a refuzat pe toate. În fiecare dimineaţă se repezea la scrisori, le privea cu seriozitate şi apoi le abandona cu un oftat.

Dar răbdarea noastră a fost răsplătită până la urmă. În miercurea următoare, proprietăreasa ne anunţă că o persoană cu numele de Eliza Dunn venise în vizită.

— Enfin! Exclamă Poirot. Dar, dă-i drumul să urce! Iute, imediat.

Astfel îmboldită, proprietăreasa ieşi în grabă şi se întoarse după câteva clipe ca s-o prezinte pe domnişoara Dunn. Prada noastră era cum ne fusese descrisă: înaltă, solidă şi deosebit de respectabilă.

— Am venit ca răspuns la anunţ, explică ea. M-am gândit că trebuie să fie vreo încurcătură sau altceva şi că,

probabil, nu ştiaţi c-am intrat deja în posesia moştenirii mele.

Poirot o studia cu atenţie. Trase mai în faţă un scaun cu o mişcare largă a braţului.

— Adevărul este, îi explică el, că fosta dumitale stăpână, doamna Todd, e foarte îngrijorată în privinţa dumitale. Ea s-a temut că vi s-ar fi putut întâmpla un accident.

Eliza Dunn păru foarte surprinsă.

— Atunci, n-a primit scrisoarea mea?

— N-a primit nici un cuvânt de nici un fel. Poirot se opri şi apoi spuse convingător: vreţi să-mi relataţi toată povestea?

Eliza Dunn n-avea nevoie de încurajare. Se lansă deodată într-o povestire lungă.

— Tocmai mă întorceam acasă, miercuri seara şi eram aproape de locuinţă, când un gentleman m-a oprit. Era înalt, cu barbă şi joben. „Domnişoara Eliza Dunn?”, a întrebat el. „Da”, am spus eu. „Am întrebat de dumneavoastră la numărul 88, a zis el; mi s-a spus că v-aş putea întâlni în timp ce veniţi aici; domnişoară Dunn, am sosit din Australia în mod special ca să vă găsesc; ştiţi cumva numele de fată al bunicii dumneavoastră din partea mamei?” „Jane Emmot”, am spus eu. „Exact, a spus el; acum, domnişoară Dunn, deşi poate nu aţi auzit niciodată despre asta, bunica dumneavoastră a avut o mare prietenă, Eliza Leech; prietena ei a plecat în Australia unde s-a căsătorit cu un om foarte bogat; cei doi copii ai ei au murit mici şi ea a moştenit toată averea soţului; ea a murit acum câteva luni şi, prin testament, moşteniţi o casă în această ţară şi o sumă considerabilă de bani”.

Puteaţi să mă fi doborât şi cu o pană, continuă domnişoara Dunn. Pentru o clipă am fost bănuitoare şi el trebuie să fi observat pentru că a zâmbit. „Foarte bine că sunteţi prevăzătoare domnişoară Dunn, spuse el; iată actele mele”. Îmi întinse o scrisoare de la nişte avocaţi din Melbourne, Hurst and Crotchet şi o carte de vizită. El era domnul Crotchet. „Sunt vreo două condiţii, spuse el. Clienta noastră

era puţin excentrică, ştiţi. Moştenirea pune drept condiţie să intraţi în posesia casei (ea este în Cumberland) până mâine la ora 12; cealaltă condiţie nu este prea importantă – e doar o stipulare că nu trebuie să fiţi servitoare”. Îmi căzu faţa. „O, domnule Crotchet, am spus eu, sunt bucătăreasă, nu v-au spus acasă?” „Dragă, dragă, spuse el, n-am ştiut de aşa ceva, am crezut c-aţi putea fi o guvernantă sau o doamnă de companie; e foarte neplăcut, chiar foarte neplăcut”. „Şi-o să pierd toţi banii”? Am întrebat eu cam îngrijorată. El se gândi vreun minut, două. „Există întotdeauna mijloace de a eluda legea, domnişoară Dunn,” spuse el în sfârşit. „Noi ca avocaţi le cunoaştem. Soluţia este ca dumneavoastră să vă părăsiţi slujba în după-amiaza aceasta.” „Dar leafa mea pe o lună?”, am întrebat eu. „Dragă domnişoară Dunn, spuse el zâmbind, vă puteţi părăsi slujba în orice clipă pierzând salariul pe o lună; stăpâna dumitale va înţelege, având în vedere împrejurările; imperativul este timpul; trebuie neapărat să prindeţi trenul de ora 23 şi 5 minute din King's Cross spre nord; vă pot împrumuta vreo zece lire pentru bilet şi puteţi scrie câteva rânduri la gară către stăpâna dumitale; am să i-o duc personal şi am să-i explic totul”. Am fost de acord, bineînţeles, şi o oră mai târziu mă aflam în tren atât de emoţionată încât nu ştiam pe ce lume mă aflu. Sigur că până când am ajuns la Carlisle, eram pe jumătate înclinată să cred că întreaga problemă era un truc, o păcăleală despre care citeşti de obicei. Dar m-am dus la adresa pe care mi-o dăduse, cea a unor avocaţi şi totul era în ordine. O căsuţă drăguţă şi un venit de 300 de lire pe an. Avocaţii ştiau foarte puţine lucruri, ei tocmai primiseră o scrisoare de la un domn din Londra cu instrucţiuni să-mi predea casa şi 150 de lire pentru primele şase luni. Domnul Crotchet mi-a trimis lucrurile, dar nu era nici un cuvânt de la coniţă. Ara crezut că era supărată şi-mi purta pică pentru norocul meu. Nu mi-a trimis lada, ci pachete de hârtie cu hainele mele.

Dar, sigur, dacă n-a primit niciodată scrisoarea mea, trebuie să fi gândit urât despre mine.

Poirot ascultase cu atenţie această lungă poveste. Acum dădu aprobator din cap ca şi cum era complet satisfăcut.

— Mulţumesc, domnişoară. Fusese, aşa cum zici, puţină încurcătură. Permiteţi-mi să vă recompensez pentru deranjul dumneavoastră. Îi întinse un plic. Vă reîntoarceţi imediat în Cumberland? Vreau să vă şoptesc ceva: nu uitaţi cum se găteşte. E întotdeauna util să ai ceva pe care să te bazezi în cazul în care lucrurile merg prost.

— Credulă, murmură ei, după ce vizitatoarea noastră plecă, dar probabil nu mai mult decât majoritatea celor aparţinând clasei sale. Faţa lui deveni gravă. Haide Hastings, nu e timp de pierdut. Ia un taxi până-i scriu o notă lui Japp.

Poirot aştepta pe scări când am venit cu taxiul.

— Unde mergem? Am întrebat nerăbdător.

— Întâi să lăsăm această notă unui mesager special.

Odată treaba terminată şi revenind la taxi, Poirot dădu şoferului adresa: Prince Albert Road, 88, Clapham.

— Deci, mergem acolo?

— Mais oui. Deşi, sincer să fiu, mă tem că vom ajunge prea târziu. Pasărea noastră trebuie să fi zburat.

— Cine este pasărea noastră?

Poirot zâmbi.

— Domnul acela şters, Simpson.

— Ce? Am exclamat eu.

— Haide, Hastings. Să nu-mi spui că nu ţi-e clar totul acum!

— Bucătăreasa a fost dată la o parte din drum, asta îmi dau seama, am zis uşor jignit. Dar, de ce? De ce să fi vrut Simpson s-o scoată din casă? Ştia ea ceva despre el?

— Absolut nimic.

— Şi atunci…

— Dar el vroia ceva ce avea ea.

— Bani? Moştenirea australiană?

— Nu, prietene, ceva cu totul diferit. Se opri o clipă şi apoi spuse grav: un geamantan ponosit din metal…

M-am uitat cruciş la el. Afirmaţia părea aşa de fantastică încât l-am suspectat că vrea să-şi bată joc de mine, dar el era foarte grav şi serios.

— Dar putea să-şi cumpere un geamantan, dacă vroia unul, am strigat eu.

— El nu dorea un geamantan nou. El vroia un geamantan cu pedigree. Un geamantan de o respectabilitate sigură.

— Uite ce e, Poirot. Asta-i chiar prea de tot. Îţi baţi joc de mine.

Se uită la mine.

— Îţi lipsesc mintea şi imaginaţia domnului Simpson, Hastings. Fii atent aici: miercuri seară, Simpson expediază bucătăreasa. O carte de vizită imprimată şi un document sunt lucruri simple de obţinut şi e gata să plătească 15o de lire şi chiria pe un an a unei case pentru a asigura succesul planului său. Domnişoara Dunn nu-l recunoaşte – barba, jobenul şi uşorul accent colonial o înşală complet. Aşa s-a sfârşit miercurea, cu excepţia fleacului că Simpson s-a servit cu acţiuni negociabile în valoare de 50.000 lire.

— Simpson, dar era Davis…

— Dacă eşti bun să-mi permiţi să continui, Hastings! Simpson ştie că furtul va fi descoperit joi după-amiază. El nu se duce joi la bancă, dar îl aşteaptă pe Davis când iese să-şi ia prânzul. Poate recunoaşte furtul şi-i spune lui Davis că-i va returna acţiunile, oricum reuşeşte să-l facă pe Davis să vină la Clapham cu el. Este ziua liberă a fetei şi doamna Todd se afla la cumpărături, aşa că nu era nimeni acasă. Când furtul este descoperit şi Davis lipseşte implicaţia va fi covârşitoare. Davis este hoţul! Domnul Simpson va fi în perfectă siguranţă şi se poate reîntoarce la lucru dimineaţa ca un funcţionar onest, cum îl cred.

— Şi Davis?

Poirot făcu un gest expresiv şi dădu uşor din cap.

— Pare prea stăpân pe sine să fie crezut şi apoi ce altă explicaţie poate fi, mon ami. Singura problemă a unui ucigaş este să scape de cadavru şi Simpson îşi făcuse planul dinainte. Am fost izbit imediat de faptul că deşi Eliza Dunn, evident avea de gând să se reîntoarcă în seara zilei când a plecat (aminteşte-ţi remarca despre dulceaţa de piersici), totuşi, geamantanul ei era gata împachetat când au venit după el. Simpson a fost cel care l-a trimis pe Carter Paterson, vineri, să-l ia şi tot Simpson a fost cel care l-a legat cu sfoară joi după-amiază. Ce bănuială ar putea trezi? O servitoare pleacă şi trimite după bagajul ei, acesta este etichetat şi pus pe adresa şi numele ei, probabil o gară foarte apropiată de Londra. Sâmbătă după-amiază, Simpson, deghizat ca australian, îl cere, îi pune o nouă adresă şi-l expediază în altă parte cu menţiunea:„să fie lăsat până ce este reclamat”. Când autorităţile devin bănuitoare, din motive lesne de înţeles şi-l deschid, tot ce se poate afla este că un bărbos din colonii l-a expediat dintr-o gară apropiată de Londra. Nu se poate face nici o legătură cu Prince Albert Road, 88. Ah! Am ajuns.

Pronosticurile lui Poirot au fost corecte. Simpson plecase cu câteva zile mai înainte. Dar el nu avea să scape de consecinţele crimei sale. Cu ajutorul telegrafiştilor a fost descoperit la bordul vasului „Olympia”, în drum spre America.

Un geamantan din cositor, trimis domnului Henry Wintergreen a atras atenţia impiegaţilor din Glasgow. A fost deschis şi s-a găsit cadavrul nefericitului Davis.

Cecul de o guinee al doamnei Todd nu a fost niciodată încasat. În schimb, Poirot l-a dat la înrămat şi l-a atârnat pe peretele din sufrageria noastră.

— Pentru mine este o mică lecţie, Hastings, care să-mi amintească să nu dispreţuiesc niciodată lucrul comun, oamenii obişnuiţi. O servitoare care dispare la un capăt – un ucigaş cu sânge rece la celălalt. Pentru mine este unul dintre cele mai interesante cazuri pe care le-am avut.

Misterul din Cornwall

— Doamna Pengelley, anunţă proprietăreasa noastră şi se retrase discret.

Mulţi oameni neobişnuiţi veneau să-l consulte pe Poirot dar, după mine, femeia care stătea nervoasă chiar în cadrul uşii, trăgând cu degetul de şalul din pene de la gât, era cea mai neobişnuită dintre toţi. Era extraordinar de comună – o femeie subţire, trecută, de aproape 50 ani, îmbrăcată într-o haină şi fustă tricotate, cu o bijuterie din aur la gât şi cu o pălărie cu totul nepotrivită deasupra părului ei cenuşiu. Într-un oraş de provincie dai peste o sută de doamne Pengelley pe stradă în fiecare zi.

Poirot înaintă şi o întâmpină cu plăcere, observând că părea evident încurcată.

— Doamnă, vă rog, luaţi loc. Colegul meu, căpitanul Hastings.

Doamna se aşeză, murmurând nesigur:

— Sunteţi domnul Poirot, detectivul?

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Dar vizitatoarea noastră încă tăcea. Ofta, îşi învârtea degetele şi se înroşea tot mai mult la faţă.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă?

— Ei bine, credeam… Adică. Vedeţi.

— Continuaţi, doamnă, vă rog, continuaţi.

Astfel încurajată, doamna Pengelley îşi adună gândurile.

— Lucrurile stau aşa, domnule Poirot, nu vreau să am de-a face deloc cu poliţia. Nu, nu m-aş duce la poliţie nici în ruptul capului! Cu toate acestea, sunt teribil de supărată în legătură cu ceva. Şi totuşi, nu ştiu dacă se cuvine… Se opri brusc.

— Eu, eu n-am nimic de-a face cu poliţia. Investigaţiile mele sunt strict particulare.

Doamna Pengelley. Se agăţă de cuvânt.

— Particulare, asta şi vreau. Nu doresc nici o discuţie sau tămbălău, sau lucruri prin ziare. Felul în care se relatează faptele este răutăcios încât familia nu-şi mai poate niciodată

ridica din nou capul. Şi nici măcar nu sunt sigură – e doar o idee teribilă – ce mi-a venit şi pe care nu pot să mi-o scot din cap. Se opri să-şi tragă respiraţia. Şi s-ar putea ca tot timpul să-l nedreptăţesc din răutate pe bietul Edward. E un gând teribil pe care îl poate avea o soţie. Dar în zilele noastre citiţi despre astfel de lucruri teribile.

— Dacă îmi permiteţi, vorbiţi despre soţul dumneavoastră?

— Da.

— Şi-l suspectaţi de… Ce anume?

— Nici nu-mi vine să vă spun, domnule Poirot. Dar citiţi despre atâtea lucruri care se întâmplă şi bieţii oameni nu bănuiesc nimic.

Începusem să disper că femeia nu ajungea la punctul esenţial, dar răbdarea lui Poirot era pe măsura cerinţelor momentului.

— Vorbiţi fără teamă, doamnă. Gândiţi-vă cât vă veţi bucura dacă vom putea să dovedim că suspiciunile dumneavoastră sunt nefondate.

— E adevărat, orice este mai bine decât să trăiesc în această nesiguranţă. O, domnule Poirot, mi-e groaznic de teamă că sunt încetul cu încetul otrăvită.

— Ce vă face să credeţi asta?

Doamna Pengelley, renunţând la reticenţa sa, se avântă într-o povestire foarte amănunţită, mai potrivită auzului „medicului” ei de ocazie.

— Dureri şi greţuri după mese, da? Făcu Poirot gânditor. Aveţi vreun doctor al familiei, doamnă? El ce părere are?

— Spune că-i gastrită acută, domnule Poirot. Dar îmi dau seama că este uluit şi nu prea-i în largul lui, schimbă mereu medicamentele dar nu ajută la nimic.

— Ia-ţi vorbit de… Temerile dumneavoastră?

— Bineînţeles că nu, domnule Poirot. S-ar fi aflat în oraş. Şi poate că este totuşi gastrită. Totuşi, e foarte ciudat că ori de câte ori Edward pleacă în weekend, mă simt din nou bine. Chiar şi nepoata mea, Freda observă acest lucru domnule Poirot. Şi-apoi mai este şi sticla aceea cu pesticide,

care n-a fost folosită niciodată, după cum susţine grădinarul, dar care este pe jumătate goală.

Se uită rugătoare la Poirot. El îi zâmbi încurajator şi luă un creion şi un carnet de notiţe.

— Hai să fim metodici, madame. Deci, dumneavoastră şi soţul locuiţi… Unde?

— Polgarwith, un târguşor în Cornwall.

— Locuiţi de mult acolo?

— De 14 ani.

— Şi familia este compusă din dumneavoastră şi soţul. Aveţi copii?

— Nu.

— Doar o nepoată, mi se pare că aţi spus.

— Da, Freda Stanton, copilul singurei surori a soţului meu. Locuieşte cu noi de opt ani… Adică până săptămâna trecută.

— Ah, şi ce s-a întâmplat acum o săptămână?

— De câtva timp, lucrurile erau foarte neplăcute; nu ştiu ce se întâmplase cu Freda. Era aşa de grosolană şi obraznică, avea un comportament aşa şocant şi în cele din urmă, într-o bună zi, într-un acces de furie a plecat şi a închiriat un apartament în oraş. De atunci nu am mai văzut-o. Mai lăsaţi-o să-şi vină în fire, aşa spune domnul Radnor.

— Cine este domnul Radnor?

Reapăru aerul acela încurcat de la început al doamnei Pengelley.

— O el… El e doar un prieten. Un tânăr foarte plăcut.

— E ceva între el şi nepoata dumneavoastră?

— Absolut nimic, spuse doamna Pengelley pe un ton sigur.

Poirot schimbă subiectul.

— Dumneavoastră şi soţul sunteţi, îmi închipui, într-o situaţie materială bună.

— Da, suntem de o condiţie foarte bună.

— Banii sunt ai dumneavoastră sau ai soţului?

— O, totul e a lui Edward. Eu n-am nimic personal.

— Vedeţi madame, ca să trecem la afacere trebuie să fim brutali. Trebuie să căutăm un motiv. Soţul dumneavoastră nu v-ar otrăvi numai pentru a-şi face de treabă! Aveţi idee de vreun motiv pentru care ar dori să vă înlăture?

— E blonda aia care lucrează pentru el, răspunse doamna Pengelley, răbufnind. Soţul meu este dentist, domnule Poirot, şi susţine că nimic n-ar merge dacă n-ar avea o fată frumoasă, cu părul în coadă de cal şi halat alb care să-i noteze programările şi să-i amestece compoziţiile. Mi-a ajuns la urechi că pe acolo se fac aranjamente frumuşele, deşi, bineînţeles, el jură că nu-i adevărat.

— Cine a comandat sticla cu pesticide, madame?

— Soţul meu… Acum vreun an.

— Nepoata dumneavoastră are vreun venit propriu?

— Cam 50 de lire pe an, mi se pare. Ar fi foarte bucuroasă să se întoarcă şi să aibă grijă de gospodăria lui Edward, dacă eu l-aş părăsi.

— V-aţi gândit să-l părăsiţi, deci?

— N-am de gând să-l las să facă cum îl taie capul. Femeile nu mai sunt sclave călcate în picioare ca în trecut, domnule Poirot.

— Vă felicit pentru spiritul dumneavoastră independent, madame, dar hai să fim practici. Vă întoarceţi astăzi la Polgarwith?

— Da, am venit cu o excursie. Trenul a plecat dimineaţă la ora 6 şi se întoarce după amiază la 5.

— Bien! N-am nimic deosebit deocamdată. Mă pot dedica micului dumneavoastră caz. Mâine voi fi în Polgarwith. Să spunem că Hastings de aici este o rudă îndepărtată de-a dumneavoastră, băiatul unui văr de-al doilea. Eu sunt excentricul lui prieten străin. Intre timp, mâncaţi numai ceva preparat personal sau sub supravegherea dumneavoastră. Aveţi vreo servitoare de încredere?

— Jessie, sunt sigură, e o fată foarte bună.

— Atunci pe mâine, madame, şi ţineţi-vă tare.

Poirot o conduse pe doamna până la ieşire şi se întoarse gânditor în scaunul lui. Nu era totuşi absorbit în aşa măsură încât să nu observe două fire din eşarfa de pene smulse de degetele agitate ale doamnei. Le luă cu grijă şi le încredinţă coşului de hârtii.

— Ce părere ai de caz, Hastings?

— Mi se pare o afacere murdară.

— Da, dacă e adevărat ceea ce bănuieşte doamna. Dar aşa să fie? Vai de orice bărbat care cumpără o sticlă de pesticide în zilele noastre. Dacă soţia lui suferă de gastrită şi are un temperament oarecum isteric, totul e pus pe jăratic.

— Crezi că la asta se rezumă totul?

— Ah, voilŕ, nu ţtiu, Hastings. Dar cazul mă interesează…, mă interesează enorm. Pentru că, vezi, nu are câtuşi de puţin trăsături noi. De aici teoria cu istericalele şi cu toate acestea doamna Pengelley nu mi-a lăsat de loc impresia a fi o femeie isterică. Da, dacă nu mă înşel, avem aici de-a face cu o dramă umană foarte reprezentativă. Spune-mi, Hastings, ce sentimente crezi că-i poartă doamna Pengelley soţului ei?

— Credinţa care se luptă cu frica, i-am sugerat eu.

— Da, însă, de obicei, o femeie ar acuza pe oricine din lume, dar nu pe soţul ei. Ea şi-ar păstra încrederea, în el şi la bine şi la rău.

— Cealaltă femeie” complică treburile.

— Da, iubirea se poate transforma în ură din cauza geloziei. Dar ura ar face-o să se ducă la poliţie… Nu să vină la mine. Ea ar dori să reclame un scandal. Nu, nu, să punem la treabă micile noastre celule cenuşii. De ce a venit la mine? Ca suspiciunile ei să se dovedească a fi greşite? Sau… Să se dovedească a fi adevărate? Ah, e ceva aici ce nu înţeleg – un factor necunoscut. Este, oare, doamna Pengelley o actriţă de mare clasă? Nu, ea a fost sinceră, jur că a fost sinceră şi de aceea mă interesează. Te rog caută trenurile spre Polgarwith.

Cel mai bun tren de peste zi era cel de 1,50 din Paddington, care ajungea la Polgarwith imediat după ora 7.

Călătoria s-a desfăşurat fără peripeţii şi a trebuit să pun capăt unui plăcut pui de somn ca să mă trezesc pe peronul unei mici gări pustii. Ne-am dus genţile la hotelul Duchy şi după o masă frugală, Poirot mi-a propus o plimbare pentru a face o vizită după masa de seară, aşa zisei mele verişoare.

Casa familiei Pengelley se afla puţin retrasă de la stradă având în faţă o grădină ca la vilele demodate. Parfumul florilor se răspândea dulceag în briza serii. Părea imposibil să asociezi gânduri violente cu această privelişte încântătoare a Lumii Vechi. Poirot sună şi bătu la uşă. Cum nu primi nici un răspuns, sună din nou. De data aceasta, după o mică pauză, uşa fu deschisă de o servitoare ciufulită. Avea ochii roşii şi abia îşi trăgea sufletul.

— Am dori s-o vedem pe doamna Pengelley, o lămuri Poirot. Putem să intrăm?

Servitoarea se holbă la el. Apoi, cu un aer neobişnuit de franc, zise:

— Cum, n-aţi auzit? A murit. A murit în seara asta… Cam acum o jumătate de oră.

Am rămas încremeniţi, uitându-ne la ea.

— De ce a murit? Am întrebat în cele din urmă.

— Cam ce-aş putea să vă spun. Aruncă o privire iute peste umăr. Dacă n-ar fi cine-ar trebui în casă cu domnişoara, mi-aş face valiza şi aş pleca în seara asta. Dar nu pot s-o las moartă fără ca nimeni să n-o privegheze. Nu-i de nasul meu să spun şi nici n-am să spun ceva. Dar toată lumea ştie. Ştie tot oraşul. Şi dacă domnul Radnor nu-i scrie ministrului de interne, atunci o so facă altcineva. Doctorul poate să spună ce-i place. Nu l-am văzut chiar eu cu proprii mei ochi pe stăpân luând pesticidul de pe raft chiar în seara aceasta? Şi n-a tresărit el când s-a întors şi m-a văzut privindu-l? Şi zeama de crupe a domnişoarei nu era acolo pe masă pregătită să i-o duc? Nici un pic de mâncare nu scapă

negustată cât timp sunt eu în casa asta! Nici dacă mor de ea.

— Unde locuieşte doctorul care a îngrijit-o pe stăpâna dumitale?

— Doctorul Adams. După colţ, pe strada principală. A doua casă.

Poirot plecă brusc. Era foarte palid.

— Pentru o fată care nu avea de gând să zică nimic, a spus destule, remarcă el sec.

Poirot lovi cu pumnul în palmă.

— Un imbecil, un imbecil criminal, asta sunt, Hastings. M-am lăudat cu micile mele celule cenuşii şi am pierdut o viaţă omenească, o viaţă care a venit la mine ca s-o salvez. Nu m-am gândit deloc că s-ar putea întâmpla ceva atât de curând. Să mă ierte bunul Dumnezeu, dar n-am crezut câtuşi de puţin că ceva sar putea întâmpla. Povestea ei mi s-a părut artificială. Am ajuns la casa doctorului. Hai să vedem ce poate să ne spună.

Doctorul Adams era tipic pentru medicul de ţară roşu la faţă descris în romane. Ne-a primit destul de politicos, dar la menţionarea misiunii noastre, faţa lui se făcu şi mai roşie.

— Prostia dracului! Prostia dracului e toată povestea asta! Nu m-am ocupat eu de caz? Gastrită… Gastrită pur şi simplu. Oraşul ăsta e o cloacă de bârfeli. O mulţime de babe mahalagioaice se adună şi inventează Dumnezeu ştie ce. Citesc aceste nenorocite de ziare de scandal şi nimic nu le cade mai bine decât ca cineva din propriul lor oraş să se otrăvească. Ele văd o sticlă cu pesticide pe un raft şi, urgent, le zboară imaginaţia cu ştirea în vârful limbii. Îl cunosc pe Edward Pengelley – el nu l-ar otrăvi nici pe câinele bunicii sale. De ce şi-ar otrăvi soţia? Spuneţi-mi, de ce?

— E un lucru, domnule doctor, pe care probabil nu-l cunoaşteţi.

Şi, foarte pe scurt, Poirot îi expuse principalele elemente ale vizitei pe care i-o făcuse doamna Pengelley. Nimeni n-ar

fi putut fi mai uimit decât dr. Adams. Ochii aproape-i ieşiră din orbite.

— Să mă ierte Dumnezeu! Exclamă el. Biata femeie trebuie să fi fost nebună. De ce n-a vorbit cu mine? Asta trebuia să facă.

— Şi să-i râdeţi în nas de temerile ei?

— Nu, nu, deloc. Cred că sunt un om descuiat la minte.

Poirot îl privi şi zâmbi. Medicul era evident mai tulburat decât vroia să recunoască. După ce-am părăsit casa, Poirot izbucni în râs.

— Tipul e încăpăţânat ca un măgar. A spus că e gastrită, deci e gastrită! Cu toate astea, nu e liniştit sufleteşte.

— Ce facem mai departe?

— Ne întoarcem la han pentru o noapte de groază într-unui din paturile de provincie englezească, mon ami. Un lucru care-ţi inspiră milă este un pat ieftin englezesc!

— Şi mâine?

— Rien ŕ faire. Trebuie să ne întoarcem la Londra şi să aşteptăm ce se întâmplă.

— Asta-i foarte simplu, i-am spus dezamăgit. Să presupunem că nu se întâmplă nimic!

— Ba da! Îţi promit. Bătrânul nostru doctor poate să dea câte certificate doreşte. Dar el nu poate să oprească mai multe sute de voci să pălăvrăgească. Şi ele o vor face într-un anumit scop, te asigur de asta.

Trenul nostru de Londra pleca la ora 11 în dimineaţa următoare. Înainte de a ne îndrepta spre gară, Poirot şi-a exprimat dorinţa de a o vedea pe domnişoara Freda Stanton, nepoata de care ne vorbise femeia cea moartă. Am găsit destul de uşor casa în care stătea cu chirie. La ea se afla un tânăr brunet, înalt pe care l-a prezentat, cam încurcată, drept domnul Jacob Radnor.

Domnişoara Freda Stanton era o fată extrem de drăguţă de tipul vechii populaţii din Cornwall – ochii şi părul negrii şi obrajii îmbujoraţi. Era o strălucire în aceşti ochi negri

care vorbea despre un temperament pe care nar fi fost înţelept să-l provoci.

— Biata mătuşica, spuse ea după ce Poirot se prezentă şi îi explică pentru ce venise. E grozav de trist. Toată dimineaţa m-am gândit c-ar fi trebuit să fiu mai blândă şi mai răbdătoare.

— Ai înghiţit o mulţime, Freda, o întrerupse Radnor.

— Da, Jacob, dar ştiu că am un temperament aprins. De fapt, era numai o prostie din partea mătuşicii. Trebuia doar să fi râs şi să nu-i dau importanţă. Sigur, era o prostie că se gândea că unchiul o otrăveşte. Ea se simţea mai rău după orice mâncare pe care el i-o dădea… Dar, sunt sigură, că asta numai din cauza obsesiei. Îşi băgase în cap că va fi otrăvită şi uite că a fost.

— De fapt, care a fost adevărata cauză a neînţelegerii dumneavoastră, mademoiselle?

Domnişoara Stanton ezita, uitându-se la Radnor. Tânărului domn îi pică repede fisa.

— Trebuie să plec, Freda. Pe diseară. La revedere, domnilor, cred că vă îndreptaţi spre gară.

Poirot răspunse că-i adevărat şi Radnor plecă.

— Sunteţi logodiţi, nu-i aşa? Întrebă Poirot cu un zâmbet şiret.

Freda Stanton se înroşi şi recunoscu că era adevărat.

— Şi, de fapt, ăsta a fost întregul necaz cu mătuşica, adăugă ea.

— Ea n-a fost de acord cu partida asta pentru dumneata?

— O n-a fost chiar aşa. Dar ştiţi, ea… Fata se opri brusc.

— Şi? O încurajă Poirot cu blândeţe.

— Mi se pare un lucru groaznic să spun despre ea, acum după ce a murit. Dar n-o să înţelegeţi niciodată dacă nu vi-l spun. Mătuşica era îndrăgostită lulea de Jacob.

— Zău?

— Da, nu-i aşa că-i absurd? Ea avea peste 50 de ani şi el nu are nici 30! Dar asta a fost. Era nebună după el! A trebuit să-i spun până la urmă că el îmi făcea mie curte… Şi

ea n-a suportat asta deloc. Nu vroia să creadă câtuşi de puţin, era atât de brutală şi jignitoare că nu-i de mirare că mi-am pierdut firea. Am discutat cu Jacob şi el a fost de acord că cel mai bun lucru de făcut era să plec pentru o vreme până când îi trecea. Biata mătuşică… Cred că era într-o stare cu totul ciudată.

— Se pare că într-adevăr aşa era. Vă mulţumesc, mademoiselle că mi-aţi clarificat atât de bine lucrurile.

Oarecum spre surpriza mea, Radnor ne aştepta jos pe stradă.

— Pot să ghicesc foarte bine cam ceea ce Freda v-a spus, începu el. A fost lucrul cel mai nefericit care mi s-a întâmplat şi foarte stânjenitor pentru mine, după cum vă puteţi da seama. Nu mai e nevoie să spun că n-a fost vina mea. Întâi, mi-a plăcut pentru că îmi închipuiam că doamna mă ajuta să mă apropii de Freda. Toată treaba a fost absurdă… Şi extrem de neplăcută.

— Când urmează să vă căsătoriţi cu domnişoara Stanton?

— Cât de curând, sper. Domnule Poirot, acum am să fiu cât se poate de sincer cu dumneata. Ştiu puţin mai multe decât Freda. Ea crede că unchiul său e nevinovat. Nu sunt chiar aşa de sigur. Dar pot să vă zic un lucru: am de gând să-mi ţin gura şi să nu spun ce ştiu. Morţii cu morţii. Nu vreau ca unchiul soţiei mele să fie judecat şi spânzurat pentru crimă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că am auzit de dumneavoastră şi mai ştiu că sunteţi un om inteligent. S-ar putea să-l dibuiţi şi să-i intentaţi un proces. Dar vă întreb, ce rost are? Biata femeie nu mai poate fi ajutată şi ea n-ar fi dorit în ruptul capului vreun scandal… S-ar răsuci în mormânt doar la simplul gând al unui asemenea lucru.

— Probabil că ai dreptate în privinţa asta. Deci, vrei ca eu să… Muşamalizez totul?

— La asta mă gândeam. Recunosc sincer că sunt egoist. Mi-am croit drum… Să-mi încropesc o situaţie bunicică de croitor şi negustor.

— Majoritatea suntem egoişti, domnule Radnor. Dar nu toţi o admitem cu atâta uşurinţă. Am să fac ceea ce-mi ceri, dar îţi spun sincer că nu o să reuşeşti să muşamalizezi treburile.

— De ce nu?

Poirot ridică un deget. Era zi de târg, noi tocmai treceam pe lângă el şi un zumzăit febril ieşea de acolo.

— Vocea oamenilor – asta e, domnule Radnor. Ah, trebuie să alergăm că altfel pierdem trenul.

— Foarte interesant, nu-i aşa, Hastings? Remarcă Poirot, când trenul părăsi gara.

Îşi scoase un pieptene mic din buzunar şi o oglinjoară şi îşi aranja cu grijă mustaţa, a cărei simetrie fusese uşor stricată când ne-am repezit spre tren.

— Aşa ţi se pare ţie, i-am răspuns. Pentru mine totul e foarte sordid şi neplăcut. Nu e nici un mister în legătură cu asta.

— Sunt de acord cu tine că nu-i nici un fel de mister.

— Cred că putem accepta povestea destul de extraordinară a fetei despre iubirea mătuşii ei. Asta mi se pare cel mai urât aspect. Era o femeie atât de drăguţă şi respectabilă.

— Nu-i nimic extraordinar în asta… Este complet normal. Dacă citeşti ziarele cu grijă, vei descoperi că o femeie drăguţă şi respectabilă la vârsta asta îşi părăseşte soţul cu care a trăit douăzeci de ani şi, câteodată, întreaga familie cu copii cu tot, pentru a-şi lega viaţa de cea a unui tânăr cu mult mai mic decât ea. Admiri les femmes, Hastings; te înclini în faţa tuturor acelora care sunt frumoase şi au bunul simţ să-ţi zâmbească, dar nu ştii câtuşi de puţin despre psihologia lor. În toamna unei vieţi de femeie apare întotdeauna un moment când ea tânjeşte după dragoste, după aventură… Înainte de a fi prea târziu. Asta i se poate întâmpla cu siguranţă şi unei femei care este soţia unui respectabil dentist dintr-un oraş de provincie!

— Şi tu crezi…

— Că un bărbat inteligent ar putea profita de un asemenea moment.

— N-aş zice că Pengelley e atât de inteligent, am mormăit eu. S-a uitat în gura întregului oraş. Şi totuşi cred că ai dreptate. Doar doi oameni ştiu totul – Radnor şi doctorul – şi amândoi vor să muşamalizeze afacerea. El a reuşit cumva. Aş fi vrut să-l văd pe individ.

— Poţi să-ţi îndeplineşti dorinţa. Să ne întoarcem cu următorul tren şi să inventăm că ne doare o măsea.

M-am uitat la el cu atenţie.

— Aş vrea să ştiu ce ţi se pare atât de interesant la cazul ăsta?

— Ceea ce mi s-a părut interesant a fost rezumat foarte bine de o remarcă de-a ta, Hastings. După ce-am stat de vorbă cu servitoarea tu ai comentat că pentru cineva care nu avea de gând să spună un cuvânt ea ne spusese o groază de lucruri.

— O! Am spus cu îndoială în glas; apoi m-am agăţat de prima mea remarcă critică: mă întreb de ce n-ai încercat să-l vezi pe Pengelley.

— Mon ami, îi acord doar trei luni. După asta am să-l văd ori de câte ori am chef… În boxa acuzaţilor.

De data asta m-am gândit că pronosticurile lui Poirot aveau să se dovedească false. Timpul trecea şi nimic nu transpira în legătură cu cazul nostru din Cornwall. Ne ocupam de alte treburi şi aproape uitasem tragedia Pengelley când, deodată, mi-a reamintito un scurt paragraf din ziar în care se făcea cunoscut că se obţinuse de la ministrul de interne autorizaţia de a exhuma cadavrul doamnei Pengelley.

Câteva zile mai târziu, „Misterul din Cornwall” era pe pagina fiecărui ziar. Se părea că zvonul nu se stinsese cu totul şi că atunci când s-a anunţat logodna văduvului cu domnişoara Marks, secretara sa, vocile au crescut în intensitate mâi mult ca oricând. În cele din urmă, o petiţie a fost trimisă ministrului de interne; cadavrul a fost exhumat;

mari cantităţi de arsenic au fost descoperite; domnul Pengelley a fost arestat şi încriminat de uciderea soţiei sale.

Poirot şi cu mine am asistat la primele înfăţişări. Dovezile erau mai numeroase decât s-ar fi putut aştepta. Dr. Adams a recunoscut că simptomele de otrăvire cu arsenic ar putea fi uşor confundate cu cele de gastrită. Expertul ministrului de interne şi-a depus mărturia; servitoarea Jessie s-a lapsat într-un torent de informaţii, dintre care majoritatea au fost respinse, dar care, desigur, au întărit acuzaţia împotriva inculpatului. Freda Stanton a declarat că mătuşa ei se simţea mai rău de câte ori mânca ceva pregătit de soţul său. Jacob Radnor a povestit cum a picat pe neaşteptate în ziua decesului doamnei Pengelley şi l-a găsit pe domnul Pengelley punând la loc sticla cu pesticide pe raft, supa de crupe a doamnei Pengelley aflânduse alături pe masă. Apoi domnişoara Marks, secretara cea blondă, a fost audiată şi ea a plâns, a făcut o criză de isterie, a recunoscut că întreţinuse relaţii cu şeful ei şi că acesta îi promisese s-o ia în căsătorie dacă ceva i se întâmpla soţiei lui. Pengelley a respins acuzaţiile, însă a fost trimis în judecată.

Jacob Radnor ne însoţi până la locuinţa noastră.

— Vezi, domnule Radnor, spuse Poirot, am avut dreptate. Vocea oamenilor s-a făcut auzită… Şi fără ambiguităţi. Aşa că nu avea cum să fie muşamalizat acest caz.

— Aţi avut dreptate, suspină Radnor. Vedeţi vreo şansă de a-l scăpa?

— Mă rog, el a negat totul. Poate are ceva – un as în mânecă, cum spuneţi voi englezii. Vreţi să intraţi la noi?

Radnor acceptă invitaţia. Am cerut două whiski-uri cu apă minerală şi o ceaşcă cu ciocolată. Ultima cerere a creat un moment de consternare şi tare m-am îndoit că asta ar fi putut folosi vreodată la vreo înscenare.

— Desigur, continuă Poirot, am foarte multă experienţă în treburi de felul acesta. Şi nu văd decât o singură gaură de ieşire pentru prietenul nostru.

— Care anume?

— Ca să semnezi hârtia asta.

Cu graba unui conspirator, Poirot scoase o foaie de hârtie completată.

— Ce-i asta?

— Mărturisirea că dumneata ai ucis-o pe doamna Pengelley.

Urmă o clipă de tăcere; apoi Radnor râse.

— Aţi înnebunit!

— Nu, nu, prietene, nu-s nebun. Ai venit aici; te-ai apucat de o mică afacere; aveai nevoie de bani. Domnul Pengelley era un om foarte bogat. I-ai cunoscut nepoata; ea te-a plăcut. Dar, mica rentă pe care Pengelley i-ar fi putut-o da la căsătorie nu era suficientă. Te-ai gândit să scapi atât de unchi, cât şi de mătuşă; atunci banii i-ar fi revenit lui Freda, din moment ce ea era singura rudă. Ce inteligent ai pus totul la cale! I-ai făcut curte acelei femei credule ajunsă la vârsta critică până când ţia devenit sclavă. I-ai inspirat dubii în legătură cu soţul ei. Întâi, ea a descoperit că o înşela, apoi, sub îndrumarea dumitale, că el încerca să o otrăvească. Te aflai des în casă; ţi se iveau prilejuri pentru a pune arsenic în mâncarea ei. Dar ai fost grijuliu să nu pui niciodată când soţul era plecat. Ca femeie, şi-a trădat bănuielile. I-a vorbit nepoatei ei; fără îndoială le-a spus şi altor prietene. Singura dumitale dificultate era să întreţii relaţii separate cu cele două femei şi chiar asta nu era aşa de dificil, după cât părea. I-ai explicat mătuşii că, pentru a înlătura suspiciunile soţului ei, trebuia să te prefaci că-i faci curte nepoatei. Tânăra a fost şi mai uşor de convins – ei nu i-a venit niciodată să creadă în mod serios că mătuşa îi este rivală.

Dar, atunci, doamna Pengelley s-a hotărât, fără să-ţi spună nimic, să mă consulte pe mine. Dacă ea ar fi fost cu adevărat sigură, n-ar fi avut nici o umbră de îndoială că soţul încerca s-o otrăvească, ea s-ar fi simţit pe deplin justificată în a-l părăsi şi a-şi lega viaţa de a dumitale – ceea ce ea îşi imagina că dumneata doreai să facă. Dar asta nu se

potrivea deloc cu planurile dumitale. Nu doreai ca un detectiv să dea târcoale. O ocazie favorabilă se iveşte. Te afli în casă când domnul Pengelley se pregăteşte să-i ducă nişte supă de crupe soţiei şi-i bagi doza fatală. Restul e uşor. În aparenţă doreşti să muşamalizezi lucrurile, dar în secret le alimentezi. Dar îl subapreciezi pe Hercule Poirot, tânărul meu prieten inteligent.

Radnor era palid de moarte, dar încă mai încerca să trateze lucrurile cu un aer superior.

— Foarte interesant şi ingenios, dar de ce îmi spuneţi mie toate astea?

— Deoarece, domnule, eu reprezint nu legea, ci pe doamna Pengelley, De dragul ei îţi dau o şansă de scăpare. Semnează această hârtie şi vei avea un avans de 24 de ore, zic 24 de ore, înainte de a o înmâna poliţiei.

Radnor ezită.

— Nu poţi dovedi nimic.

— Eu să nu pot? Eu sunt Hercule Poirot. Priveşte pe fereastră, monsieur. Sunt doi bărbaţi pe stradă. Ei au ordine să fie cu ochii pe tine.

Radnor străbătu camera până la fereastră, dădu la o parte storurile, apoi se retrase înjurând.

— Vezi, monsieur? Semnează, este şansa dumitale cea mai bună.

— Ce garanţie am că…

— Că am să mă ţin de cuvânt? Promisiunea lui Hercule Poirot. Semnezi? Bine. Hastings, fii atât de bun şi ridică până la jumătate storurile din partea stângă. Acesta este semnalul că domnul Radnor poate pleca nemolestat.

Palid, înjurând tot timpul, Radnor o şterse rapid din cameră. Poirot dădu aprobator din cap cu blândeţe.

— Un laş! Ştiam eu.

— Poirot, mi se pare că ai acţionat de o manieră Acriminală, am strigat furios. Predici întotdeauna împotriva sentimentelor. Şi-acum laşi să ne scape un criminal periculos din pur sentimentalism.

— Asta nu-i sentiment, asta-i afacere, răspunse Poirot. Nu-ţi dai seama, prietene, că n-avem nici o urmă de dovadă împotriva lui? Ce să fac, să mă ridic şi să spun celor 12 juraţi încăpăţânaţi din Cornwall, că eu, Hercule Poirot, ştiu adevărul? O să-mi râdă în nas. Singura şansă era să-l bag în sperieţi şi să-i smulg o mărturisire în felul ăsta. Cei doi pierde – vară pe care i-am observat afară s-au nimerit a fi foarte utili. Vrei Hastings să laşi storurile acum. Nu că ar fi existat vreo înţelegere pentru a le ridica. Ci a fost aşa, o parte din mise en scčne, înscenarea noastră.

Bine, bine, trebuie să ne ţinem promisiunea. Douăzeci şi patru de ore, am spus? Tot atâta timp şi pentru bietul domn Pengelley -şi nu merită mai mult; pentru că… Şi-a înşelat nevasta. După cum ştii, ţin foarte mult la viaţa de familie. Ei bine, 24 de ore şi apoi? Am mare încredere în Scotland Yard. Vor pune mâna pe el, mon ami; vor pune ei mâna pe el.

Aventura lui Johnnie Waverly

— Puteţi înţelege sentimentele unei mame, spuse doamna Waverly poate a şasea oară.

Se uita rugător la Poirot. Micul meu prieten, întotdeauna sensibil faţă de o mamă disperată, gesticulă ca s-o liniştească.

— Sigur că da, sigur că da, înţeleg perfect. Aveţi încredere în Papa Poirot.

— Poliţia… Începu domnul Waverly.

Soţia îl întrerupse brusc:

— Eu nu mai am nimic de-a face cu poliţia. Am avut atâta încredere în ei şi uite ce s-a întâmplat! În schimb, am auzit atât de multe despre domnul Poirot şi despre lucrurile minunate pe care le-a făcut, încât simt că el ar putea fi în stare să ne ajute. Aşa simt eu ca mamă…

Poirot se grăbi să pună capăt repetiţiei cu sentimentele printrun gest elocvent. Emoţia doamnei Waverly era evident adevărată, dar nu se potrivea mai deloc cu chipul ei de om abil, mai bine zis dur. Când am auzit mai târziu că

era fata unui mare fabricant de oţel, care-şi croise drum în lume dintr-un biet funcţionăraş până la poziţia actuală înaltă, mi-am dat seama că ea moştenise multe dintre calităţile paterne.

Domnul Waverly era un om înalt, voinic, jovial. Stătea cu picioarele priponite departe unul de altul şi semăna cu tipul nobilului de ţară.

— Cred că ştiţi totul despre treaba asta, domnule Poirot?

Povestea era cam superfluă. Cu câteva zile în urmă ziarele fuseseră pline de senzaţionala răpire a micului Johnnie Waverly, fiul de trei ani şi moştenitorul lui Marcus Waverly, Esq. De Waverly Court, Surrey, una dintre cele mai vechi familii din Anglia.

— Cunosc faptele în mare, bineînţeles, dar vă rog, domnule, vă rog să-mi relataţi toată povestea. Şi în amănunt dacă nu vă supăraţi.

— Ei bine, cred că începutul întregii afaceri se situează cam acum zece zile când am primit o scrisoare anonimă – un lucru din alea idioate – din care n-am înţeles o iotă. Cel ce o scrisese avea neobrăzarea să-mi ceară să-i plătesc 25.000 de lire… 25.000 de lire, domnule Poirot! Întrucât nu mi-am dat asentimentul, a ameninţat că-l răpeşte pe Johnnie. Bineînţeles că am aruncat hârtia la coş fără să-i mai acord importanţă. Am crezut că-i o glumă proastă. Cinci zile mai târziu am primit o altă scrisoare: „Dacă nu plătiţi, fiul dV. Va f răpit pe 29” Asta se întâmpla pe 27. Ada era îngrijorată, dar eu nu puteam să concep să tratez treaba asta în mod serios. Fir-ar al naibii, suntem doar în Anglia. Nimeni nu se pretează să răpească copii şi să-i ţină ostatici pentru despăgubire.

— Sigur că nu-i o practică prea obişnuită. Continuaţi, domnule, spuse Poirot.

— Da, Ada nu-mi dădea pace, aşa că, simţindu-mă puţin cam caraghios, am adus totul la cunoştinţa Scotland Yard-ului. Ei n-au părut să ia lucrul foarte în serios, fiind înclinaţi spre punctul meu de vedere că era o glumă proastă. Pe 28

am primit a doua scrisoare: „N-aţi plătit. Fiul dV. Va fi luat mâine la prânz, la ora 12, pe 29. Vă va costa 50.000 de lire ca să-l recuperaţi” M-am dus din nou ia Scotland Yard. De data asta au fost mai impresionaţi. Au fost do părere că scrisorile erau ale unui nebun şi că, după toate probabilităţile, se va încerca să se facă ceva la ora menţionată. M-au asigurat că vor lua toate măsurile necesare. Inspectorul Mc'Neil şi suficiente forţe vor veni la Waverly dimineaţă şi vor păzi casa.

M-am întors acasă mai liniştit. Totuşi aveam deja sentimentul că ne aflam într-o stare de asediu. Am d? T ordine ca nici un străin să nu fie primit şi ca nimeni să nu părăsească domeniul. Seara s-a scurs fără vreun incident, dar în dimineaţa următoare soţia mea se simţea foarte rău. Îngrijorat de starea ei, am trimis după doctorul Dakers. Simptomele ei păreau să-l uluiască. Deşi ezita să ne spună că fusese otrăvită, mi-am dat seema că asta gândea. Nu era nici un pericol, m-a asigurat el, dar abia după 2-3 zile avea să-şi revină. Întorcându-mă în camera mea, am fost surprins şi uimit când am găsit o notă prinsă cu acul de perna mea. Era aceiaşi scris de mină ca şi celelalte note şi conţinea doar trei cuvinte: „La ora 12”.

Recunosc, domnule Poirot, că atunci am văzut roşu în faţa ochilor! Cineva din casă era implicat – unul dintre servitori. I-am adunai pe toţi şi am pus să fie aprig păziţi. Nu s-a dezlipit nimeni din grup; domnişoara Collins, camerista soţiei mele, m-a informat că o văzuse pe guvernanta lui Johnme strecurându-se pe alee în zorii zilei. Am acuzat-o de asta şi ea mi-a mărturisit. Lăsase copilul cu doica şi se furişase să se întâlnească cu un prieten de-al ei – un bărbat! Frumoase trebuşoare! Ea a negat că mi-ar fi prins nota de pernă… Poate că spunea adevărul, nu ştiu, Nu puteam să-mi asum riscul ca propria guvernantă a copilului să fie amestecată în afacere. Unul dintre servitori era amestecat – de data asta eram sigur. În cele din urmă m-am pierdut cu firea şi i-am concediat pe toţi grămadă, inclusiv pe

guvernantă. Le-am acordat o oră să-şi facă geamantanele şi să părăsească domeniul.

Faţa domnului Waverly se făcuse şi mai roşie când îşi reaminti de mânia lui îndreptăţită.

— Nu v-aţi pripit puţin, domnule? Îl întrebă Poirot. După toate câte ştiaţi, aţi fi putut face jocul duşmanului.

Domnul Waverly se uită fix la el:

— Nu înţeleg. Ideea mea a fost ca să-i trimit, pe toţi ca să-şi împacheteze lucrurile. Am telefonat la Londra să mi fie trimis un nou lot de personal în seara aceea. Între timp, aveau să rămână în casă numai oameni în care aveam încredere: secretara soţiei, domnişoara Collins şi Tredwell, majordomul, care fusese la mine de când eram copil.

— Şi această domnişoară Collins, de când e la dumneavoastră?

— Cam de un an, răspunse doamna Waverly. Este foarte preţioasă ca secretară şi însoţitoare şi o gospodină foarte eficientă.

— Doica?

— E la mine de şase luni. A venit cu referinţe excelente. Cu toate acestea, niciodată nu mi-a plăcut cu adevărat, deşi Johnnie era foarte ataşat de ea.

— Văd însă că a plecat când catastrofa a avut loc. Domnule Waverly poate sunteţi aşa de bun ca să continuaţi.

Domnul Waverly îşi continuă povestirea.

— Inspectorul Mc'Neil a sosit pe la zece şi jumătate. Servitorii plecaseră cu toţii. S-a declarat foarte satisfăcut de măsurile luate. Avea mai mulţi oameni postaţi în parc care păzeau toate intrările spre casă şi m-a asigurat că, dacă întreaga afacere nu era decât o alarmă falsă, îl vom prinde fără îndoială pe autorul misterioaselor scrisori.

Johnnie era cu mine şi noi doi, împreună cu inspectorul, ne-am dus în camera pe care o numim „a consiliului”. Inspectorul a încuiat uşa. Acolo se afla o pendulă mare de la bunicul şi când limbile s-au apropiat de ora 12 trebuie să mărturisesc că eram nervos ca un tigru în cuşcă. După un

uşor hârâit, pendula începu să bată. L-am apucat pe Johnnie. Aveam sentimentul că un om va cădea din cer. Când se auzi ultima bătaie, se iscă o mare tevatură afară – strigăte şi alergături. Inspectorul deschise geamul şi un poliţist veni în fugă: „L-am prins domnule, spuse el pe nerăsuflate. Se furişa prin tufişuri. Are o îmbrăcăminte cu totul ciudată pe el”.

Am ieşit în grabă pe terasă unde doi poliţişti ţineau un tip cu înfăţişare grosolană, în haine sărăcăcioase şi care se zbătea în van încercând să scape. Unul dintre poliţişti întinse un pachet desfăcut pe care îl smulseseră de la cel prins. Conţinea o bucată de bumbac şi o sticlă cu cloroform. Mi s-a urcat sângele la cap. Mai era şi o notă pentru mine. Am desfăcut-o. Conţinea următoarele cuvinte: „Trebuia să fi plătit. Ca să vă recuperaţi fiul vă va costa acum 50.000. În ciuda tuturor precauţiilor el a fost ridicat pe 29, aşa cum am spus”.

Am izbucnit în râs, de uşurare, dar în momentul acela am auzit zgomotul unui motor şi un strigăt. Am întors capul. Străbătând aleea înspre sud cu o viteză mare am văzut o maşină joasă, lungă, gri. Omul care conducea era cel care strigase, dar nu lucrul ăsta mă şocă de moarte. Ci imaginea buclelor blonde. Copilul era în maşină.

Inspectorul scăpă o înjurătură: „Copilul a fost aici, acum un minut”, strigă el. Ne măsură pe toţi cu privirea.

Eram cu toţii acolo: eu, Tredwell, domnişoara Collins. „Când l-aţi văzut ultima dată, domnule Waverly?” M-am dus cu gândul înapoi, încercând să-mi amintesc. Când poliţistul ne chemase, alergasem afară cu inspectorul, uitând de Johnnie. Şi-atunci, un sunet ne făcu să tresărim – bătaia orologiului bisericii din sat. Cu o exclamaţie, inspectorul îşi scoase ceasul din buzunar. Era exact ora 12. Ca din puşcă am alergat în camera de consiliu; pendula de acolo mergea cu zece minute mai înainte. Cineva trebuie s-o fi dat în mod deliberat înainte, pentru că nam pomenit să fi rămas în urmă sau s-o fi luat în avans altădată. Arată exact ora.

Domnul Waverly se opri. Poirot zâmbi în sinea sa şi îndreptă un mic preş pe care îngrijoratul tată îl împinsese.

— O problemă mică şi plăcută, întunecată şi încântătoare, murmură Poirot. Am s-o investighez pentru dumneavoastră cu plăcere. Pe cinstea mea a fost plănuită ŕ merveille.

Doamna Waverly se uită la el cu reproş.

— Dar băiatul meu? Se plânse ea.

Poirot îşi schimbă în grabă expresia şi-şi luă din nou aerul de compasiune serioasă.

— E în siguranţă, madame, este nevătămat. Fiţi siguri că ticăloşii îi vor purta cea mai mare grijă. Nu reprezintă pentru ei curcanul – nu, găina – care face oul de aur?

— Domnule Poirot, cred că-i un singur lucru de făcut – să plătim. La început am fost cu totul împotrivă, dar acum! Sentimentele de mamă…

— Dar l-am întrerupt pe domnul în povestirea sa, strigă Poirot în grabă.

— Cred că ştiţi restul foarte bine din ziare, spuse domnul Waverly. Bineînţeles, inspectorul Mc'Neil s-a dus imediat la telefon. O descriere a maşinii şi a omului a fost pusă în circulaţie şi la început părea că totul se va termina cu bine. O maşină de acel tip, cu un bărbat şi un băieţaş trecuse prin mai multe sate, îndreptându-se aparent spre Londra. Într-un loc se opriseră şi s-a observat că băieţelul plângea şi că îi era evident teamă de însoţitorul lui. Când inspectorul Mc'Neil m-a anunţat că maşina fusese găsită, bărbatul şi copilul reţinuţi, m-am simţit ameţit de atâta bucurie. Cunoaşteţi ce-a urmat. Băiatul nu era Johnnie şi bărbatul era un automobilist înfocat, căruia îi plăceau copiii şi care luase un copilaş ce se juca pe străzile din Edenswell, un sat la vreo 15 mile de noi ca să-l plimbe pur şi simplu. Mulţumită gafei uriaşe a poliţiei toate urmele au dispărut. Dacă nu ar fi urmărit cu insistenţă maşina, care nu trebuia, ei ar fi putut găsi până acum băiatul.

— Liniştiţi-vă, monsieur. Poliţia reprezintă forţa unor oameni curajoşi şi inteligenţi. Greşeala lor a fost cât se

peate de naturală. Şi, de altfel, avem de-a face cu un plan ingenios. În ce priveşte omul pe care l-au prins pe domeniu, cred că apărarea lui a constat tot timpul într-o continuă negare. El a declarat că nota şi pachetul i-au fost date să le ducă la Waverly Court. Bărbatul care i le-a dat l-a plătit cu o bancnotă de zece şilingi şi i-a mai promis încă una dacă el avea să le înmâneze exact la ora douăsprezece fără zece minute. El trebuia să se apropie de casă prin spate şi să bată la uşa de serviciu.

— Nu cred o iotă din asta, declară doamna Waveriy înfierbântată. E o grămadă de minciuni.

— En verité, e o poveste simplă, spuse Poirot pe gânduri. Dar până acum nu i-am dat de capăt. Mai înţeleg că omul a adus o anumită acuzaţie.

Se uită întrebător spre domnul Waverly. Acesta se înroşi din nou.

— Tipul a avut impertinenţa să pretindă că l-a recunoscut pe omul care i-a dat pachetul în persoana lui Tredwell. „Numai că tipul §i-a ras mustaţa”. Tredwell care s-a născut pe moşiei.

Poirot zâmbi puţin la indignarea nobilului de ţară.

— Totuşi, chiar dumneavoastră suspectaţi că un om al casei ar fi. Ajutat la răpire.

— Da, dar nu Tredwell.

— Şi dumneavoastră, doamnă? Întrebă Poirot întorcându-se deodată spre ea.

— Nu putea să fi fost Tredwell cel care i-a dat acestui vagabond scrisoarea şi pachetul – dacă i l-o fi dat cineva, ceea ce nu cred. I-au fost date la ora 10, spune. La ora 10 Tredwell se afla împreună cu soţul meu în fumoar.

— Aţi putut vedea faţa omului din maşină, monsieur? Semăna cu a lui Tredweil în vreun fel?

— Era prea departe de mine ca să-l văd la faţă.

— Ş tiţi dacă Tredwell are vreun frate?

— A avut mai mulţi, dar au murit cu toţii. Ultimul a fost ucis în război.

— Nu prea mi-e clar domeniul de la Waverly Court. Maşina se îndrepta spre cabana din sud. Acolo e o altă intrare?

— Da, e ceea ce noi numim cabana de est. Poate fi văzută din partea cealaltă a casei.

— Mi se pare ciudat că nimeni n-a văzut maşina intrând pe domeniu.

— Toţi au dreptul de a traversa pentru a ajunge la o mică capelă. O mulţime de maşini trec pe acolo. Omul trebuie să fi oprit maşina într-un loc convenabil, să fi alergat spre casă exact când s-a dat alarma şi atenţia ne-a fost îndreptată în altă parte.

— Dacă nu cumva se afla deja în casă, spuse Poirot dus pe gânduri. E vreun loc unde s-ar putea ascunde?

— Ştiţi, în mod sigur noi n-am cercetat temeinic casa în prealabil. Nu părea necesar. Îmi închipui că s-ar fi putut ascunde undeva, dar cine să-i fi dat drumul înăuntru?

— O să ajungem la asta mai târziu. Pe rând, haideţi să fim metodici. Nu există nici o ascunzătoare specială în casă? Waverly Court este o locuinţă veche şi există câteodată „unghere ale preoţilor”, aşa cum se numesc ele.

— Doamne sfinte, există un astfel de ungher. Se deschide dintr-un zid din hol.

— De lângă camera de consiliu?

— Chiar de lângă uşă!

— Voilŕ!

— Dar nimeni nu ştie de existenţa lui în afară de soţia mea şi de mine.

— Tredwell?

— Ei, el ar fi putut să audă de ea.

— Domnişoara Collins?

— Nu i-am vorbit niciodată de ea.

Poirot reflectă timp de un minut.

— Bine domnule, următorul lucru pe care trebuie să-l fac este să vin la Waverly Court. Dacă sosesc în dupăamiaza aceasta, vă convine?

— O, cât mai curând posibil, domnule Poirot! Strigă doamna Waverly. Citiţi asta încă odată.

Îi dădu în mână ultima misivă care ajunsese din partea duşmanului la familia Waverly în dimineaţa aceea şi care o determină să-l caute în grabă mare pe Poirot. Erau date indicaţii inteligente şi explicite în legătură cu plata banilor şi se termina cu ameninţarea că băiatul va plăti cu viaţa, pentru orice abatere de la ele. Era clar că în doamna Waverly se dădea o luptă între preţuirea banilor şi dragostea maternă, şi că aceasta din urmă câştiga teren.

Poirot o reţinu pe doamna Waverly, pentru un minut, după plecarea soţului.

— Madame, adevărul, vă rog. Împărtăşiţi încrederea soţului dumneavoastră în majordomul Tredwell?

— N-am nimic împotriva lui, domnule Poirot, nu prea văd cum s-ar fi putut amesteca în asta, dar… Da, nu mi-a plăcut niciodată de el… Niciodată!

— Încă un lucru, madame, îmi puteţi da adresa guvernantei?

— Netherall Road, 149, Hammersmith. Doar nu credeţi…

— Nu cred niciodată. Eu îmi folosesc micile celule cenuşii. Şi câteodată, aşa câteodată, îmi trece câte o idee.

Poirot se întoarse spre mine când uşa se închise.

— Deci, doamnei nu i-a plăcut niciodată majordomul. Nu-i interesantă chestia asta, ce zici Hastings?

Am refuzat să mă implic. Poirot m-a păcălit atât de des încât acum sunt precaut. E întotdeauna câte un clenci pe undeva.

După ce s-a îmbrăcat cu minuţiozitate pentru călătorie, am pornit-o spre Netherall Road. Am fost norocoşi s-o găsim acasă pe domnişoara Jessie Withers. Era o femeie plăcută la faţă, de vreo 35 de ani, capabilă şi cu aere. Nu-mi venea a crede că ea ar fi putut fi implicată în afacere. Era plină de resentimente şi amărăciune pentru modul în care fusese concediată, dar recunoscu că greşise. Era logodită cu un pictor care era şi decorator ce se nimerise a fi în apropiere

şi dăduse o fugă să-l întâlnească. Lucrul părea cât se poate de natural. Nu prea îl puteam înţelege pe Poirot. Toate întrebările lui mi se păreau cam fără importanţă. Priveau, mai ales, obiceiurile ei zilnice de la Waverly Court. Sincer mă plictiseam şi m-am bucurat când Poirot îşi luă la revedere.

— Răpirea e o treabă simplă, mon ami, constată el, în timp ce oprea un taxi pe Hammersmith Road şi apoi îi ordonă să meargă spre Waterloo. Copilul acela ar fi putut fi răpit cu cea mai mare uşurinţă în oricare din zile în ultimii trei ani.

— Nu văd cum asta ne-ar ajuta cât de cât, am remarcat eu cu răceală.

— Au contraire, asta ne-ajută enorm, chiar enorm! Dacă trebuie să porţi un ac de cravată, Hastings, cel puţin pune-l exact la mijlocul cravatei tale. La ora actuală el este cu o şaisprezecime de inci prea mult spre dreapta.

Waverly Court era un loc vechi, frumos şi fusese recent restaurat cu gust şi grijă. Domnul Waverly ne arătă camera de consiliu, terasa şi toate celelalte locuri care aveau legătură cu cazul. În cele din urmă, la cererea lui Poirot, el apăsă într-un loc din perete, un panou din lambriu lunecă într-o parte şi o trecere îngustă ne conduse în ungherul preotului.

— Vedeţi, spuse Waverly. Nu-i nimic aici.

Cămăruţa era goală, nu se vedeau nici măcar urmele unor paşi pe duşumea. M-am apropiat de Poirot, care se aplecase cu atenţie asupra unor semne într-un colţ.

— Ce crezi despre asta, prietene?

Erau patru urme foarte apropiate.

— Un câine, am exclamat.

— Un câine foarte mic, Hastings.

— Un câine pomeranian2

— Mai mic decât un pomeranian.

— Un grifon? Am sugerat eu într-o doară.

— Mai mic chiar decât un grifon. O specie necunoscută „Clubului Kennel”

M-am uitat la el. Faţa îi era luminată de emoţie şi satisfacţie.

— Am avut dreptate, murmură el. Ştiam că am dreptate. Vino, Hastings.

În timp ce ieşeam în hol şi panoul se închidea în spatele nostru, o tânără ieşi pe o uşă de la capătul culoarului. Domnul Waverly ne-o prezentă:

— Domnişoara Collins.

Domnişoara Collins era de vreo 30 de ani, iute şi repezită din fire. Avea părul blond, chiar foarte deschis şi purta lornion. La cererea lui Poirot, am trecut într-o cameră pentru micul dejun şi o chestionă îndeaproape în privinţa servitorilor şi mai ales în legătură cu Tredwell. Ea recunoscu că nu-i plăcea de majordom.

— Îşi dă aere, explică ea.

Apoi trecură la problema meniului pe care îl avusese doamna Waverly în seara de 28. Domnişoara Collins declară că se servise din aceleaşi platouri sus în camera ei şi nu simţise nimic rău. Când se depărtă i-am reamintit lui Poirot:

— Câinele, am şoptit.

— A, da, câinele!' Zâmbi satisfăcut. Ţineţi cumva pe aici vreun câine, mademoiselle!

— Sunt doi câini găsiţi în cuştile de afară.

— Nu, mă refer la un câine mic, la un câine de rasă.

— Nu, n-avem aşa ceva.

Poirot o lăsă să plece. Apoi, apăsând pe buton, îmi spuse:

— Minte această mademoiselle Collins. Probabil că şi eu aş face-o în locul ei. Acum să-l vedem pe majordom.

Tredwell era un personaj impunător. Îşi spuse povestea cu un aplomb perfect şi aceasta era în esenţă asemănătoare cu cea a domnului Waverly. Recunoscu că ştia de secretul ungherului.

Când se retrase în cele din urmă, cu ţinuta-i ţeapănă, am întâlnit ochii zeflemitori ai lui Poirot.

— Ce crezi despre astea, Hastings?

— Dar tu? Am parat eu.

— Ce prudent ai devenit. Celulele cenuşii nu vor funcţiona niciodată, niciodată. Dacă nu le stimulezi. Ah, dar nu vreau să te necăjesc! Hai să facem deducţiile împreună. Ce lucruri ne izbesc în special ca fiind dificile?

— Este un lucru care mă intrigă, am spus. De ce omul care a răpit copilul a ieşit pe la cabana din sud, în loc s-o ia pe la cea de est unde nimeni nu l-ar fi văzut?

— Ăsta-i un punct foarte bun, Hastings, unul excelent. L-aş cupla cu un altul. De ce să avertizezi familia Waverly? De ce să nu răpeşti pur şi simplu copilul şi să-i trimiţi nota de răscumpărare?

— Pentru că sperau să obţină banii fără să fie forţaţi să acţioneze.

— Sigur că era foarte improbabil ca să li se dea banii doar după o simplă ameninţare.

— Totodată, doreau să concentreze atenţia asupra orei 12, pentru ca atunci când vagabondul a fost prins, celălalt să iasă din ascunzătoare şi să plece neobservat cu copilul.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că făceau un lucru dificil care era foarte uşor. Dacă nu specifică ora sau data, nimic nu era mai uşor decât să aştepte o ocazie şi să ia copilul cu o maşină într-o zi când el se afla la plimbare cu guvernanta.

— Da, da mi-am dat acordul cu oarecare îndoială.

— De fapt, este vorba despre punerea în scenă, în mod deliberat, a unei farse! Să abordăm problema şi dintrun alt punct de vedere. Totul conduce la concluzia că a existat un complice în casă. Punctul numărul 1: misterioasa otrăvire a doamnei Waverly. Punctul numărul 2: scrisoarea înfiptă în pernă. Punctul numărul 3: punerea ceasului cu zece minute înainte – toate treburi făcute în interiorul casei. Şi un lucru adiţional pe care nu cred că l-ai observat. Nu era praf în ungher. Fusese măturat.

Deci, avem patru oameni în casă. O putem elimina pe guvernantă din moment ce ea n-ar fi putut să măture în ungher, deşi ar fi putut contribui la celelalte trei puncte.

Patru oameni: domnul şi doamna Waverly, Tredwell, majordomul şi domnişoara Collins. O vom lua întâi pe domnişoara Collins. N-avem prea multe împotriva ei, în afara faptului că ştim foarte puţine despre ea, că este evident o tânără inteligentă şi că se află aici doar de un an.

— Ai zis că a minţit în legătură cu câinele, i-am reamintit eu.

— A, da, câinele. Poirot zâmbi într-un fel aparte. Acum să trecem la Tredwell. Există mai multe lucruri suspecte împotriva lui. Unul dintre acestea este declaraţia vagabondului că Tredwell i-a dat pachetul în sat.

— Dar Tredwell poate dovedi contrariul cu un alibi.

— Chiar şi în acest caz, el ar fi putut s-o otrăvească pe doamna Waverly, să prindă nota cu un ac de pernă, să aranjeze pendula şi să cureţe ungherul. Pe de altă parte, el s-a născut şi a crescut în serviciul familiei Waverly. Pare câtuşi de puţin probabil ca el să fi plănuit răpirea fiului familiei. Nu i-ar sta în caracter!

— Atunci, cine?

— Trebuie să procedăm logic, oricât de absurd ar putea părea. Să ne gândim puţin la doamna Waverly. Dar ea este bogată, banii sunt ai ei. Cu banii ei a fost restaurat acest domeniu decăzut. Ea n-ar avea nici un motiv să-şi răpească fiul şi să-şi plătească ei însăşi bani. Soţul este însă într-o situaţie diferită. El are o soţie bogată. Nu este acelaşi lucru cu a fi bogat tu însuţi. De fapt, am impresia că doamnei nu-i place deloc să facă risipă cu banii ei, cu excepţia unui pretext foarte bun. Dar domnul Waverly, după cum poţi vedea de îndată, este un bon viveur.

— Imposibil, m-am stropşit eu.

— Câtuşi de puţin. Cine expediază servitorii? Domnul Waverly. El poate scrie notele, droga nevasta, poate umbla la limbile orologiului şi stabili un excelent alibi pentru credinciosul său Tredwell. Lui Tredwell nu i-a plăcut niciodată doamna Waverly. El îi este devotat stăpânului său şi implicit dornic să-i asculte ordinele. Au fost trei inşi

implicaţi. Waverly, Tredwell şi un oarecare prieten al lui Waverly. Asta este greşeala pe care a făcut-o poliţia: n-au făcut cercetări mai amănunţite în legătură cu omul care condusese maşina gri cu un alt copil în ea. El a fost al treilea. Acesta ia un copil dintr-un sat din apropiere, un băieţel cu bucle blonde. Intră cu maşina pe la cabina din est şi trece pe la cea din sud chiar la momentul potrivit, făcând din mână şi strigând. Ei nu-i pot vedea faţa sau numărul maşinii aşa încât, evident, nu pot vedea nici faţa copilului. Apoi, lasă o urmă falsă spre Londra. Între timp, Tredwell îşi jucase rolul, aranjând ca pachetul şi biletul să fie aduse de un om care arăta jalnic. Stăpânul său poate oferi un alibi în cazul extrem în care omul îl recunoaşte cu toate că purtase o mustaţă falsă. În ceea ce-l priveşte pe domnul Waverly, de îndată ce se produce harababura afară şi inspectorul se repede acolo, el ascunde repede copilul în ungher şi apoi îl urmează. Mai târzâu, îi va fi destul de uşor să-l ducă cu propria lui maşină într-un loc sigur.

— Dar ce-i cu câinele? Am întrebat. Şi despre minciunile domnişoarei Collins?

— Asta a fost o glumă din partea mea. Am întrebat-o dacă sunt câini-jucării în casă şi ea a spus că nu, dar fără îndoială că sunt câţiva, în camera copilului! Înţelegi, domnul Waverly a pus câteva jucării în ungher pentru ca Johnnie să se joace şi să stea liniştit.

— Domnule Poirot.

— Domnul Waverly intră în cameră – aţi descoperit ceva? Aveţi vreun clu în legătură cu locul unde a fost dus băiatul?

Poirot îi întinse o foaie de hârtie:

— Iată adresa.

— Dar e o hârtie albă.

— Pentru că aştept ca dumneavoastră să ne-o scrieţi.

— Ce dracu…

Faţa domnului Waverly se făcu stacojie.

— Ştiu totul, domnule. Vă acord 24 de ore să aduceţi băiatul înapoi. Ingeniozitatea dumneavoastră va trebui să

găsească o explicaţie pe măsură pentru reapariţia lui. Altfel, doamna Waverly va fi informată.

Domnul Waverly căzu pe un scaun şi-şi îngropă faţa în mâini.

— El se află la bătrâna mea guvernantă, zece mile de aici. E fericit şi bine îngrijit.

— Nici nu mă îndoiesc. Dacă nu vă credeam un tată bun la suflet, n-aş mai fi vrut să vă dau o altă şansă.

— Scandalul…

— Exact. Purtaţi un nume vechi şi onorabil. Nu-l mai puneţi în pericol din nou. Bună seara, domnule Waverly. Ah, apropo, doar un sfat. Măturaţi întotdeauna în colţuri!

Dublu clu.

Dar înainte de toate – nici un fel de publicitate, spuse domnul Marcus Hardman, poate pentru a paisprezecea oară.

Cuvântul publicitate intervenea în conversaţie cu regularitatea unui laitmotiv. Domnul Hardman era un om mic de statură, puţin plinuţ, cu manichiură ireproşabilă şi o voce plângăreaţă de tenor.

În felul său, era oarecum o celebritate şi viaţa mondenă era profesia sa. Era bogat, dar nu din cale – afară şi-şi cheltuia banii cu tot zelul în căutarea plăcerilor sociale. Hobby-ul său era să fie colecţionar. Avea şi înclinaţie spirituală pentru aceasta. Dantelă veche, evantaie vechi, bijuterii de când lumea – nimic modern sau nou pentru Marcus Hardman.

La chemarea sa urgentă, Poirot şi cu mine sosirăm tocmai când micuţul domn se zbătea în agonia nehotărârii. În împrejurările de faţă, a chema poliţia i se părea îngrozitor. Pe de altă parte, a nu o chema însemna să accepţi ideea pierderii unora dintre bijuteriile colecţiei sale. Se oprise la Poirot ca un compromis.

— Rubinele mele, domnule Poirot, şi colierul de smaralde, care se zice că a aparţinut Caterinci de Medici. O, colierul de smaralde!

— Sunteţi bun să-mi povestiţi împrejurările în care au dispărut? Îi sugeră Poirot cu bunăvoinţă.

— Tocmai asta încerc să fac. Ieri, după-amiază, am organizat o mică petrecere – un ceai – o afacere neprotocolară, vreo şase persoane. Am mai făcut una sau două în perioada asta şi, deşi, poate, n-ar trebui s-o spun, au avut mare succes. Muzică bună – Nacora la pian şi Catherine Bird, contralto australiană – în salonul cel mare. Ei bine, la începutul după-amiezii, le-am arătat musafirilor colecţia mea de bijuterii vechi. Le ţin într-un mic seif în peretele de acolo. Este aranjat ca un mic scrin, înăuntru cu un fundal de catifea colorată, pe care sunt dispuse bijuteriile. Apoi. Le-am arătat evantaiele expuse pe perete. După aceea, cu toţii ne-am îndreptat spre camera de muzică. Abia după ce plecaseră am descoperit că seiful fusese devalizat! Probabil că nu l-am închis ca lumea şi cineva a profitat de ocazie ca să-l golească de conţinut. Rubinele, domnule Poirot, colierul de smaralde – colecţia de o viaţă! Ce n-aş da să le recuperez! Dar nu vreau publicitate! Cred că înţelegeţi prea bine, nu-i aşa, domnule Poirot? Proprii mei musafiri, prietenii mei personali! Ar fi un scandal oribil!

— Cine a fost ultima persoană care a părăsit camera asta când v-aţi îndreptat spre salonul de muzică?

— Domnul Johnston. Îl cunoaşteţi? Milionarul sud-african. Tocmai a închiriat casa familiei Abbotbury din Park Lane. A întârziat câteva momente, îmi amintesc. Dar, desigur, o, sunt sigur că n-ar putea fi el!

— S-a întors vreunul dintre oaspeţii dumneavoastră în camera aceasta sub vreun pretext în timpul după-amiezii?

— Mă aşteptam la întrebarea aceasta, domnule Poirot. Trei dintre ei: contesa Vera Rossakoff, domnul Bernard Parker şi lady Runcorn.

— Povestiţi-ne despre ei.

— Contesa Rossakoff este o rusoaică încântătoare, membră a vechiului regim. A venit recent în Anglia. Mi-a

spus la revedere şi am fost oarecum surprins s-o găsesc în această cameră, admirând aparent colecţia de evantaie. Ştiţi, domnule Poirot, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai suspect. Nu sunteţi de acord?

— Extrem de suspect; dar hai să auzim şi despre ceilalţi.

— Ei bine, Parker a venit în cameră doar ca să ia o cutie cu miniaturi pe care doream să i le arăt doamnei Runcorn.

— Ceva şi despre doamna Runcorn?

Aş zice că doamna Runcorn este o femeie între două vârste, cu o extraordinară forţă de caracter, care-şi dedică cea mai mare parte a timpului diferitelor comitete de caritate. Ea s-a întors să-şi ia doar o geantă, pe care o lăsase undeva.

— Bien monsieur, deci avem patru posibili suspecţi. Contesa rusoaică, nobila englezoaică, milionarul sud-african şi domnul Bernard Parker. Apropo, cine este domnul Parker?

Întrebarea păru să-l pună teribil în încurcătură pe domnul Hardman.

— El este… El… E un tânăr. De fapt, un tânăr pe care-l cunosc.

— Am înţeles suficient, răspunse Poirot grav. Cu ce se ocupă acest domn Parker?

— Este un tânăr din oraş…, poate, nu chiar din înalta societate, dacă pot să mă exprim astfel.

— Îmi permiteţi să vă întreb cum de v-a devenit prieten?

— Ei bine,… Într-una sau două ocazii… Mi-a făcut anumite mici comisioane.

— Continuaţi, domnule, spuse Poirot.

Hardman se uita de parcă arii implorat milă. Evident că ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să continue. Dar, cum Poirot păstra o tăcere inexorabilă, capitulă.

— Ştiţi, domnule Poirot, e cunoscut faptul că mă interesează bijuteriile vechi. Câteodată, există o bijuterie de familie pe care cineva vreji să o vândă, dar, reţineţi, nu trebuie niciodată să fie scoasă la licitaţie sau să ajungă în

mâinile vreunui negustor. Dar, este cu totul altceva sămi fie vândută mie personal. Parker aranjează detaliile unor asemenea lucruri, ia legătura cu ambele părţi şi, astfel, este evitată orice mică încurcătură. El îmi aduce la cunoştinţă orice caz de acest tip. De exemplu, contesa Rossakoff a adus cu ea din Rusia nişte bijuterii de familie. Ea doreşte să le vândă. Bernard Parker este cel care urmează să aranjeze tranzacţia.

— Înţeleg, spuse Poirot gânditor. Şi implicit aveţi încredere în el?

— N-am avut nici un motiv să procedez altfel.

— Domnule Hardman, dintre aceste patru persoane, dumneavoastră pe care o suspectaţi?

— O, domnule Poirot, ce întrebare! V-am spus, sunt prietenii mei. Nu-l suspectez pe niciunul. Sau poate pe toţi laolaltă, cum vreţi s-o luaţi.

— Nu sunt de acord. Suspectaţi pe unul din aceştia patru. Nu este contesa Rossakoff şi nici domnul Parker. Este lady Runcorn sau domnul Johnston?

— Mă încolţiţi, domnule Poirot, chiar asta faceţi. Doresc foarte mult să nu am scandal. Lady Runcorn aparţine uneia dintre cele mai vechi familii din Anglia; dar este adevărat, din nefericire, este foarte adevărat că mătuşa sa, lady Caroline, suferea de o afecţiune foarte neplăcută. Bineînţeles că toţi prietenii ei au fost înţelegători şi servitoarea sa a înapoiat linguriţele de argint sau ce-o fi fost, cât se poate tfe rapid, înţelegeţi situaţia mea penibilă!

— Deci, lady Runcorn a avut o mătuşă care era cleptomană? Foarte interesant! Îmi permiteţi să examinez seiful?

Cu asentimentul domnului Hardman, Poirot împinse uşa seifului şi examina interiorul. Rafturile capitonate erau goale şi arătau dezolante.

— Nici chiar acum uşa nu se închide ca lumea, murmură Poirot, în timp ce o mişca încolo şi încoace. Mă întreb, de

ce? A, dar ce-avem aici? O mănuşă prinsă în balama. Mănuşa unui bărbat.

I-o întinse domnului Hardman.

— Nu este mănuşa mea, declară acesta.

— Aha! Şi încă ceva! Poirot se aplecă cu îndemânare şi ridică un mic obiect de la baza seifului. Era o tabacheră făcută dintr-o ţesătură neagră lucioasă.

— Tabachera mea! Strigă domnul Hardman.

— A dumneavoastră? Nici vorbă, domnule. Acestea nu sunt iniţialele dumneavoastră.

El indică monograma încolăcită a două litere executate în platină.

Hardman o luă în mână.

— Aveţi dreptate, remarcă el. Seamănă foarte mult cu a mea, dar iniţialele sunt diferite. Un „B” şi un „P”. Doamne sfinte, Parker!

— Aşa s-ar părea! Spuse Poirot. Un tânăr cam distrat, mai ales dacă şi mănuşa este a lui. Aceasta ar reprezenta un dublu clu, nu-i aşa?

— Bernard Parker! Murmură Hardman. Ce uşurare simt! Domnule Poirot, vă las pe dumneavoastră să recuperaţi bijuteriile. Dacă apreciaţi că e cazul, puteţi să daţi chestiunea şi pe mâna poliţiei; dacă sunteţi convins că el este vinovatul.

— Vezi, prietene, îmi spuse Poirot, după ce am plecat împreună din casă, acest domn Hardman are o lege pentru nobili şi o altă lege pentru oamenii simpli. Eu, n-am fost încă înnobilat, aşa că sunt de partea celor simpli. Nutresc simpatie pentru acest tânăr. Toată discuţia a fost puţin curioasă, nu-i aşa? Hardman o suspecta pe lady Runcorn, eu pe contesă, şi pe Johnston şi tot timpul necunoscutul domn Parker era prada noastră.

— De ce i-ai suspectat pe ceilalţi doi?

— Parbleu! E un lucru atât de simplu să fii o refugiată rusoaică sau un milionar sudafrican. Orice femeie poate pretinde că e contesă rusoaică; oricine îşi poate cumpăra o

casă în Park Lane şi se poate prezenta ca milionar sud-african. Cine îndrăzneşte să-l contrazică? Dar observ că trecem prin Bury Street. Tânărul nostru prieten distrat locuieşte aici. Haide să batem fierul cât e cald, cum se spune.

Domnul Bernard Parker era acasă. L-am găsit odih-nindu-se pe nişte perne, îmbrăcat într-un halat curios, în culori roşu şi portocaliu. Rareori mi-a fost dat să-mi displacă cineva mai mult decât acest tânăr individ cu faţa lui albă efeminată şi vorbirea afectată din vârful limbii.

— Bună dimineaţa, domnule, îi spuse Poirot direct. Vin de la domnul Hardman. Ieri, la petrecere, cineva i-a furat toate bijuteriile sale. Permite-mi, domnule, să te întreb dacă aceasta este mănuşa dumitale?

Procesele mentale ale domnului Parker nu păreau prea rapide. Făcu ochii mari la vederea mănuşii, ca şi cum vroia să-şi adune minţile.

— Unde aţi găsit-o? Întrebă în cele din urmă.

— E mănuşa dumitale, domnule? Domnul Parker păru să se hotărască.

— Nu, nu este, declară el.

— Dar, tabachera este a dumitale?

— Bineînţeles că nu. Eu am una de argint la mine.

— Foarte bine, domnule. Mă duc să las afacerea pe mâinile poliţiei.

— O, ştiţi, n-aş face asta, dacă aş fi în locul dumneavoastră, strigă domnul Parker, oarecum îngrijorat! Nişte ţipi ai naibii de antipatici, în poliţie. Aşteptaţi o clipă. Mă duc să-l văd pe bătrânul Hardman. Uite ce e… o, aşteptaţi o clipă.

Dar Poirot, plecă hotărât.

— I-am dat ceva de gândit, nu? Chicoti el. Mâine vom vedea ce s-a întâmplat.

Dar, ne-a fost dat să reluăm cazul Hardman chiar în acea dupăamiază. Fără cel mai mic semn de prevenire, uşa se deschise brusc şi un vârtej sub formă umană intră peste noi, aducând cu ea o pereche de blănuri de samur (era rece

cum numai o zi de iunie poate fi în Anglia) şi o pălărie extravagantă, cu nişte perie uriaşe. Contesa Vera Rossakoff era o persoană cam turbulentă.

— Dumneata eşti domnul Poirot? Ce-i cu toată mas-caradaAasta? Îl acuzi pe bietul băiat! E o infamie. E scandalos, îl cunosc. E ca un puişor, ca un miel… N-ar fi în stare niciodată să fure. A făcut totul pentru mine. Şi-acum să stau să privesc cum e chinuit şi strivit?

— Spuneţi-mi, doamnă, aceasta este tabachera lui? Îi arătă Poirot obiectul din ţesătură lucioasă neagră. Contesa se opri o clipă ca s-o inspecteze.

— Da, e-a lui. O ştiu bine. Şi ce-i cu asta? Aţi găsit-o în cameră? Am fost cu toţii acolo; io fi căzut atunci, cred. Ah, voi, poliţiştii, sunteţi mai răi decât gărzile roşii.

— Asta-i mănuşa lui?

— De unde să ştiu eu? Toate mănuşile-s la fel. Să nu încercaţi să mă opriţi… Trebuie lăsat liber. Nu trebuie să plutească nici un dubiu asupra lui. Dumneavoastră o să-l disculpaţi. O sămi vând bijuteriile şi-o să vă dau mulţi bani.

— Doamnă…

— Ne-am înţeles, atunci? Nu, nu ne tocmim. Bietul băiat! A venit la mine cu lacrimi în ochi. „Am să te salvez, i-am spus; am să mă duc la acest om – la acest căpcăun, la acest monstru! Las-o pe Vera”. Deci, ne-am înţeles, am plecat.

Fără prea multă ceremonie, aşa după cum sosise, părăsi camera, lăsând în urma sa un parfum foarte puternic de natură exotică.

— Ce femeie şi ce blănuri! Am exclamat eu.

— A, da, sunt veritabile! Ar putea o contesă falsă să aibă blănuri adevărate? E o glumă, Hastings… Nu, cred că e cu adevărat rusoaică. Aşa, aşa deci, domnişorul Bernard s-a dus scâncind la ea.

— Tabachera e a lui. Mă întreb dacă şi mănuşa.

Cu un zâmbet, Poirot scoase din buzunarul său o a doua mănuşă şi o puse lângă prima. Nu era nici un dubiu că formau o pereche.

— De unde o ai pe a doua, Poirot?

— Era aruncată împreună cu un baston pe masa aflată în holul din Bury Street. Zău, un tânăr foarte distrat, acest domn Parker. Bine, bine, mon ami, trebuie să investigăm totul. Măcar de formă să facem o scurtă vizită în Park Lane.

Nu mai e nevoie să spun că l-am însoţit pe prietenul meu. Johnston era plecat, dar am stat de vorbă cu secretarul său particular. Mi-a spus că Johnston sosise doar recent din Africa de Sud. Nu mai fusese niciodată în Anglia.

— Îl interesează pietrele preţioase, da? Întrebă la întâmplare Poirot.

— Minele de aur îi sunt mai la inimă, râse secretarul.

Poirot plecă de la întâmire gânditor. Târziu în seara aceea, spre totala mea surpriză, l-am găsit studiind cu seriozitate o gramatică rusească.

— Pe toţi sfinţii, Poirot! Am exclamat, înveţi ruseşte, limba contesei, ca să conversezi cu ea?

— Fii sigur că nici n-o să asculte la engleza mea, prietene!

— Dar nu ştii, Poirot, că toţi ruşii bine crescuţi vorbesc franceza?

— Eşti o mină de informaţii, Hastings! O să încetez să mă mai mir de complicaţiile alfabetului rus.

Împinse cartea din faţa lui cu un gest dramatic. Nu eram cu totul satisfăcut. Era o luminiţă în ochii lui, pe care i-o cunoşteam de mult. Un semn invariabil că Hercule Poirot se simţea mulţumit în sinea lui.

— Poate că te îndoieşti că e cu adevărat rusoaică. Ai de gând s-o testezi? Am remarcat eu.

— A, nu, nu, e sigur rusoaică.

— Atunci…

— Dacă vrei să te distingi cu adevărat în acest caz, Hastings, îţi recomand, ca un ajutor preţios, cartea „Primii paşi în limba rusă”.

Apoi râse şi nu mai spuse nimic. Am luat cartea de pe jos şi m-am afundat în ea curios, dar n-am putut să dau de capăt remarcilor lui Poirot.

În dimineaţa următoare n-am primit nici o veste, dar aceasta nu părea să-l îngrijoreze pe micul meu prieten. La micul dejun şi-a anunţat intenţia de a-i face imediat o vizită domnului Hardman. L-am găsit pe fluturele societăţii înalte acasă şi aparent, ceva mai calm decât în ziua anterioară.

— Ei bine, ce veşti ai domnule Poirot? Întrebă el cu nerăbdare.

Poirot îi întinse o bucăţică de hârtie.

— Aceasta este persoana care a luat bijuteriile, domnule. Să aduc treaba la cunoştinţa poliţiei? Sau aţi prefera să vă recuperez bijuteriile, fără să implic poliţia?

Domnul Hardman se uita uluit la hârtie. In cele din urmă îi reveni glasul.

— Uluitor. Aş prefera extrem de mult să nu iasă scandal. Vă dau carte blanche, domnule Poirot. Sunt sigur că veţi fi discret.

Următorul nostru gest a fost să oprim un taxi pe care Poirot l-a îndreptat spre hotelul Carlton. Acolo a întrebat de contesa Rossakoff. După câteva minute am fost introduşi în apartamentul doamnei. Veni să ne întâmpine cu mâinile întinse, îmbrăcată întrun négligé minunat, cu un design ciudat.

— Domnule Poirot! Exclamă ea. Aţi reuşit? L-aţi dezvinovăţit pe bietul copil?

— Doamnă contesă, prietenul dumneavoastră, domnul Parker, este la adăpost sigur de arestare.

— Ah, doar sunteţi micuţul om inteligent! Superb! Şi aşa de repede.

— Pe de altă parte, i-am promis domnului Hardman că bijuteriile îi vor fi returnate astăzi.

— Chiar?

— De aceea, doamnă, vă voi fi extrem de obligat dacă mi le veţi înmâna fără întârziere. Îmi pare rău că vă grăbesc, dar ţin un taxiu în cazul în care va fi necesar să mă duc la Scotland Yard; şi noi, belgienii, madame, suntem economi din fire.

Contesa aprinse o ţigară. Câteva secunde rămase perfect liniştită, suflând rotocoale de fum şi privind ţintă la Poirot. Apoi izbucni în râs şi se ridică. Se duse spre birou, deschise un sertar şi scoase o geantă de mătase neagră. I-o întinse cu naturaleţe lui Poirot. Când vorbi, tonul ei era foarte senin şi firesc.

— Noi, ruşii, suntem, dimpotrivă, risipitori din fire, spuse ea. Şi, pentru asta, din nefericire, trebuie să ai bani. Nu e nevoie să vă uitaţi înăuntru. Sunt toate acolo.

Poirot se ridică.

— Vă felicit, doamnă, pentru inteligenţa şi promptitudinea dumneavoastră.

— Ah! Dar, din moment ce ţineţi taxiul să vă aştepte, ce altceva aş putea face?

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă. Mai rămâneţi mult la Londra?

— Mă tem că nu – datorită dumneavoastră.

— Primiţi scuzele mele.

— Poate ne vom întâlni din nou în altă parte.

— Aşa sper.

— Eu nu! Exclamă contesa, râzând. Vreau să vă fac un mare compliment: sunt puţini oameni în lume de care mă tem. La revedere, domnule Poirot.

— La revedere, madame la comtesse. A, scuzaţi, am uitat! Daţi-mi voie să vă înapoiez tabachera dumneavoastră.

Şi cu o plecăciune, el îi înmână micul obiect din ţesătură neagră lucioasă, pe care îl găsisem în seif. Ea îl acceptă fără să-şi schimbe expresia de pe faţă, doar ridică dintr-o sprinceană şi murmură: înţeleg!

— Ce femeie! Îmi zise Poirot entuziasmat în timp ce coboram scările. Mon Dieu, quelle femme! Nici un cuvânt de ceartă, de protest, de supărare! O privire rapidă şi a apreciat în mod corect poziţia în care se afla. Îţi spun, Hastings, o femeie care poate accepta înfrângerea în felul ăsta – cu un zâmbet liniştit – ajunge departe! E periculoasă, are nervi de oţel; ea… El se împiedică rău de tot.

— Dacă poţi să reuşeşti să-ţi mai moderezi entuziasmul şi să te uiţi pe unde mergi ar fi mai biife, i-am sugerat, întrebându-1: când ai suspectat-o prima dată pe contesă?

— Mon ami, mănuşa şi tabachera – dublul clu, să-i spunem – m-au îngrijorat. Bernard Parker ar fi putut cu uşurinţă să lase una sau alta, dar nu pe amândouă. Ah, nu, asta ar fi însemnat că este prea distrat! În acelaşi timp, dacă altcineva le pusese acolo ca să-l încrimineze pe Parker, un clu ar fi fost suficient – tabachera sau mănuşa – dar nu amândouă. Aşa că am ajuns la concluzia că unul dintre cele două nu-i aparţinea lui Parker. Am crezut la început că tabachera era a lui şi că mănuşa nu. Dar, când am descoperit perechea mănuşii, miam dat seama că era invers. Atunci, a cui era tabachera? Clar, nu-i aparţinea doamnei Runcorn. Nu i se potriveau iniţialele Domnului Johnston? Numai dacă se afla aici sub un nume fals. Am vorbit cu secretarul său şi am înţeles imediat că totul era clar şi deasupra oricărei bănuieli. Nu exista vreo reticenţă în legătură cu trecutul domnului Johnston. Atunci, contesei? Se presupunea că ea ar fi adus bijuterii din Rusia; ea trebuia să ia pietrele din colecţie şi-ar fi fost extrem de greu să fie identificate vreodată. Ce putea fi mai uşor pentru ea decât să ia o mănuşă de-a lui Parker din hol, în ziua aceea şi s-o vâre în seif? Dar, bien sűr, nu intenţiona să-şi scape propria sa tabacheră.

— Dar dacă aceasta era a ei de ce avea „B. P.” pe ea? Iniţialele contesei sunt „V. R.”. Poirot zâmbi cu blândeţe.

— Exact, mon ami; dar în alfabetul rus B este V şi P este R.

— Ei bine, nu puteai să te aştepţi de la mine să ghicesc asta. Nu ştiu ruseşte.

— Nici eu, Hastings. De aceea am cumpărat cărticica şi ţi-am atras atenţia asupra ei. El oftă.

— Remarcabilă femeie! Am sentimentul, prietene, un sentiment foarte puternic, că am s-o întâlnesc din nou. Mă întreb unde?

Regele de treflă

— Pe cinstea mea, am exclamat eu, punând deoparte „The Daily Mewsmonger”, e mai ciudat decât în romane!

Poate că remarca nu era originală. A părut să-l irite pe prietenul meu. Înclinându-şi capul în formă de ou, micuţul domn scutură cu grijă o dâră de praf imaginară de pe pantalonii săi bine călcaţi şi constată:

— Ce profund! Ce mare gânditor este prietenul meu Hastings!

Fără să manifest vreo supărare la această neavenită glumă răutăcioasă, am bătut de câteva ori pe pagina ce o pusesem alături.

— Ai citit ziarul de dimineaţă?

— Da. Şi după ce l-am citit, l-am împăturit din nou cu grijă. Nu l-am aruncat pe duşumea cum ai făcut tu, cu lamentabila ta lipsă de ordine şi metodă. (Asta-i tot ce poate spune mai urât Poirot. Ordinea şi Metoda sunt zeii săi. Merge aşa departe încât le atribuie lor toate succesele sale).

— Deci, ai văzut relatarea privitoare la uciderea lui Henry Reedburn, impresarul? Asta m-a determinat să fac remarca aceea. Nu numai că-i cu adevărat mai ciudat decât într-un roman, dar este mai dramatic. Gândeşte-te la familia aia burgheză înstărită din Anglia, Oglander. Tată, mamă, fiu şi fiică, tipică pentru mii de familii din ţara asta. Bărbaţii pleacă în oraş în fiecare zi; femeile au grijă de casă. Vieţile lor sunt perfect liniştite şi extrem de monotone. Seara trecută stăteau în sufrageria lor plăcută din suburbia Daisymead, Streatham, iucând bridge.

Deodată, prin surprindere, fereastra franţuzească se deschide brusc şi o femeie intră în cameră, împleticindu-se. Pe rochia ei de şaten cenuşie e o pată roşie. Murmură un cuvânt „Crimă! „ înainte de a cădea inconştientă pe duşumea. E posibil ca ei s-o fi recunoscut după fotografii ca fiind Valerie Saintclair, faimoasa dansatoare care a făcut vâlvă recent.

— Asta-i relatarea ta sau cea din „The Daily Newsmonger”? Întrebă Poirot.

— The Daily Newsmonger” s-a grăbit să intre la tipar şi s-a mulţumit cu înşiruirea faptelor. Dar implicaţiile dramatice ale întâmplării m-au izbit de îndată. Poirot mă aprobă dând din cap gânditor.

— Oriunde este un om, este şi o dramă. Dar, nu e întotdeauna acolo unde crezi. Ţine minte asta. Şi-apoi, şi pe mine mă interesează cazul din moment ce s-ar putea să am o legătură cu el.

— Chiar?

— Da. Un domn m-a sunat azi dimineaţă şi a fixat cu mine o întâlnire din partea prinţului Paul de Maurania.

— Dar ce legătură este între una şi alta?

— Nu prea citeşti simpaticele tabloide englezeşti de scandal. Acelea cu poveşti nostime şi cele care încep cu un „şoricel a auzit…” sau „o vulpiţă ar vrea să ştie…”. Ia uită-te aici.

I-am urmărit cu privirea degetul scurt şi bont de-a lungul unui paragraf: – dacă prinţul străin şi celebra dansatoare ar fi cu adevărat în relaţii! Şi dacă doamnei îi place noul ei inel cu diamant!

— Şi acum, ca să rezum povestea ta dramatică, spuse Poirot, mademoiselle Saintclair, îţi aminteşti, a leşinat pe covorul sufrageriei din Daisymead.

M-am cutremurat.

— Ca urmare a primelor cuvinte murmurate de mademoiselle, cei doi bărbaţi Oglander au plecat, unul să aplică un doctor care s-o îngrijească pe femeia care, în mod evident, suferea de pe urma unui şoc şi celălalt la poliţie, unde, după ce le-a spus ceea ce s-a întâmplat, i-a însoţit pe poliţişti la Mon Désir – superba vilă a domnului Reedburn, ce nu se află prea departe de Daisymead. Acolo l-au găsit pe binecunoscutul om care, între noi fie zis, are o reputaţie nu prea plăcută; zăcea în bibliotecă cu capul crăpat la spate ca

o coajă de ou. Ţi-am imitat stilul, spuse Poirot cu blândeţe. Scuză-mă, te rog… Ah, a sosit prinţul!

Distinsul nostru musafir a fost anunţat sub titlul de contele Feodor. Era un tânăr cu o înfăţişare ciudată, înalt, înfocat, cu bărbia îngustă, faimoasa gură de Mauranberg şi ochii negri, arzători ai unui fanatic.

— Domnul Poirot?

Prietenul meu dădu din cap afirmativ.

— Domnule, sunt într-o situaţie gravă, mai serioasă decât o pot spune în cuvinte…

Poirot îl opri cu un gest.

— Vă înţeleg neliniştea. Mademoiselle Saintclair vă este o prietenă foarte dragă, nu-i aşa?

Prinţul răspunse simplu:

— Sper s-o iau de soţie.

Poirot se îndreptă în scaun şi făcu ochii mari.

Prinţul continuă:

— N-aş fi primul din familia mea care ar încheia o căsătorie morganatică. Şi fratele meu Alexandru l-a sfidat pe împărat. În prezent trăim zile mai iluminate, eliberaţi de vechile prejudecăţi de castă. Şi apoi, mademoiselle Saintclair, de fapt, îmi este aproape egală ca rang. Aţi auzit câte ceva despre povestea ei?

— Sunt multe povestiri romantice referitoare la originea ei – ceea ce este un lucru obişnuit cu dansatoarele celebre. Am auzit că este fata unei ziliere irlandeze, dar şi povestea în care mama ei este o mare ducesă rusoaică.

— Prima variantă este, bineînţeles, o prostie, spuse tânărul. Dar a doua este adevărată. Valerie, deşi trebuie s-o ţină ascunsă, m-a făcut s-o cred prea bine. Şi apoi, ea o devedeşte inconştient într-o mie de feluri. Cred în ereditate, domnule Poirot.

— Şi eu cred în ereditate, spuse Poirot pe gânduri. Am văzut câteva lucruri ciudate în legătură cu asta – moi qui vous parle… Dar să ne apucăm de treabă, prinţe. Ce doriţi de la mine? De ce vă temeţi? Pot să vă vorbesc deschis, da?

Este vreo legătură între domnişoara Saintclair şi crimă? Îl cunoştea pe Reedburn, nu-i aşa?

— Da. El susţinea că e îndrăgostit de ea.

— Şi ea?

— Nu avea ce să discute cu el.

Poirot îl privi iscoditor.

— Avea vreun motiv să se teamă de el?

Tânărul ezită.

— A fost un incident. O cunoaşteţi pe Zara, prezicătoarea?

— Nu.

— E minunată. Ar trebui s-o consultaţi odată. Valerie şi cu mine am fost la ea săptămâna trecută. Ne-a dat în cărţi. I-a spus Valeriei că va avea un necaz – de nori care se adună; apoi a întors ultima carte – cartea de deasupra, cum i se spune. Era regele de treflă. Ea i-a spus Valeriei: „Ai grijă. Există un bărbat care are putere asupra ta. Ţi-e frică de el. Eşti în mare pericol din cauza lui. Ştii la cine mă refer?" Valerie se albise de tot. Ea aprobă din cap şi spuse: „Da, da, ştiu". Imediat după aceea am plecat. Ultimele cuvinte ale Zarei către Valerie au fost: „Fereşte-te de regele de treflă. Un pericol te ameninţă!" Am întrebat-o pe Valerie. N-a vrut să-mi spună nimic – m-a asigurat că totul era în ordine. Dar acum, după ce s-a întâmplat aseară, sunt mai sigur decât oricând că în regele de treflă Valerie l-a văzut pe Reedburn şi că el era bărbatul de care se temea. Prinţul se opri brusc.

— Acum înţelegeţi agitaţia mea când m-am uitat în ziarele de dimineaţă. Dacă Valerie, într-o criză de nebunie… O, este imposibil!

Poirot se ridică şi-l bătu pe tânăr pe umăr cu blândeţe.

— Vă rog să nu fiţi îngrijorat. Lăsaţi totul în seama mea.

— Vă duceţi la Streatham? Cred că e încă acolo, la Daisymead – şocată.

— Mă duc imediat.

— Am aranjat totul prin ambasadă. Veţi avea acces peste tot.

— Atunci ne vom despărţi, Hastings vii cu mine? Au revoir, prinţe.

Mon Deşir era o vilă excepţional de frumoasă, cu totul modernă şi confortabilă. O alee scurtă, asfaltată ducea la ea din drumul principal şi grădini frumoase se întindeau în spatele casei pe câţiva acri.

Menţionând numele prinţului Paul, majordomul, care deschisese uşa, ne-a dus imediat la scena tragediei. Biblioteca era o încăpere impunătoare, care se întindea din faţă până în capătul clădirii, cu câte o fereastră şi într-o parte şi-n alta, una dând spre aleea circulată din faţă şi cealaltă spre grădină. Lângă cea din urmă a fost găsit întins cadavrul. Acesta fusese ridicat cu puţin timp înainte, după ce poliţia îşi terminase investigaţiile.

— Neplăcut lucru, i-am şoptit lui Poirot. Cine ştie ce cluuri or mai fi distrus?

Micul meu prieten zâmbi.

— Ehe! De câte ori trebuie să-ţi spun că lucrurile vin dinăuntru? Soluţia fiecărui mister se află în micile celule cenuşii ale creierului.

Se întoarse spre majordom.

— Presupun că în afară de transportarea corpului, camera n-a fost atinsă!

— Nu, domnule. Este exact aşa ca azi noapte când a venit poliţia.

— Acum, draperiile astea. Văd că ele se trag la o anumită distanţă de fereastră. Sunt la fel cu cele de la fereastra din faţă. Erau trase aseară?

— Da, domnule, le trag în fiecare seară.

— Înseamnă că Reedburn trebuie să le fi tras înapoi.

— Aşa cred, domnule.

— Ştiai că stăpânul dumitale aştepta un vizitator?

— N-a spus aşa, domnule. Dar a dai ordin să nu fie deranjat după cină. Ştiţi, domnule, există o uşă care se deschide spre terasa din partea asta a casei. Ar fi puttit primi pe cineva pe acolo.

— Obişnuia să facă asta?

Majordomul tuşi discret.

— Aşa cred.

Poirot păşi spre uşa în discuţie. Nu era închisă. Ieşi prin ea pe terasa care dădea în dreapta spre alee; în stânga dădea spre un zid de cărămidă roşie.

— Grădina pentru fructe, domnule. Mai este o uşă care conduce mai departe, dar se închide întotdeauna la ora şase.

Poirot dădu afirmativ din cap şi se reîntoarse în bibliotecă cu majordomul după el.

— N-aţi auzit nimic din ce s-a petrecut aseară?

— Ei bine, domnule, am auzit voci în bibliotecă cu puţin înainte de ora nouă. Dar asta nu era ceva neobişnuit, mai ales dacă era vocea unei femei. Dar, bineînţeles, de vreme ce eram cu toţii în camera servitorilor, exact în partea opusă, n-am auzit absolut nimic. Ş-apoi pe la ora unsprezece, a venit poliţia.

— Câte voci aţi auzit?

— N-aş putea spune, domnule. Eu am auzit-o numai pe cea a doamnei.

— Aha!

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, doctorul Ryan este încă în casă, dacă doriţi să-l vedeţi.

Am acceptat de îndată sugestia şi peste câteva minute, doctorul, un om vesel între două vârste, veni şi-i dădu lui Poirot toate informaţiile pe care i le ceru. Reedburn zăcea aproape de fereastră cu capul lângă scaunul de marmură de la geam. Prezenta două răni, una între ochi, alta, cea fatală, la spatele capului.

— Zăcea pe spate?

— Da. Iată urma. El arătă o mică pată închisă la culoare de pe duşumea.

— N-ar fi putut ca lovitura de la spatele capului să fi fost cauzată de căderea pe duşumea?

— Imposibil. Oricare ar fi fost arma, ea a intrat destul de mult în craniu.

Poirot privi gânditor în faţa lui. În intrândul fiecărei ferestre se afla câte un scaun de marmură sculptată, braţele fiind fasonate sub forma unor capete de lei. O luminiţă se aprinse în ochii lui Poirot.

— Dacă presupunem că a căzut pe spate pe capul acestui leu ieşit înafară şi de acolo a alunecat jos, n-ar putea aceasta cauza o rană aşa cum aţi descris-o?

— Da, ar putea. Dar unghiul în care zăcea face imposibilă teoria. Ş-apoi ar fi trebuit să rămână urme de sânge pe marmora scaunului.

— Doar dacă n-au fost şterse.

Doctorul ridică din umeri.

— Asta-i foarte puţin probabil. N-ar fi în avantajul nimănui să dea unui accident aparenţa unei crime.

— Normal, îl aprobă Poirot. Credeţi că vreuna dintre lovituri ar fi putut fi administrată de vreo femeie?

— O, aş zice că asta nu intră în discuţie. Presupun că vă gândiţi la mademoiselle Saintclair?

— Nu mă gândesc la nimeni anume până când nu sunt sigur, răspunse Poirot cu blândeţe.

Îşi îndreptă atenţia spre fereastra franceză deschisă şi doctorul continuă:

— Pe aici a fugit domnişoara Saintclair. Puteţi zări printre copaci Daisymead. Bineînţeles, sunt multe case mai aproape de faţada vilei, la drum, dar aşa se face că Daisymead, deşi este la o oarecare distanţă, este singura casă vizibilă din partea aceasta.

— Mulţumesc pentru amabilitatea dumitale, doctore, spuse Poirot. Haide Hastings, să mergem pe urmele domnişoarei.

Poirot mă conduse prin grădină, ieşirăm printr-o poartă de fier, străbăturăm o porţiune îngustă de iarbă şi intrarăm pe portiţa grădinii de la Daisymead, care era o căsuţă modestă, înconjurată de vreo jumătate de acru de pământ.

Erau câteva trepte care duceau la o fereastră franţuzească. Poirot făcu semn cu capul spre ele.

— Pe acolo s-a dus domnişoara Saintclair. Pentru noi, care nu avem de ce să ne grăbim, ar fi mai bine să ocolim casa până la uşa din faţă.

O servitoare ne-a deschis şi ne-a condus în sufragerie, apoi s-a dus s-o caute pe doamna Oglander. Era evident că în încăpere nu se umblase din noaptea precedentă. Cenuşa era încă în cămin şi masa de bridge se afla tot în mijlocul camerei cu o carte pe faţă şi cu celelalte cărţi din mână aruncate jos. Camera era oarecum încărcată cu ornamente arătoase dar fără valoare şi o mulţime de tablouri de familie împodobeau pereţii.

Poirot se uită la ele cu mai multă indulgenţă decât mine şi îndreptă unul sau două care atârnau într-o parte.

— La familie e strâns unită, nu? Sentimentul înlocuieşte frumuseţea.

L-am aprobat cu ochii fixaţi pe un tablou de familie reunind un domn cu mustaţă, o doamnă cu un rulou înalt de păr în frunte, un băiat solid şi îndesat şi două fetiţe garnisite cu o mulţime de panglici inutile. Mi-am zis că aceasta trebuia să fi fost familia Oglander în primii ani şi am studiat-o cu interes.

Uşa se deschise şi o tânără intră. Părul ei negru era aranjat cu grijă, purta o scurtă bej şi o fustă de stofă.

Ne privi întrebătoare. Poirot înaintă.

— Domnişoara Oglander? Regret că vă deranjez, mai ales după cele ce vi s-au întâmplat. Întreaga afacere trebuie să vă fi tulburat foarte mult.

— Mai mult ne-a speriat, recunoscu tânăra cu grijă, începusem să mă gândesc că elementele dramei se risipiseră la domnişoara Oglander, că lipsa ei de imaginaţie se ridica deasupra oricărei tragedii. Mi s-a confirmat această părere când ea a spus în continuare: trebuie să vă cer scuze pentru starea în care se află camera; servitorii s-au alarmat prosteşte.

— Aici stăteaţi seara trecută, n'est-ce pas?
— Da, jucam bridge după cină când…
— Scuzaţi-mă, de cât timp jucaţi?
— Păi… Domnişoara Oglander se gândi. Nu pot să vă spun exact. Cred că trebuie să fi fost în jur de ora zece. Făcusem mai multe jocuri.
— Şi dumneavoastră unde stăteaţi?
— Cu faţa la fereastră. Jucam cu mama şi nu aveam atuul. Deodată, brusc, fereastra se deschise şi domnişoara Saintclair intră împleticindu-se în cameră.
— Aţi recunoscut-o?
— Aveam vaga idee că faţa ei îmi este familiară.
— E încă aici, nu-i aşa?
— Da, dar refuză să vadă pe cineva. Este încă sub stare de şoc.
— Cred că o să mă primească. Vreţi să-i spuneţi că mă aflu aici la cererea expresă a prinţului Paul?
Îmi închipuiam că rostirea numelui unui prinţ o va scoate pe domnişoara Oglander din calmul ei imperturbabil. Dar ea ieşi din cameră cu mesajul nostru, fără vreo altă remarcă şi se reîntoarse aproape imediat spunând că domnişoara Saintclair vrea să ne vadă în camera ei.
Am urmat-o la etaj şi apoi într-un dormitor destul de mare şi luminos. Pe o sofa de lângă fereastră stătea lungită o femeie care întoarse capul când intrarăm. Contrastul dintre cele două femei mă izbi pe dată, deşi trăsăturile feţei şi tenul erau asemănătoare… Totuşi câtă deosebire! Fiecare privire, fiecare gest la Valerie Saintclair exprima drama. Părea să emane un flux romantic. Un capot de lână purpurie îi acoperea picioarele – un lucru de casă în toată puterea cuvântului; dar farmecul personalităţii ei îi imprima un parfum exotic, de haină orientală.
Ochii ei mari, negri se opriră asupra lui Poirot.
— Veniţi din partea lui Paul?
Vocea ei i se potrivea înfăţişării, era caldă şi languroasă.

— Da, mademoiselle. Mă aflu aici să-l servesc pe el şi pe dumneavoastră.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Tot ce s-a întâmplat aseară, dar totul!

Zâmbi cam plictisită.

— Credeţi c-aş minţi? Nu sunt proastă. Văd destul de bine că nu se poate ascunde nimic. Ştia un secret despre mine bărbatul care a murit. M-a ameninţat cu el. De dragul lui Paul am încercat să cad la învoială cu el. Nu puteam să risc să-l pierd pe Paul… Acum că a murit, sunt în siguranţă. Dar cu toate astea, nu l-am omorât eu.

Poirot dădu din cap zâmbind.

— Nu e nevoie să-mi spuneţi asta, mademoiselle. Povestiţi-mi acum ce s-a întâmplat aseară.

— I-am oferit bani. Părea că vrea să trateze cu mine. Mi-a fixat o întâlnire pentru aseară la ora nouă. Urma să mă duc la Mon Deşir. Cunoşteam locul; mai fusesem înainte. Trebuia să înconjor casa, să intru prin uşa laterală în bibliotecă, astfel ca servitorii să nu mă vadă.

— Scuzaţi-mă, mademoiselle, dar nu v-a fost teamă să vă aventuraţi singură acolo noaptea?

Mi s-a părut mie sau a urmat o oarecare pauză înainte de a răspunde.

— Poate că mi-a fost. Dar, ştiţi, nu era nimeni căruia i-aş fi putut cere să vină cu mine. Şi eram disperată. Reedburn mă primi în bibliotecă. O, omul ăla! Îmi pare bine că a murit. S-a jucat cu mine ca pisica cu şoarecele. M-a tachinat. L-am rugat şi l-am implorat în genunchi. Iam oferit toate bijuteriile pe care le am. Degeaba! Apoi, şi-a spus propriile lui condiţii. Poate vă daţi seama care erau ele. Am refuzat. I-am spus ce gândeam despre el. I-am aruncat vorbe urâte în faţă. A rămas zâmbind calm. Şi-atunci, când am tăcut în cele din urmă, s-a auzit un zgomot… Din spatele draperiei de la fereastră… Şi el l-a auzit. S-a îndreptat spre draperii şi le-a tras larg deoparte. Acolo era un bărbat care se ascundea – un om care arăta îngrozitor, un tip de

vagabond. L-a lovit pe domnul Reedburn… Apoi l-a lovit din nou şi el a căzut. Vagabondul m-a apucat cu mâna lui plină de sânge. M-am smuls din încleştarea lui, mam strecurat prin fereastră şi am alergat să-mi salvez viaţa. Atunci am zărit lumini în casa asta şi m-am îndreptat spre ele. Jaluzelele erau ridicate şi am văzut nişte oameni jucând bridge. Aproape am căzut în cameră. Am reuşit să murmur „crimă”! Şi totul mi s-a întunecat în faţa ochilor…

— Mulţumesc, mademoiselle. Trebuie să fi fpst un mare şoc pentru sistemul dumneavoastră nervos. În ce priveşte vagabondul, l-aţi putea descrie? Vă amintiţi cum era îmbrăcat?

— Nu, totul s-a întâmplat atât de repede. Dar l-aş recunoaşte oriunde. Faţa lui mi s-a întipărit în minte.

— O ultimă întrebare, mademoiselle. Draperiile de la cealaltă fereastră, cea care dădea spre alee, erau trase?

Pentru prima dată o expresie de uimire apăru pe faţa dansatoarei. Părea că încearcă să-şi amintească.

— Eh bien, mademoiselle?

— Mă gândesc. Sunt aproape sigură… Da, foarte sigură! Ele nu erau trase.

— Asta-i curios, din moment ce erau celelalte. Nu contează. Aş zice că n-are mare importanţă. Mai rămâneţi mult aici?

— Doctorul crede că pot să mă întorc mâine la Londra. Se uită prin cameră. Domnişoara Oglander ieşise. Oamenii ăştia sunt foarte buni, dar nu sunt din lumea mea. Îi şochez! Iar mie, ei bine, nu-mi place la bourgeoisie!

O undă slabă de amărăciune îi sublinia cuvintele.

Poirot încuviinţă.

— Înţeleg. Sper că nu v-am obosit peste măsură cu întrebările mele.

— Câtuşi de puţin, monsieur. Sunt foarte nerăbdătoare ca Paul să afle totul cât se poate de repede.

— Atunci vă doresc toate cele bune, mademoiselle.

După ce părăsi camera, Poirot se opri şi se repezi la o pereche de pantofi uşori din piele.

— Sunt ai dumneavoastră mademoiselle?

— Da, monsieur. Tocmai au fost curăţaţi şi aduşi sus.

— Aha! Făcu Poirot în timp ce coboram scările. Se pare că servitorii nu sunt chiar atât de agitaţi, încât mai curăţă pantofii, deşi uită căminul. Bine, mon ami, la început păreau să fie unul sau două puncte interesante, dar mă tem, tare mult mă tem că trebuie să considerăm cazul încheiat. Totul pare destul de simplu.

— Şi ucigaşul?

— Hercule Poirot nu vânează vagabonzi, răspunse prietenul meu plin de el.

Domnişoara Oglander veni după noi în hol.

— Dacă vreţi să aşteptaţi un minut în sufragerie, ' mama ar vrea să vă vorbească.

În cameră încă nu se umblase şi Poirot strânse într-o doară cărţile, amestecându-le cu mâinile lui mici extrem de îngrijite.

— Prietene, ştii la ce mă gândesc?

— Nu, am spus nerăbdător.

— Cred că domnişoara Oglander a greşit deschiderea. Trebuia să meargă cu trefla.

— Poirot! Eşti culmea.

— Mon Dieu, nu pot să discut tot timpul despre crime! Deodată rămase nemişcat.

— Hastings… Hastings. Uită-te! Regele de treflă lipseşte dintre cărţii

— Zara! Am strigat eu.

— Şi?

Părea că nu înţelege aluzia mea. Strânse mecanic, cărţile şi Ie puse în casetele lor. Faţa lui devenise gravă.

— Hastings, spuse ei în cele din urmă. Eu, Hercule Poirot, eram cât pe-aci să fac o mare greşeală, o foarte mare greşeală.

Îl privi impresionat, dar fără să înţeleg absolut nimic.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, Hastings. Da, trebuie s-o luăm de la capăt. Dar de data asta nu vom mai da greş.

Fu întrerupt de o doamnă frumoasă între două vârste. Ţinea nişte cărţi de bucătărie. Poirot se înclină.

— Înţeleg, domnule, că sunteţi un prieten al lui… ai… Domnişoarei Saintclair?

— Am venit din partea unui prieten de-al ei, madame.

— O, înţeleg. Mă gândeam că poate… Poirot Seu un semn brusc spre fereastră.

— Jaluzelele erau coborâte, aseară?

— Nu! Cred că de aceea domnişoara Saintclair a, văzut lumina aşa de clar.

— A fost lună aseară. Mă mir că n-aţi văzut-o pe mademoiselle Saintclair din scaunul dumneavoastră cu faţa la fereastră?

— Cred că eram cufundaţi în joc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte.

— Asta vă cred, madame. Şi vă rog să vă liniştiţi, mademoiselle pleacă mâine.

— Oh! Faţa bunei doamne se lumină.

— Şi vă doresc o dimineaţă plăcută madame.

O servitoare spăla treptele când am ieşit pe uşa din faţă. Poirot o întrebă:

— Dumneata ai curăţat pantofii tinerei de la etaj? Fata dădu negativ; din cap.

— Nu, domnule. Nu cred că au. Fost curăţaţi.

— Atunci cine i-a curăţat? L-am întrebat pe Poirot când mergeam pe drum.

— Nimeni. N-aveau nevoie să fie curăţaţi.

— Bănuiesc că atunci când mergi pe un drum sau pe o cărare într-o noapte frumoasă nu-i murdăreşti. Dar, cu siguranţă., după ce treci prin iarba grădinii ei se murdăresc.

— Da, mă aprobă Poirot cu un zâmbet curios.

— În cazul ăla, cred şi eu că s-ar fi pătat.

— Dar…

— Ai răbdare doar o jumătate de oră prietene, Să ne întoarcem, la Mon Deşir. Majordomul păru surprins de reapariţia noastră, dar nu făcu nici o obiecţie la revenirea noastră în bibliotecă.

— Hei, nu-i aia fereastra, Poirot, îi strigai când se' îndrepta spre cea care dădea către alee.

— Aşa e, prietene. Priveşte aici.

Făcea semn spre capul de marmoră ai leului. Pe el era o urmă uşor decoloratã, îşi îndreptă apoi degetul spre o pată asemănătoare de pe duşumeaua lustruită.

— Cineva l-a lovit pe Reedburn cu pumnul între ochi. El a căzut pe spate pe această bucată de marmoră ieşită în afară şi apoi a lunecat jos. După a fost târât pe duşumea până la cealaltă fereastră şi lăsat acolo, dar nu în acelaşi unghi, aşa cum ne-a atras atenţia şi doctorul.

— Dar, de ce? Pare absolut inutil.

— Dimpotrivă, era esenţial. De asemenea asta este cheia identităţii ucigaşului – deşi, de fapt n-a avut intenţia să-l omoare pe Reedburn şi de aceea nu prea ar fi cazul să-l numim ucigaş. Trebuie să fie un om foarte puternic!

— Pentru că a târât trupul pe duşumea?

— Câtuşi de puţin. E un caz interesant. Şi totuşi era cât peaici să ajung de râsul lumii.

— Vrei să spui că e gata, că ştii totul?

— Da.

Un amănunt îmi reveni în memorie.

— Nu, am exclamat. E un lucru pe care nu-l ştii!

— Care anume?

— Nu ştii unde este regele de treflă care lipseşte!

— Zău? O, asta-i nostim! Prietene, foarte nostim.

— De ce?

— Fiindcă e în buzunarul meu!

Îl scoase încântat.

— O! Am spus cam abătut. Unde l-ai găsit? Aici?

— Nu-i nimic senzaţional în legătură cu el. Pur şi simplu nu fusese scos împreună cu celelalte cărţi. Era în casetă.

— Hm! Dar totuşi ţi-a dat o idee, nu-i aşa?
— Da, prietene. Îi prezint respectele mele majestăţii sale regale.
— Şi doamnei Zara!
— A, da, şi doamnei.
— Şi ce-o să facem acum?
— O să ne întoarcem la Londra. Dar, mai întâi, trebuie să schimb câteva vorbe cu o anumită doamnă de la Daisymead.
Aceeaşi servitoare mărunţică ne deschise uşa.
— Acum toţi iau prânzul, domnule…
Doar dacă vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Saintclair, ea se odihneşte.
— Ar fi suficient s-o pot vedea pe doamna Oglander câteva minute. Vrei să-i spui?
Am fost conduşi în salon să aşteptăm. Am zărit familia în sufragerie în timp ce treceam şi care acum era reîntregită cu doi bărbaţi voinici, solizi, unul cu mustaţă, celălalt şi cu barbă.
După câteva minute, doamna Oglander intră în cameră, uitându-se întrebător la Poirot care se înclină.
— Madame, noi, în ţara mea, avem o mare dragoste, un respect deosebit pentru mamă. La mére de familie reprezintă totul!
Doamna Oglander păru cam uimită de această introducere.
— Pentru acest motiv am venit – să potolesc neliniştea unei mame. Ucigaşul domnului Reedburn nu va fi descoperit. Nu vă temeţi. Eu, Hercule Poirot, v-o garantez. Am dreptate, nu-i aşa? Sau pe soţie trebuie s-o liniştesc?
Urmă o pauză de-o clipă. Doamna Oglander părea să-l cerceteze pe Poirot cu ochii ei. În sfârşit, spuse liniştită:
— Nu-mi dau seama cum de ştiţi… Dar, da, aveţi dreptate.
Poirot dădu din cap cu gravitate.
— Asta-i tot, madame. Dar nu fiţi neliniştită. Poliţiştii dumneavoastră englezi nu au ochii lui Hercule Poirot.
Bătu cu degetul în portretul de familie de pe perete.

— Aţi mai avut odată o fată. A murit, madame?

Din nou, după o pauză în care-l cercetă cu ochii ei, răspunse:

— Da, a murit.

— Ah! Spuse Poirot brusc. Bine, trebuie să ne întoarcem la Londra. Îmi permiteţi să pun regele de treflă înapoi în pachet? A fost singura dumneavoastră eroare. Înţelegeţi, să fi jucat bridge aproape o oră numai cu 51 de cărţi… Vedeţi, nimeni care ştie câte ceva despre joc nu v-ar crede o clipă! Bonjour!

— Şi-acum, prietene, spuse Poirot în timp ce ne îndreptam spre gară, înţelegi totul!

— Nu-nţeleg nimic! Cine l-a omorât pe Reedburn?

— John Oglander junior. Nu eram prea sigur dacă a fost tatăl sau fiul, dar m-am oprit asupra fiului pentru că este cel mai puternic şi mai tânăr dintre cei doi. Trebuia să fie unul dintre cei doi din cauza ferestrei.

— De ce?

— Erau patru ieşiri din bibliotecă – două uşi, două ferestre; dar, evident, numai una se preta. Trei ieşiri dădeau în faţă, direct sau indirect. Tragedia trebuia să aibă loc la fereastra din spate ca să poată părea că Valerie Saintclair a nimerit la Daisymead din întâmplare. Bineînţeles că ea a leşinat cu adevărat şi John Oglander a cărat-o pe umeri. De aceea, mi-am zis că trebuia să fie un om puternic.

— Atunci, s-au dus acolo împreună?

— Da. Ţii minte ezitarea Valeriei când am întrebat-o dacă nu i-a fost frică să se ducă singură? John Oglander a mers cu ea – ceea ce îmi închipui că nu a schimbat dispoziţia lui Reedburn. S-au certat şi, probabil, vreo insultă adusă Valeriei i-a făcut pe Oglander să-l pocnească. Restul îl ştii.

— Dar ce-i cu bridge-ul?

— Bridge-ul presupune patru jucători. Un lucru simplu ca ăsta este foarte convingător, Cine ar fi putut bănui c-au fost numai trei persoane în cameră?

Eram încă uimit.

— Un lucru nu-l înţeleg. Care-i legătura între familia Oglander şi dansatoarea Valerie Saintclair?

— Mă mir că n-o vezi. Şi totuşi, te-ai uitat destul de mult la tabloul de pe perete – mai mult decât mine. Cealaltă fată a doamnei Oglander o fi moartă pentru familia ei, dar lumea o cunoaşte ca Valerie Saintclair!

— Ce?

— N-ai văzut asemănarea în momentul când cele două surori erau împreună?

— Nu, am mărturisit eu. M-am gândit numai la cât de extraordinar de diferite erau.

— Asta pentru că mintea ta e receptivă numai la impresii exterioare romantice, dragul meu Hastings. Trăsăturile le erau aproape identice. La fel şi tenul. Interesant e faptul că Valeriei îi e ruşine cu familia ei şi familiei îi e ruşine cu sa. Cu toate acestea, într-un moment fie pericol, ea s-a adresat fratelui ei s-o ajute şi când lucrurile au luat o întorsătură proastă, toţi s-au unit într-un mod remarcabil. Forţa familiei este ceva minunat? Toţi din familie îşi pot juca rolul. De aici provine talentul de artistă al Valeriei. Eu, ca şi prinţul Paul, cred în ereditate! Ei m-au înşelat! Dacă n-ar fi fost un accident fericit şi întrebarea – test pusă doamnei Oglander prin care ea a contrazis relatarea fetei sale în privinţa locului pe care-l ocupase, familia Oglander l-ar fi învins pe Hercule Poirot.

— Ce-i spui prinţului?

— Că Valerie n-ar fi putut comite crima şi că mă îndoiesc că vagabondul va ti găsit vreodată. De asemenea, să-i transmită complimentele mele ghicitoarei Zara. Ce coincidenţă curioasă! Mă gândesc să numesc această afacere „Aventura regelui de treflă”. Ce zici, prietene?

Moştenirea Lemesurier.

În compania lui Poirot am investigat multe cazuri ciudate; dar. Cred că niciunul nu se poate compara cu acea extraordinară serie de evenimente ce ne-a întreţinut

interesul pe o perioadă de mulţi ani şi care a culminat cu ultima problemă adusă lui Poirot s-o rezolve. Prima dată, atenţia noastră ne-a fost atrasă de istoria familiei Lemesurier într-o seară, în timpul războiului. Poirot şi cu mine abia ne reîntâlniserăm de puţină vreme, reînnodând vechea prietenie din Belgia. Se ocupase de o chestie măruntă pentru ministerul de război, terminând-o spre întreaga lor satisfacţie; ca urmare, cinasem la Carlton cu o „Şapcă de Alamă" care i-a făcut mari complimente lui Poirot de câteva ori în timpul mesei. „Şapca de Alamă" a trebuit să plece să se întâlnească cu cineva, aşa că noi ne-am terminat cafeaua într-un mod relaxat, înainte de a-i urma exemplul.

În momentul în care părăseam camera, am fost salutat de-o voce care mi-a sunat familială şi, întorcându-mă, l-am văzut pe căpitanul Vincent Lemesurier, un tânăr pe care îl cunoscusem în Franţa. Era cu un om mai în vârstă a cărui asemănare îl recomanda ca fiind din aceeaşi familie. Lucru ce se dovedi adevărat, el fâindu-ne prezentat ca domnul Hugo Lemesurier, unchiul tânărului meu prieten.

De fapt, nu-l cunoşteam, de loc îndeaproape pe căpitanul Lemesurier, dar era un tânăr plăcut, cam visător în felul lui şi mi-am amintit vorbindu-se că aparţinea unei vechi şi nobile familii, cu o proprietate în Northumberland, care data dinainte de Reformaţie. Poirot şi cu mine nu ne grăbeam şi, la invitaţia tânărului, ne-am aşezat la masa celor doi noi prieteni şi am discutat mult şi plăcut despre diferite probleme. Unchiul Lemesurier era un bărbat în jur de 40 de ani cu o alură de savant în ţinuta lui dreaptî; pentru moment era angajat într-un studiu de cercetări chimice pentru guvern, se părea.

Discuţia noastră a fost întreruptă de un tânăr înalt, brunet, care păşi spre masă, evident frământat şi agitat.

— Slavă domnului că v-am găsit pe amândoi! Exclamă el.

— Ce s-a întâmplat, Roger?

— Părintele tău, Vincent. O căzătură rea. Calul era tânătr. A fost târât pentru că a tras de cealaltă parte.

În câteva minute, cei doi prieteni ai noştri s-au despărţit în grabă de noi. Tatăl lui Vincent Lemesurier avusese un accident serios în timp ce încerca un cal tânăr şi se aştepta să trăiască până dimineaţă. Vincent se făcuse alb ca varul şi păru aproape uluit de ştire, într-un fel, am fost surprins, deoarece din cele câteva cuvinte pe care le lăsase să-i scape pe această temă încă din Franţa, înţelesesem că el şi tatăl său nu erau în termeni prea prieteneşti, aşa că etalarea sentimentului filial m-a cam mirat acum.

Tânărul brunet, care ne fusese prezentat ca văr, domnul Roger Lemesurier, rămăsese în urmă, aşa că noi trei am plecat împreună.

— O treabă destul de curioasă, remarcă tânărul. Poate-l va interesa pe domnul Poirot. „Am auzit de dumneavoastră, ştiţi, domnule Poirot, de la Higginson. (Higginson era prietenul nostru cu Şapcă de Alamă). El susţine că sunteţi o somitate în psihologie”.

— Studiez psihologia, da, recunoscu prietenul meu cu precauţiune.

— Aţi văzut faţa vărului meu? A fost absolut răvăşit, nu-i aşa? Ştiţi de ce? Un străvechi blestem de familie! V-ar interesa să-l aflaţi?

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumitale să ni-l povesteşti.

Roger Lemesurier se uită la ceas.

— Mai am o groaza de timp. Mă întâlnesc cu ei la King's Cross. Ei bine, domnule Poirot, Lemesurier este o familie veche. Cu mult timp în urmă, în vremurile medievale, un Lemesurier a început să-şi bănuiască soţia. A găsit-o pe doamna într-o situaţie compromiţătoare. Ea a jurat că era nevinovată, dar bătrânul baron Hugo nu a vrut să audă. Ea avea un copil, un fiu şi el a jurat că băiatul nu era ai lui şi că nu-l va moşteni niciodată. Am uitat ce-a făcut – vreo fantezie medievală ca aceea de a-i zidi vii pe mamă şi pe fiu; oricum, i-a omorât pe amândoi şi ea a murit protestând că este nevinovată şi blestemând solemn pentru totdeauna familia Lemesurier. Blestemul suna ca nici un băiat, primul născut

din această familie, să nu moştenească vreodată ceva. Ei bine, timpul a trecut şi nevinovăţia doamnei a fost stabilită fără îndoială. Cred că Hugo a purtat o cămaşă de păr şi şi-a terminat zilele în genunchi în celula unui călugăr. Dar, lucrul curios este că din ziua aceea şi până astăzi nici un fiu prim născut nu a moştenit vreodată moşia. Ea a revenit fraţilor, nepoţilor, celui de-al doilea fiu născut în familie, dar niciodată celui mai mare. Tatăl lui Vincent era al doilea din cinci fii, primul murind în copilărie. Bineînţeles, că tot timpul războiului, Vincent a fost convins că dacă era cineva sortit sa moară, atunci, cu siguranţă, acela era el. Dar, destul de ciudat, cei doi fraţi ai săi mai mici au fost ucişi şi el a rămas nezgâriat.

— Interesantă istoria asta de familie, spuse Poirotj meditativ. Dar acum tatăl său moare şi el, ca fiul cel mai mare, îl moşteneşte?

— Exact. Un blestem s-a risipit, incapabil să reziste curentului vieţii moderne.

— Poirot dădu din cap, ca şi cum condamna tonul glumeţ l al acestuia. Roger Lemesurier s-a uitat din nou la ceasul său | şi nea spus că trebuie să plece.

Urmarea povestirii sosi în dimineaţa următoare, când l am aflat despre tragica moarte a căpitanului Vincent Lemesurier. El călătorise spre nord cu trenul de Scoţia şi în timpul nopţii trebuie să fi deschis uşa vagonului şi să fi sărit pe linie. Şocul accidentului tatălui său suprapunându-se şocului unui obuz se credea că i-ar fi cauzat un temporar dezechilibru mental. Curioasa superstiţie despre familia Lemesurier a fost menţionată în legătură cu noul moştenitor, fratele tatălui său, Ronald Lemesurier, al cărui fiu unic murise în bătălia de pe Somme.

Cred că întâlnirea noastră întâmplătoare cu tânărul Vincent în ultima seară a vieţii sale ne-a sporit interesul faţă de familia Lemesurier, pentru că am luat notă cu anumită l curiozitate, doi ani mai târziu, de moartea lui Ronaldl Lemesurier, ce fusese socotit invalid în momentul în cărei

intrase în posesia averii familiei. Fratele său, John, l-a moştenit – un om sănătos tun, cu un băiat la Eton.

Desigur, un destin rău umbrea familia Lemesurier. Chiar în următoarea sa vacanţă, băiatul reuşi să se împuşte fatal. Moartea tatălui său, care interveni brusc, după ce fusese înţepat de o viespe, trecea moşia în posesia celui mai mic dintre cei cinci fraţi – Hugo, de care ne-am amintit că-l întâlnisem în noaptea fatală la Carlton.

În afară de a comenta extraordinara serie de nenorociri care se abătuse asupra familiei Lemesurier, nu aveam vreun interes personal în poveste, dar timpul se scurgea şi noi am fost şi mai implicaţi.

Într-o dimineaţă a fost anunţată doamna Lemesurier. Era o femeie înaltă, activă, cam de vreo 30 de ani, care dovedea, prin purtarea sa, multă hotărâre şi bun simţ. Vorbi cu un accent slab transatlantic.

— Domnul Poirot? Îmi pare bine să vă întâlnesc. Soţul meu, Hugo Lemesurier, v-a cunoscut o dată, cu mulţi ani în urmă, dar cred că nici nu vă mai amintiţi.

— Îmi amintesc perfect, doamnă. A fost la Carlton.

— O, e minunat. Domnule Poirot, sunt foarte îngrijorată.

— În legătură cu ce, doamnă?

— Cu băiatul meu cel mare. Ştiţi, am doi băieţi. Ronald de opt ani şi Gerald de şase ani.

— Continuaţi, doamnă, de ce aţi fi îngrijorată pentru micuţul Ronald?

— Domnule Poirot, în ultimele şase luni era cât pe ce să moară de trei ori: o dată a scăpat de le înec, când eram cutoţii în Cornwall, vara aceasta, a doua oară, când a căzut de la fereastra camerei lui şi a treia oară, era să se otrăvească cu ptomaină.

Probabil că faţa lui Poirot exprima prea elocvent ceea ce gândea, pentru că doamna Lemesurier s-a grăbit fără să mai facă vreo pauză.

— Ştiu că vă închipuiţi că sunt o femeie cam proastă şi nebună, care face din ţânţar, armăsar.

— Dar, de loc, doamnă! Orice mamă ar trebui înţeleasă că este neliniştită din cauza acestor întâmplări, dar nu prea văd cum pot să vă ajut. Eu nu sunt le bon Dieu să controlez valurile de apă; cât despre fereastra camerei, v-aş sugera să puneţi nişte bare de fier; iar, cât despre mâncare, ce poate egala grija unei mame?

— Dar de ce aceste lucruri i se întâmplă lui Ronald şi nu lui Gerald?

— Şansa, doamnă, le hasard!

— Aşa credeţi?

— Dumneavoastră ce credeţi, doamnă – dumneavoastră şi soţul?

O umbră trecu pe faţa doamnei Lemesurier.

— N-are nici un rost să mă duc la Hugo, nu vrea să mă asculte. Cum probabil aţi auzit, se presupune că familia e blestemată ca primul născut să nu succeadă la avere. Hugo crede în asta. El este vrăjit de istoria familiei şi e superstiţios în cel mai înalt grad. Când mă duc la el cu temerile mele, îmi spune că-i blestemul şi că nu putem scăpa de el. Dar eu sunt din S. U. A., domnule Poirot, şi pe acolo noi nu credem în blesteme. Ne plac când aparţin unei vechi şi cu adevărat nobile familii – asta-i dă un fel de cachet, ştiţi. Eu am fost doar o actriţă de comedie muzicală într-un rol mic când Hugo m-a întâlnit şi mă gândeam că blestemul familiei era simpatic în cuvinte. Aşa ceva merge de povestit într-o seară de iarnă în faţa focului, dar când e vorba de proprii tăi copii şi eu îmi ador copiii, domnule Poirot. Aş face orice pentru ei.

— Deci refuzaţi să credeţi în legenda familiei, doamnă?

— Poate o legendă să taie tulpina unei iedere?

— Ce spuneţi acolo, doamnă? Strigă Poirot, cu o expresie de mare uimire.

— Spun, poate o legendă sau o fantomă, dacă doriţi s-o numesc aşa, să taie tulpina unei iedere? Nu spun nimic despre Cornwall. Orice băiat ar putea înota prea departe şi să aibă greutăţi, deşi Ronald ştie să înoate de la patru ani.

Dar cu iedera este altceva. Amândoi băieţii erau foarte neastâmpăraţi. Ei descoperiseră că puteau urca şi coborî pe iederă. Făceau întotdeauna asta. Într-o zi – Gerald era plecat – Ronald a făcut-o ca de obicei, iedera a cedat şi el a căzut. Din fericire, nu s-a rănit prea serios. Dar eu am ieşit şi am examinat iedera: era tăiată, domnule Poirot, tăiată în mod deliberat.

— E foarte serios ce-mi spuneţi, doamnă. Şi băiatul cel mic era plecat de acasă în acel moment, aşa spuneţi.

— Da.

— Şi când cu otrăvirea, era tot plecat?

— Nu, erau amândoi.

— Curios, murmură Poirot. Acum, doamnă, cine mai locuieşte cu dumneavoastră în casă?

— Domnişoara Sanders, guvernanta copiilor şi John Gardiner, secretarul soţului meu…

Doamna Lemesurier se opri, puţin încurcată.

— Şi mai cine, doamnă?

— Maiorul Roger Lemesurier, pe care, de asemenea, l-aţi întâlnit în seara aceea, cred; stă cu noi o mulţime.

— Ah, da… El e un văr, nu?

— Un văr îndepărtat. El nu aparţine ramurii familiei noastre. Totuşi, cred că acum el este cea mai apropiată rudă a soţului meu. Este un om bun şi ţinem cu toţii la el. Băieţilor le e tare drag.

— Nu el a fost cel care i-a învăţat să se urce pe iederă?

— S-ar fi putut. El îi incită la rele destul de des.

— Doamnă, îmi cer scuze pentru ceea ce v-am spus mai devreme. Pericolul este real şi cred că vă pot fi de folos. Vă sugerez să ne invitaţi pe amândoi să stăm la dumneavoastră. Soţul nu va obiecta?

— O, nu. Dar el va crede că nu va avea nici un rost. Mă înfurie felul în care pur şi simplu stă şi aşteaptă ca băiatul să moară.

— Liniştiţi-vă, doamnă. Lăsaţi-ne să ne facem pregătirile în mod metodic.

Ne-am făcut cum trebuia pregătirile şi a doua zi ne îndreptam spre nord. Poirot căzuse în reverie, îşi reveni şi remarcă brusc:

— Dintr-un tren ca ăsta a căzut Vincent Lemesurier? A pus un uşor accent pe cuvântul „a căzut”.

— Doar nu cumva suspectezi vreun joc sinistru? Am întrebat.

— Te-a izbit, Hastings, faptul că unele decese ar fi putut fi, să zicem, aranjate? Să luăm, de exemplu, pe cel al lui Vincent. Apoi, băiatul de la Eton – un accident cu puşca e întotdeauna ambiguu. Să presupunem că acest copil a căzut j de la fereastra camerei şi ar fi murit – ce poate fi mai natural şi mai puţin bănuitor? Dar, de ce numai un singur copil, Hastings? Cine profită de pe urma celui mai mare? Fratele mai mic, un copil de şapte ani! Absurd!

— Au de gând să termine şi cu el mai târziu, am sugerat, eu, deşi n-aveam nici o idee cine puteau fi „ei”. Poirot dădu din cap nemulţumit.

— Otrăvire cu ptomaină, îngână el. Atropină ari produce aproape aceleaşi simptome. Da, e nevoie de prezenţa noastră.

Doamna Lemesurier ne-a primit plină de entuziasm. Apoi, ne-a luat şi ne-a dus în biroul soţului ei şi ne-a lăsat cu el. Se schimbase foarte mult de când îl văzusem. Umerii se gârboviseră mai mult decât oricând şi faţa sa avea o curioasă tentă gri-pal. El ascultă cât timp Poirot îi explică prezenţa noastră în casa lui.

— Exact ca bunul simţ practic al soţiei mele, Sadie, spuse el la sfârşit. Rămâneţi, oricum, domnule Poirot, şi vă mulţumesc caţi venit; dar ce e scris, e scris. Să scapi de soartă, e greu. Noi, Lemesurierii, ştim – niciunul nu poate să scape de ce îi e hărăzit.

Poirot menţiona iedera tăiata, dar Hugo păru foarte puţin impresionat.

— Fără îndoială, vreun grădinar distrat, da, da, poate fi vreun instrument, dar scopul din spatele lui e clar; şi v-o

spun deschis, domnule Poirot, nu mai poate dura mult timp.

Poirot se uită la el cu atenţie.

— De ce vorbiţi aşa?

— Pentru că eu însumi sunt condamnat. Am fost la un doctor anul trecut. Sufăr de o boală incurabilă – sfârşitul nu mai poate întârzia mult timp; dar înainte de a muri eu, Ronald va dispărea. Gerald va moşteni.

— Şi dacă i se întâmplă ceva şi celui de-al doilea fiu al dumneavoastră?

— Nimic nu i se va întâmplă; el nu este ameninţat.

— Dar dacă i se întâmplă? Insistă Poirot.

— Vărul meu Roger este următorul moştenitor. Am fost întrerupţi. Un om înalt, cu o siluetă frumoasă şi păr castaniu, aspru, cârlionţat intră cu un vraf de hârtii.

— Lasă-le în plata Domnului acum, Gardiner, spuse Hugo Lemesurier, apoi adăugă: secretarul meu, domnul Gardiner.

Secretarul se înclină, pronunţă câteva cuvinte plăcute şi apoi plecă, în ciuda faptului că arăta bine avea ceva respingător. Iam spus asta lui Poirot imediat după aceea, când ne plimbam împreună prin frumoasele împrejurimi şi, spre surpriza mea, fu de acord.

— Da, da, Hastings, ai dreptate. Nu-mi place de el. Arată prea bine. E unul făcut pentru o slujbă uşoară. Ah, uite copiii.

Doamna Lemesurier se îndrepta spre noi cu cei doi copii lângă ea. Erau băieţi drăguţi, cel mic brunet ca mama sa, cel mare cu bucle castanii. Au dat mâna destul de frumos şi, curând, nu se mai dezlipiră de Poirot. Apoi am fost prezentaţi domnişoarei Sanders, o femeie greu de descris, care completa grupul.

Timp de câteva zile am avut o existenţă uşoară, plăcută, mereu vigilenţi, dar fără nici un rezultat. Băieţii duceau o viaţă normală, fericită şi nimic nu părea să fie în neregulă, în a patra zi după sosirea noastră, maiorul Roger Lemesurier veni în vizită. Era puţin schimbat, totuşi degajat şi vivant ca înainte, cu aceeaşi manieră de a trata toate

lucrurile cu uşurinţă. El era, evident, un mare favorit al băieţilor, care i-au întâmpânat cu strigăte de încântare şi imediat l-au tras să se joace de-a indienii sălbatici în grădină. Am observat că Poirot s-a luat după ei, fără să-l fi văzut.

A doua zi am fost cu toţii invitaţi la ceai, inclusiv băieţii, la doamna Claygate, al cărei domeniu se învecina cu cel al familiei Lemesurier. Doamna Lemesurier ne-a propus să venim şi noi, dar păru destul de uşurată când Poirot refuză şi declară că ar prefera mai curând să rămână acasă.

După ce foţi plecară, Poirot se apucă de treabă.

Îmi reamintea de un terier inteligent. Cred că n-a fost nici un colţ al casei lăsat necercetat; şi, totuşi, a făcut-o atât de liniştit şi metodic că nu a atras atenţia asupra investigaţiilor sale. În mod clar, a rămas nesatisfăcut la sfârşit. Am servit ceaiul pe terasă cu domnişoara Sanders, care nu plecase cu ceilalţi.

— Băieţilor le va plăcea, murmură ea în felul ei fad, deşi, sper că se vor purta frumos, nu vor strica straturile de flori şi nu se vor apropia de albine…

Poirot se opri chiar când sorbea. Arăta ca un om care văzuse o fantomă.

— Albine? Întrebă el cu o voce ca de tunet.

— Da, domnule Poirot, albine. Trei stupi. Lady Claygate este foarte mândră de albinele ei…

— Albine? Strigă Poirot din nou. Apoi, sări de la masă şi începu să patruleze pe terasă cu mâinile pe cap. Nu-mi puteam imagina de ce micuţul om era atât de agitat la simpla menţionare a albinelor.

În acel moment am auzit o maşină întorcându-se. Poirot era pe trepte când grupul apăru.

— Ronald a fost împuns, strigă Gerald, precipitat.

— Nu-i nimic, spuse doamna Lemesurier. Nici nu s-a umflat. Iam pus amoniac pe locul acela.

— Ia să văd, flăcăule, spuse Poirot. Unde te-a înţepat?

— Aici, într-o parte a gâtului, spuse Ronald cu importanţă. Dar nu mă doare. Tata a spus: „Stai liniştit – e o albină pe tine”. Şi eu am stat nemişcat şi el a îndepărtat-o, dar întâi m-a înţepat, deşi nu m-a durut, a fost ca un ac şi n-am strigat pentru că sunt de acum mare şi mă duc la şcoală la anul.

Poirot examina gâtul copilului, apoi mă trase deoparte. Mă luă de braţ şi murmură: la noapte, mon ami, la noapte avem o mică treabă! Nu spune nimic nimănui.

Refuză să-mi zică mai multe şi eu am petrecut seara devorat de curiozitate. El se retrase devreme şi eu i-am urmat exemplul. Când urcam scările, m-a prins de braţ şi mi-a dat instrucţiuni:

— Nu te dezbrăca. Aşteaptă câtva timp, stinge lumina de la tine şi vino aici să ne întâlnim.

Am făcut întocmai şi l-am găsit aşteptându-mă când sosi momentul, îmi făcu un gest să păstrez tăcerea şi ne-am strecurat, fără zgomot, spre aripa unde erau camerele! Copiilor. Ronald ocupa o cămăruţă proprie. Am intrat în ea şi ne-am aşezat în colţul cel mai întunecos. Respiraţia copilului se auzea grea şi uniformă.

— Pare că doarme foarte adânc, am şoptit. Poirot mă aprobă:

— Drogat, murmură el.

— De ce?

— Ca să nu ţipe la…

— La ce? Am întrebat, când Poirot s-a oprit.

— La înţepătura acului hipodermic, mon ami! Ssst, să nu mai vorbim, pentru că aştept ca ceva să se întâmple imediat.

Dar în privinţa asta Poirot a greşit. Au trecut zece minute, uşa s-a deschis încet şi cineva a intrat în cameră. Am auzit sunetul unei respiraţii repezi, grăbite. Paşii se îndreptară spre pat şi atunci se auzi, deodată, 'un sunet. Lumina unei mici lanterne căzu pe copilul adormit – cel care o ţinea era încă invizibil în umbră.

Persoana lăsă jos lanterna. Gu mâna dreaptă scoase o seringă, cu stânga atinse gâtul băiatului.

Poirot şi cu mine am sărit în aceeaşi clipă. Lanterna s-a rostogolit pe duşumea şi noi neam luptat cu intrusul în întuneric. Puterea sa era extraordinară, în cele din urmă i-am venit de hac.

— Lumina, Hastings, trebuie să-i văd faţa, deşi mă terii că ştiu prea bine a cui faţă e.

Aşa credeam şi eu, în timp ce bâjbâiam după lanternă. Pentru o clipă îl suspectasem pe secretar fiindcă îmi displăcuse de la început, dar acum eram sigur că omul care avea de câştigat de pe urma morţii celor doi verişori era monstrul pe care-l prinsesem.

Am dat cu piciorul de lanternă, am ridicat-o. Şi-arr aprins lumina. Am luminat din plin faţa lui… Hugo Lemesurier, tatăl băiatului!

Lanterna aproape îmi căzu din mână.

— Imposibil, am murmurat răguşit. Imposibil!

Lemesurier era inconştient. Poirot şi cu mine l-am cărat pină în camera lui şi l-am întins pe pat. Poirot se aplecă şi încet trase ceva din mâna lui dreaptă. Mi-o arătă. Era o seringă hipodermică. M-am cutremurat.

— Ce e în ea? Otravă?

— Acid formic, îmi închipui.

— Acid formic?

— Da. Probabil obţinut prin distilarea furnicilor, îţi aminteşti, el era chimist. Moartea ar fi fost pusă pe seama înţepăturii de albină.

— Doamne, am murmurat. Propriul său fiu! Şi tu te-ai aşteptat la asta?

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Da, e nebun, desigur, îmi imaginez că istoria familiei a devenit o manie pentru el. Dorinţa lui intensă de a moşteni averea l-a făcut să comită o şefie lungă de crime. Probabil, ideea i-a venit prima dată când a călătorit spre nord, în noaptea aceea cu Vincent. Nu putea să suporte ca

blestemul să nu se împlinească. Fiul lui Ronald murise deja şi Ronald însuşi era pe moarte.

Era o ramură slabă. El a aranjat accidentul cu puşca şi, ceea ce nu am bănuit până acum, a comis moartea fratelui său John prin aceeaşi metodă, de injectare a acidului formic în vena jugulară. Atunci, ambiţia lui s-a realizat şi a devenit stăpânul latifundiilor familiei. Dar triumful său a fost de scurtă durată: a descoperit că suferea de o boală incurabilă. Şi el avea ideea fixă a nebunului – fiul cel mare al Lemesurierilor nu putea să moştenească. Bănuiesc că accidentul din apă i s-a datorat tot lui – el l-a încurajat pe băiat să înoate prea departe. Nereuşind asta a tăiat iedera şi apoi a otrăvit mâncarea copilului.

— Diabolic! Am murmurat cu un fior. Şi atât de inteligent plănuite.

— Da mon ami, nimic nu e mai uimitor decât extraordinara sănătate a nebunului! Cu excepţia extraordinarei excentricităţi a celui sănătos! Îmi imaginez că numai în ultimul timp a sărit complet peste cal; la început, în nebunia lui a folosit o metodă.

— Şi când te gândeşti că eu îl suspectam pe Roger -j băiatul acela splendid.

— Era presupunerea firească, mon ami, Ştiam că şi el călătorise spre nord împreună cu Vincent în noaptea aceea. Mai ştiam că el era singurul moştenitor după Hugo şi copiii acestuia. Dar, supoziţia noastră nu se baza pe fapte. Iedera a fost tăiată numai când micuţul Ronald era acasă, dar ar G fost în interesul lui Roger ca amândoi copiii să piară. De asemenea, numai mâncarea lui Ronald a fost otrăvită. Şi astăzi, când s-au întors acasă şi-am aflat că numai tatăl lui ştia că Ronald fusese înţepat, mi-am reamintit de cealaltă moarte datorată înţepăturii unei viespi… Şi-atunci am ştiut!

Hugo Lemesurier a murit câteva luni mai târziu într-un azil particular în care a fost dus. Văduva lui s-a recăsătorit un an mai târziu cu domnul John Gardiner, secretarul cu

părul castaniu. Ronald a moştenit marile latifundii ale tatălui său şi continuă să prospere.

— Bravo, bravo, i-am spus lui Poirot. Încă o iluzie' destrămată. Ai risipit cu mult succes blestemul familiei Lemesurier.

— Mă îndoiesc, spuse Poirot foarte gânditor. Mă îndoiesc chiar foarte mult.

— Ce vrei să spui?

— Mon ami, am să-ţi răspund cu un cuvânt semnificativ: roşu!

— Sânge? Am întrebat, coborându-mi vocea până la o şoaptă plină de groază.

— Ai întotdeauna o imaginaţie melodramatică, Hastings! Mă refer la ceva mult mai prozaic – culoarea părului micului Ronald Lemesurier.

Mina pierdută.

Am pus jos, cu un oftat, carnetul meu de bancă.

— E un lucru curios, pe care l-am observat: contul meu pare să nu crească deloc.

— Şi asta te nelinişteşte? Eu, dacă aş avea un cont, n-aş putea închide ochii toată noaptea, declară Poirot.

— Trăieşti în limite confortabile, cred! I-am răspuns.

— Patru sute patruzeci şi patru de lire, patru şilingi şi patru penny, spuse Poirot de complezenţă. Simpatică cifră, nu-i aşa?

— Directorului băncii tale îi trebuie tact. Evident, el cunoaşte pasiunea ta pentru detalii simetrice. Ce-ai zice să investeşti trei sute din ei în câmpurile petrolifere Porcupine? Perspectiva lor, căreia i se face reclamă în ziarele de astăzi, arată că se vor plăti dobânzi de sută la sută anul viitor.

— Nu-i pentru mine spuse Poirot, dând din cap a refuz. Nu-mi place senzaţionalul. Pentru mine investiţia sigură, prudentă les rentes, construcţiile cum se numesc? Conversiunile bancare.

— N-ai făcut niciodată vreo investiţie speculativă?

— Nu, mon ami, replică Poirot cu severitate. N-am făcut. Şi singurele acţiuni pe care le posed şi care n-au ceea ce numeşti tu marginea aurită sunt 14.000 de acţiuni la „Burma Mines LTD”.

Poirot se opri aşteptând să fie încurajat să continue.

— Şi? L-am stimulat eu.

— Şi pentru ele n-am plătit cash – nu, ele au fost răsplata pentru exerciţiul micilor mele celule cenuşii. Vrei să ştii povestea? Da?

— Sigur că aş vrea.

— Aceste mine sunt situate în mijlocul Birmaniei, cam la 200 de mile în interior faţă de Rangoon. Au fost descoperite de chinezi în secolul al XV-lea şi s-a lucrat în ele până la revolta mahomedană, fiind abandonate, în cele din urmă, în anul 1868. Chinezii extrăgeau zăcământul bogat în plumb şi argint de la suprafaţa carierei, topindu-l numai pentru argint şi lăsând mari cantităţi de minereu bogat în plumb. Bineînţeles, acest lucru s-a descoperit curând, când lucrări de prospecţiuni au fost desfăşurate în Birmania, dar, datorită faptului că minele se umpluseră cu apă şi de tot felul de resturi, toate încercările de a găsi sursa zăcământului s-au dovedit infructuoase. Multe echipe au fost trimise şi ele au săpat pe o suprafaţă întinsă, dar niciuna na luat premiul cel mare. Numai un reprezentant al unuia din sindicatele interesate a dat de urma unei familii de chinezi care se presupunea c-ar mai ţine registrul situaţiei minei. Capul familiei era un oarecare Wu Ling.

— Ce pagină fascinantă de poveste comercială! Am exclamat eu.

— Nu-i aşa? Ah, mon ami, poţi să ai o poveste de dragoste fără fete blonde şi de-o frumuseţe nemaiîntâlnită; nu, greşesc, părul castaniu te încântă pe tine întotdeauna, îţi aminteşti…

— Lasă asta şi continuă povestea, am zis eu grăbit.

— Eh bien, prietene, acest Wu Ling a fost abordat. Era un negustor stimabil, mult respectat în provincia în care locuia.

A recunoscut de îndată că deţinea documentele în chestiune şi era perfect pregătit să negocieze vânzarea lor, dar a obiectat să aibă de-a face cu alţii decât cu şefii, în cele din urmă, s-a aranjat ca el să meargă în Anglia şi să întâlnească directorii unei importante companii.

Wu Ling a făcut călătoria spre Anglia cu vasul S. S. Assunta şi vaporul a ajuns în portul Southamptpn într-o dimineaţă rece, ceţoasă de noiembrie. Unul dintre directori, domnul Pearson, s-a deplasat la Southampton în întâmpinarea vasului, dar, din cauza cetii, trenul a întârziat foarte mult şi până când a sosit el, Wu Ling debarcase şi plecase cu un tren special spre Londra. Domnul Pearson s-a întors în capitală oarecum supărat, fiindcă nu avea nici o idee unde-şi propusese să stea chinezul. Mai târziu, în timpul zilei, s-a sunat la birourile companiei. Wu Ling stătea la hotehiî Russell Square. Nu prea se simţea bine după călătorie, dar s-a declarat perfect capabil să participe la întâlnirea consiliului din ziua următoare.

Reuniunea avea loc la ora 11. Când s-a făcut 1-l şi 30 de minute şi Wu Ling nu şi-a făcut apariţia, secretarul a sunat la hotelul Russell. Ca răspuns la întrebările lui, i s-a spus că chinezul ieşise cu un prieten pe la zece şi jumătate. Părea clar că pornise cu intenţia de a veni la întâlnire, dar dimineaţa s-a scurs şi el nu a apărut. Se putea prea bine ca să se fi rătăcit, necunoscând Londra. Dar el nu s-a întors nici la hotel până la o oră înaintată.

Alarmat de-a binelea acum, domnul Pearson a anunţat poliţia. A doua zi încă nu se dăduse de urma dispărutului, dar spre seara zilei următoare, în Tamisa a fost găsit un cadavru care se dpvedi a fi al nefericitului chinez. Nici asupra lui, nici în bagajul de la hotel nu s-a găsit vreo urmă a documentelor legate de mină.

În acest moment, mon ami, eu am fost implicat în afacere. Domnul Pearson mi-a făcut o vizită. Deşi era profund şocat de moartea lui Wu Ling, principala sa preocupare era de a recupera documentele care constituiseră scopul vizitei

chinezului în Anglia. Bineînţeles că interesul poliţiei era depistarea ucigaşului, recuperarea documentelor fiind unul secundar. Ceea ce dorea să fac eu, era să cooperez cu poliţia, dar să acţionez în interesele companiei.

Am consimţit destul de repede. Era clar că mi se deschideau două câmpuri de investigare. Pe de o parte, trebuia să cercetez funcţionarii companiei care ştiau de sosirea chinezului; pe de altă parte, printre pasagerii de pe vas care ar fi putut cunoaşte misiunea sa. Am început cu al doilea, ca fiind un câmp mai îngust de cercetare. Aici m-am izbit de inspectorul Miller, care se ocupa de caz – un om cu totul diferit de prietenul nostru Japp, îngâmfat, nemanierat şi cu totul insuportabil, împreună am vorbit cu ofiţerii vasului. Aveau puţine să ne spună. Wu Ling fusese rezervat în timpul călătoriei.

Discutase doar cu doi din ceilalţi pasageri – unul, un european ratat, pe nume Dyer, care părea să aibă o reputaţie nu prea bună, celălalt, un tânăr funcţionar de bancă, pe nume Charles Lester, care se întorcea din Hong Kong. Am fost destul de norocoşi să obţinem imagini ale acestor doi bărbaţi, în acel moment, nu era nici un dubiu că, dacă vreunul dintre cei doi era implicat, atunci Dyer era omul. Se ştia că se amestecase cu o bandă de excroci chinezi şi era, în general, suspectul cel mai probabil.

Următoarea noastră mişcare a fost să vizităm hotelul Russell Square. După ce le-am arătat o fotografie a lui Wu Ling, l-au recunoscut imediat. Apoi le-am prezentat imaginea lui Dyer, dar, spre dezamăgirea noastră, portarul ne-a declarat categoric că nu acesta fusese bărbatul care venise la hotel în dimineaţa fatală. Dintr-o inspiraţie de moment, an scos fotografia lui Lester şi, spre surpriza mea, omul l-a rccunoscut imediat.

— Da, domnule, a afirmat el, acesta-i gentlemanul care a venit la zece şi jumătate, a întrebat de domnul Wu Ling şi, după aceea, a ieşit împreună cu el.

Afacerea avansa. Următoarea mişcare a fost să-l intervievăm pe domnul Charles Lester. A vorbit cu noi cu cea mai mare sinceritate, a fost dezolat să afle de moartea prematură a chinezului şi s-a pus la dispoziţia noastră în orice fel. Povestea sa suna în felul următor: aranjase cu Wu Ling să-l caute la hotel la zece şi jumătate. Totuşi, Wu Ling nu a apărut, în schimb, veni servitorul acestuia, i-a explicat că stăpânul său a trebuit, să plece şi s-a oferit să-l conducă pe tânăr unde se afla stăpânul acum. Fără să suspecteze nimic, Lester a fost de acord şi chinezul a oprit un taxi. Au mers câtva timp în direcţia docuriâor. Devenind deodată bănuitor, Lester a oprit taxiul şi a coborât, fără să ia în considerare protestele servitorului. Asta era tot ce ştia, ne-a asigurat el.

Aparent satisfăcuţi, i-am mulţumit şi ne-am despărţit. Povestea sa se dovedi a fi curând cumva nu prea exactă, în primul rând, pentru că Wu Ling n-avusese nici un servitor cu el, nici pe vapor, nici la hotel. In al doilea rând, şoferul, care-i dusese pe cei doi oameni în acea dimineaţă, apăru. Nici vorbă că Lester ar fi părăsit taxiul pe drum. El şi cu chinezul au mers până la o anumită locuinţă nearătoasă din Limehouse, chiar în inima cartierului Chinatown. Locul cu pricina era mai mult sau mai puţin cunoscut ca un bârlog al consumatorilor de opium de cea mai joasă speţă. Cei doi intraseră; după o oră, englezul, pe care l-a identificat după fotografie, ieşi singur. Arăta foarte palid şi bolnav şi i-a spus taximetristului să-l ducă la cea mai apropiată staţie de metrou.

S-au făcut investigaţii privitoare la situaţia lui Charles Lester şi, deşi s-a descoperit că avea un caracter excelent, el era foarte îndatorat şi pasionat după jocuri de noroc. Desigur că nici Dyer n-a fost scăpat din vedere. Părea oarecum posibil ca el să se fi substituit celuilalt om, dar ideea s-a dovedit complet nefondată. Alibiul său pentru ziua respectivă era absolut inatacabil. Cum era de aşteptat, proprietarul bârlogului de opium a negat totul cu hotărâre

orientală. Nu-l văzuse niciodată pe Charles Lester. Nici un fel de doi gentlemani nu fuseseră pe acolo în dimineaţa aceea, în orice caz, poliţia greşea: nici un fel de opium nu s-a fumat vreodată la el.

Oricât de bine intenţionat, refuzul lui de a recunoaşte nu prea l-a ajutat pe Charles Lester. E! A fost arestat pentru uciderea lui Wu Ling. Lucrurile i-au fost percheziţionate, dar n-au fost descoperite nici un fel de hârtii referitoare la mină. Proprietarul bârlogului a fost şi el luat în custodie, dar un raid rapid prin camerele sale nu a dezvăluit nimic. Nici cea mai slabă urmă de opium nu a răsplătit zelul poliţiei.

Între timp, prietenul meu, domnul Pearson, era într-o stare de mare agitaţie. Patrula prin camera mea, plângându-se în gura mare.

— Dar trebuie să aveţi nişte idei, domnule Poirot! Spunea întruna, în mod sigur trebuie să aveţi ceva idei!

— Sigur că am idei, i-am răspuns cu precauţie. Ăsta este necazul când ai prea multe; de aceea ele duc în direcţii diferite.

— De exemplu? Întrebă el.

— De exemplu – taximetristul. Avem numai mărturia lui că i-a dus pe cei doi bărbaţi la casa aia. Asta e o idee. Apoi, aceea a fost cu adevărat casa la care s-au dus? Dacă presupunem că ei au lăsat taxiul acolo, au trecut prin casă, au ieşit printr-o altă uşă şi-au mers în altă parte?

Domnul Pearson păru trăsnit de ideea aceasta.

— Şi nu faci nimic decât să stai şi să te gândeşti? Nu putem face ceva?

Avea un temperament impulsiv, înţelegi.

— Monsieur, i-am spus eu cu demnitate. Nu e de Hercule l Poirot să alerge în sus şi în jos pe străzile rău mirositoare din Limehouse, ca un căţeluş de maidan. Fiţi calm. Agenţii mei lucrează.

În ziua următoare am avut veşti pentru el. Cei doi l bărbaţi trecuseră într-adevăr prin casa respectivă, dar adevăratul

lor obiectiv era o căsuţă unde se putea lua masa, pe malul fluviului. Au fost văzuţi trecând într-acolo şi Lester a ieşit singur.

Şi atunci, imaginează-ţi, Hastings, că o idee dintre cele mai nerezonabile l-a apucat pe acest domn Pearson! Nu vroia să audă de nimic decât să mergem noi înşine la această bodeguţă şi să facem investigaţii. I-am explicat şi l-am rugat, dar nu vroia să asculte. Spunea că o să se deghizeze, mi-a sugerat chiar ca eu,… A ezitat s-o spună… Să-mi rad mustaţa! Da, rien que ça! I-am spus că era o idee ridicolă şi absurdă. Nu se distruge un lucru frumos din capriciu. Şi-apoi, de ce să nu vrea un gentleman belgian cu mustaţă să cunoască viaţa şi să fumeze opium la fel ca unul fără mustaţă?

Eh bien, el renunţă la asta, dar insista totuşi pe proiectul său. Se întoarse în seara aceea, mon Dieu, ce figură! Purta ceea ce numea „o jachetă pestriţă”, bărbia îi era murdară şi nerasă; avea un şal dintre cele mai urâte care i se oprea în nas. Şi, imaginează-ţi că se amuza! Pe cinstea mea, englezii sunt nebuni! Făcu unele schimbări în propria mea înfăţişare. I-am permis. Poţi să te opui unui maniac? Am pornit-o, în fond nu puteam să-l las să se ducă singur, un copil îmbrăcat ca pentru piese de şcoală!

— Sigur că nu puteai, am răspuns eu.

Dar să continui; am sosit. Domnul Pearson vorbea o engleză stranie. Pretindea că este marinar. Vorbea de „marinari de apă dulce”, de „nade” şi nu mai ştiu ce. Era o cămăruţă joasă cu mulţi chinezi în ea. Am mâncat nişte feluri speciale. Ah, Dieu, mon estomac! Poirot se apucă de acea parte a anatomiei sale înainte de a continua. Apoi, veni la noi proprietarul, un chinez cu faţa numai zâmbet.

— Dumneavoastră gentlemani nu place mâncarea de aici, spuse el. Veniţi pentru ce vă place mai mult. Câte-o pipă, da?

— Domnul Pearson îmi dădu un picior pe sub masă. (îşi pusese şi ghete de marinar!). Şi spuse: „Nu-mi pasă dacă o

fac, John, condu-mă!”

Chinezul zâmbea, ne-a dus printr-o uşă într-o pivniţă şi printr-o trapă jos, pe nişte scări şi sus din nou, într-o cameră toată plină de divanuri şi perne dintre cele mai confortabile. Neam întins şi un băiat chinez ne-a scos ghetele. A fost cel mai plăcut moment al serii. Apoi neau adus pipe cu opium, le-au pregătit şi noi ne-am prefăcut că fumăm şi apoi că dormim şi visăm. Dar, când am rămas singuri, domnul Pearson m-a strigat încet şi imediat a început să setârască pe duşumea. Am trecut într-o altă cameră unde nişte oameni dormeau şi aşa mai departe până am auzit pe doi indivizi vorbind. Am rămas în spatele unei draperii şi am ascultat. Vorbeau de Wu Ling.

— Ce-i cu documentele? Întrebă unul.

— Domnul Lester, el luat pe ele, răspunse celălalt care era chinez. El spune pus pe ele toate pe loc -sigur unde poliţistul nu se uită.

— Ah, dar el este la răcoare, spuse primul.

— El iese liber. Poliţistul nu e sigur el făcut asta.

Au mai vorbit o vreme în felul acesta, apoi, aparent, cei doi oameni veneau spre noi, aşa că ne-am dus înapoi în paturile noastre.

— Mai bine-am pleca de-aici, spuse Pearson, după ce trecură câteva minute. Locul ăsta nu e sănătos.

— Aveţi dreptate, domnule, am fost de acord. Am jucat destul de mult farsa asta.

Am reuşit să ieşim teferi, plătind o sumă frumuşică pentru fumatul nostru. O dată ieşit din Limehouse, Pearson inspiră adânc.

— Îmi pare bine c-am scăpat de asta, spuse el. Dar ceva e sigur.

— Într-adevăr e, am fost eu de acord. Şi-mi închipui că nu ne va fi prea greu să găsim ce dorim, după mascarada din seara asta. Şi n-a fost câtuşi de puţin dificil, încheie Poirot deodată.

Acest sfârşit brusc părea atât de extraordinar încât m-am uitat la el uimit.

— Dar unde erau ele? Am întrebat.

— În buzunarul lui – tout simplement.

— Dar în al cui buzunar?

— Ce naiba, în al domnului Pearson.

Apoi, observând expresia mea de uimire, continuă cu blândeţe: încă nu înţelegi? Domnul Pearson, ca Charles Lester, era plin de datorii. Domnului Pearson, ca şi lui Charles Lester, îi plăceau jocurile de noroc. Lui i-a venit ideea de a fura documentele de la chinez. S-a întâlnit cu el foarte bine la Southampton, au venit la Londra şi l-a dus direct la Limehouse. Era ceaţă în ziua aceea; chinezul nu-şi dădea seama unde merge. Cred că domnul Pearson a fumat opium destul de des acolo şi, ca urmare, avea anumiţi prieteni speciali. Nu cred că s-a gândit la crimă. Ideea lui era ca unul dintre chinezi să se dea drept Wu Ling şi să primească banii pentru vânzarea documentelor. Până aici, totul în regulă! Dar, după mintea orientală, era infinit mai simplu să-l omori pe Wu Ling şi să-i arunci trupul în fluviu, iar complicii chinezi ai lui Pearson au folosit propriile lor metode fără să-l consulte pe el. Imaginează-ţi atunci, ceea ce ai numi groaza domnului Pearson. Cineva putea să-l fi văzut în tren cu Wu Ling – crima este un lucru cu totul diferit decât o simplă răpire.

Salvarea lui e în chinezul care se substituise lui Wu Ling la hotelul Russell Square. Numai dacă cadavrul n-ar fi descoperit prea curând! Probabil că Wu Ling îi spusese de aranjamentul dintre el şi Charles Lester prin care acesta urma să-l caute la hotel. Pearson vede în asta un excelent mod de a îndepărta suspiciunea de el.

Charles Lester va fi ultima persoană văzută în compania lui Wu Ling. Cel care se substituie lui Wu Ling primeşte ordin ca să se prezinte lui Lester ca servitorul acestuia şi să-l aducă cât mai repede posibil Ia Limehouse. Acolo, foarte probabil, avea să i se ofere ceva de băut. Băutura urma să fie în aşa fel drogată încât atunci când Lester ar fi plecat o oră mai târziu, ar fi avut o impresie foarte ceţoasă despre ceea ce se întârnplase. Aşa s-a petrecut, dar, de îndată ce Lester a aflat de moartea lui Wu Ling, s-a pierdut cu firea şi-a început să nege c-a fost vreodată la Limehouse.

Prin asta, desigur, el joacă exact aşa cum îi convine lui Pearson. Dar e Pearson mulţumit? Nu, maniera mea îl nelinişteşte şi se hotărăşte să completeze cazul împotriva lui Lester. Aşa că aranjează o mascaradă sofisticată. Eu, adică eu urmam să fiu blocat complet, îţi spusesem doar că era ca un copil jucând la o serbare? Eh bien, eu îmi joc rolul meu. Se duce acasă bucurându-se. Dar, dimineaţă inspectorul Miller soseşte la adresa lui. Documentele sunt găsite la el: joaca s-a terminat. Regretă amarnic că şi-a permis să-i facă o farsă lui Hercule Poirot! A fost numai o singură dificul-l ţaţe adevărată în toată afacerea.

— Care anume? Am întrebat curios.

— Să-l conving pe inspectorul Miller. Ce animal! Şi încăpăţânat şi imbecil. Şi, la sfârşit, lui i-au revenit toate meritele!

— Foarte rău, am exclamat.

— Ah, bine, eu am avut compensaţiile mele. Ceilalţi directori de la „Burma Mines LTD” mi-au acordat 14000 de acţiuni ca o mică recompensă pentru serviciile mele. Nu-i prea rău, nu? Dar când investeşti banii, te rog, Hastings, să

fii foarte prudent. Lucrurile pe care le citeşti în ziar s-ar putea să nu fie adevărate. Directorii de la Porcupine – ei pot fi atât de mulţi domni Pearsoni!

Expresul de Plymouth.

Alec Simpson, R. N., st urcă de pe peronul de la Newton Ahhot într-un compartiment de clasa I al expresului de Plymouth. Un hamal îl urma cu un geamantan greu. Era pe punctul de a-i face vânt pe grătarul pentru bagaje, eând tânărul marinar îl opri.

— Nu, lasă-l pe scaun, îl pun eu sus mai târziu. Poftim.

— Mulţumesc, domnule.

Hamalul se retrase cu un bacşiş gras. Uşile se închiseră şi o voce de stentor strigă: „Numai spre Plymouth. Legătură prentru Torquay Piymouth, următoarea staţie”. Apoi se auzi un fluierat şi trenul porni uşor din gară.

Locotenentul Simpson era singur în compartiment. Aerul de decembrie era rece şi închise geamul. Apoi inspiră într-o doară şi se încruntă. Ce miros venea! Îi reamintea de timpul petrecut în spital şi de operaţia la picior. Da, cloroform; asta era!

Coborî geamul din nou şi-şi schimbă locul pentru unul cu spatele la locomotivă, îşi scoase pipa din buzunar şi o aprinse. Câtva timp stătu liniştit, uitându-se afară în noapte şi fumând.

Apoi se ridică şi, deschizându-şi valiza, scoase nişte ziare şi reviste şi, închizând-o la loc, se strădui s-o bage sub scaunul de vis-â-vis, fără succes. Ceva ascuns nu-i permitea. O împinse mai tare şi cu mai multă nerăbdare, dar, totuşi, jumătate din ea rămânea în afară.

De ce dracu nu intră? Îşi zise şi, trăgând-o în afară dej tot, se aplecă şi se uită sub scaun…

O clipă mai târziu un ţipăt răsună în noapte şi trenul cel lung se opri, fără să vrea, ascultător la tragerea semnalului de alarmă.

— Mon ami, spuse Poirot, ştiu că ai fost foarte interesat de misterul din expresul de Plymouth. Citeşte asta!

Am luat nota pe care mi-o întinsese peste masă. Era scurtă şi la obiect.

Dragă domnule, V-aş fi recunoscător dacă îmi veţi face o vizită cât de curând veţi crede de cuviinţă.

Al dumneavoastră, Ebenezer Halliday.

N-am făcut imediat legătura, aşa că m-am uitat întrebător la Poirot.

În loc de răspuns, apucă ziarul şi citi tare: „O descoperire senzaţională a fost făcută noaptea trecută. Un tânăr ofiţer de marină, care se reîntorcea la Plymouth, a găsit sub scaunul din compartimentul său cadavrul unei femei înjunghiate în inimă. De îndată, ofiţerul a tras semnalul de alarmă şi trenul a fost oprit. Femeia, care avea în jur de 30 de ani şi era elegant îmbrăcată, nu a fost încă identificată".

Şi, mai târziu am dat peste asta: „Femeia găsită moartă în expresul de Plymouth a fost identificată ca doamna Rupert Carrington". Ei, vezi acum, prietene? Sau, dacă încă nu, îţi mai spun şi asta: doamna Rupert Camngton a fost, înainte de căsătorie, Flossie Halliday, fiica bătrânului Halliday, regele oţelului din America.

— Şi el a trimis după tine? Splendid!

— I-am făcut un mic serviciu în trecut; o afacere cu nişte acţiuni la purtător. Şi, odată, când am fost la Paris pentru o vizită regală, mi-a fost arătata domnişoara Flossie. La jolie petite pensionnaire! Ea avea şi o zestre frumoasă! Aceasta a dus la necaz. A făcut o alegere proastă.

— Cum s-a întâmplat?

— Un anume conte de la Rochefour. Un bien mauvais sujetl Un tip nepotrivit, cum aţi spune voi. Un aventurier, pur şi simplu, care ştia cum să atragă o tânără romantică. Din fericire, tatăl ei a aflat la timp. A dus-o degrabă înapoi în America. Acum câţiva ani am auzit de căsătoria ei, dar nu ştiu nimic despre soţ.

— Hm, am zis. Onorabilul domn Rupert Carrington nu stă pe roze după toate socotelile. Cred că a intrat bine în toţi banii şi mi-l imaginez pe bătrânul Halliday apărând la timp.

Aş zice că greu i s-ar putea găsi perechea unui tânăr ticălos prezentabil, foarte manierat şi fără nici un fel de scrupule.

— Ah, biata fată! Elle n'est pas bien tombte!

— Îmi închipui că el i-a dat de înţeles de la început că banii şi nu altceva l-au atras la ea. Cred că s-au îndepărtat aproape imediat, în ultimul timp am auzit vorbindu-se despre un divorţ definitiv.

— Bătrânul Halliday nu e prost. El nu ar lăsa să i se ducă banii ei pe apa sâmbetei.

— Chiar aşa. Oricum, ştiu precis că domnul Rupert se zice că este extrem de strâmtorat.

— Aha! Tocmai mă întrebam…

— Ce te întrebai?

— Prietene dragă, nu sări la mine chiar aşa. Văd că te interesează. Ce-ar fi să mă însoţeşti la domnul Hailiday. E o staţie de taxiuri la colţ.

Câteva minute au fost suficiente pentru a ajunge la superba casă din Park Lane, închiriată de magnatul american. Am fost conduşi în bibliotecă şi aproape imediat a apărut uni bărbat înalt şi voinic, cu ochi pătrunzători şi o bărbie ascuţită!

— Domnul Poirot? Întrebă domnul Hailiday. Cred căi nu este nevoie să vă spun pentru ce am apelat la dumneavoastră. Aţi citit în ziare. Şi eu nu sunt omul care să stea mult pe gânduri. Am auzit că sunteţi la Londra şi mi-amj reamintit ce treabă bună aţi făcut cu acţiunile acelea. Nu uit f pe nimeni. Am pus pe roate Scotland Yard-ul, dar vreau să am şi omul meu. Banii nu sunt o problemă. Toţi dolarii i-am adunat pentru fetiţa mea… Şi-acum că s-a dus, am să cheltui până la ultimul cent să-l prind pe nenorocitul de ticălos care a făcut-o! Înţelegeţi? Aşa că-i treaba dumneavoastră să-mi daţi „marfa”.

Poirot se înclină.

— Accept, domnule, cu atât mai mult cu cât am văzut-o pe fiica dumneavoastră la Paris de mai multe ori. Şi-acum am să vă întreb să-mi spuneţi ceva despre împrejurările

călătoriei ei la Plymouth şi orice alte detalii care v-ar părea utile în acest caz.

— Bine, pentru început să vă spun că nu se ducea la Plymouth. Se ducea la o petrecere la Avonmead Court, locuinţa ducesei de Swansea. A plecat din Londra, de la Pad-dington la ora 12 şi 14 minute şi a ajuns la Bristol (unde trebuia să schimbe trenul) la ora 2 şi 50 de minute. Ex-presurile de Plymouth, desigur, merg prin Westbury şi nu se apropie de loc de Bristol. Cel de ora 12 şi 14 minute merge fără să se oprească până la Bristol, după care are staţii la Weston, Taunton, Exeter şi Newton Abbot. Fiica mea călătorea singură în compartimentul care-i fusese rezervat până la Bristol, camerista ei aflându-se într-un compartiment de clasa a IlI-a în vagonul următor.

Poirot încuviinţă şi domnul Halliday continuă:

— Petrecerea de la Avonmead Court urma să fie una grozavă, cu mai multe baluri şi, în consecinţă, fata mea îşi luase cu ea aproape tAatc bijuteriile, în valoare de circa 100 000 de dolari.

— Un moment, îl întrerupse Poirot. Cine ţinea bijuteriile? Fata dumneavoastră sau servitoarea?

— Fata mea întotdeauna le ţinea la ea, într-o casetă mică albastră marocană.

— Continuaţi, domnule.

— La Bristol, servitoarea, Jane Mason, a luat bagajul şi haina stăpânei sale, care erau la ea, şi a venit la uşa compartimentului lui Flossie. Spre marea ei surpriză, fata mea i-a spus că nu coboară la Bristol, ci merge mai departe, îi ordonă servitoarei să ia valiza şi să o depună la camera de bagaje din gară. Apoi putea să servească un ceai la bufet, dar trebuia să-şi aştepte stăpâna în gară, care avea să se reîntoarcă la Bristol cu un alt tren în cursul după-amiezii. Deşi foarte uimită, servitoarea făcu aşa cum i se spusese. A dus valiza la bagaje şi a băut ceai. Dar tren după tren veneau şi stăpâna nu apărea. După sosirea şi a ultimului tren, lăsă valiza unde era şi se duse la hotelul de lângă gară

pentru noapte, în dimineaţa aceasta a citit despre tragedie şi s-a întors acasă cu primul tren.

— Nimic n-ar putea justifica brusca schimbare a programului de către fiica dumneavoastră?

— Uitaţi despre ce e vorba: după Jane Mason, la Bristol, Flossie nu mai era singură în compartimentul ei. Mai era un bărbat care se uita pe fereastră, aşa încât ea nu i-a putut vedea faţa.

— Trenul are un coridor, nu-i aşa?

— Da.

— Pe ce parte era coridorul?

— Pe partea peronului. Fata mea a stat pe coridor cât timp a vorbit cu Mason.

— Şi nu vă îndoiţi nici o clipă, mă scuzaţi! Poirot se ridică şi îndreptă cu grijă trusa de scris de pe birou, care era puţin strâmbă.

— Je vous demande pardon, continuă el, luând iar loc. Mă enervează când văd ceva strâmb. Ciudat, mi? Voiam să zic, domnule, că nu există nici o îndoială în mintea dumneavoastră în legătură cu faptul că aceea întâlnire neaşteptată ar fi cauza schimbării bruşte de plan a fetei dumneavoastră.

— Pare singura presupunere rezonabilă.

— N-aveţi idee cine ar putea fi domnul în chestiune?

Milionarul ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu, nu ştiu de loc.

— Acum, în legătură cu descoperirea corpului.

— A fost descoperit de un tânăr ofiţer de marină care a dat imediat alarma. Era un doctor în tren, care a examinat corpul. Ea a fost adormkă mai întâi cu cloroform şi apoi înjunghiată. El a fost de părere că era moartă de vreo patru ore, aşa că trebuie să se fi întâmplat imediat după ce expresul a plecat din Bristol, probabil până la Weston, sau între Weston şi Taunton.

— Şi caseta cu bijuterii?

— Domnule Poirot, caseta cu bijuterii a dispărut.

— Încă un lucru, domnule. Cui îi revine averea fetei dumneavoastră la moartea ei?

— Flossie a făcut un testament imediat după căsătorie, lăsând totul soţului ei: Ezită o clipă, apoi continuă: pot să vă spun, domnule Poirot, că-l consider pe ginerele meu un ticălos fără principii şi că, la sfaturile mele, fata mea era pe punctul de a se despărţi legal de el, ceea ce nu era o problemă dificilă. I-am pus banii pe numele ei în aşa fel încât el nu se putea atinge de ei în timpul vieţii, dar, deşi trăiau cu totul despărţiţi de câţiva ani, îi acoperea frecvent cererile de bani ca să evite un scandal public. Totuşi, eu eram hotărât să pun capăt acestei chestiuni. Până la urmă, Flossie a acceptat şi avocaţii mei au primit împuternicirea să înceapă procedurile de divorţ.

— Şi unde este domnul Carrington?

— La Londra. Cred că a fost în provincie ieri, dar s-a întors aseară.

Poirot se gândi puţin. Apoi zise:

— Cred că asta-i tot, domnule.

— Vreţi să o vedeţi pe servitoarea Jane Mason?

— Dacă se poate?

Halliday sună dintr-un clopoţel şi-i dădu un ordin scurt valetului.

După câteva minute Jane Mason intră în cameră – o femeie respectabilă, cu trăsături dure, lipsită de emoţii în faţa tragediei, cum numai un bun servitor poate fi.

— Îmi permiteţi să vă pun câteva întrebări? Stăpâna dumitale, arăta ca deobicei înaintea plecării de ieri dimineaţă? Nu era emoţionată sau agitată?

— O, nu, domnule!

— Dar la Bristol nu era cumva schimbată?

— Ba da, foarte supărată, atât de nervoasă că nu părea să ştie ce spune.

— Ce-a spus exact?

— Ei bine, domnule, după câte îmi amintesc a spus aşa: „Mason, mi-am schimbat planurile. S-a întâmplat ceva,

vreau să zic că nu mai cobor aici. Trebuie să merg mai departe. Dă jos valiza şi pune-o la bagaje; apoi serveşte un ceai şi aşteaptă-mă în gară. Să vă aştept aici, doamnă? Am întrebat. Da, da. Nu pleca din gară. O să vin cu un tren mai târziu. Nu ştiu când. Nu cred că foarte târziu. Foarte bine, doamnă, am spus eu. Nu era de competenţa mea să pun întrebări, dar mi s-a părut foarte straniu.”

— Nu semăna cu stăpâna dumitale, nu?

— Parcă nu era ea, domnule.

— La ce te-ai gândit?

— Ei bine, domnule, m-am gândit că era din cauza domnului din compartiment. N-a vorbit cu el, dar s-a întors o dată sau de două ori, ca şi cum l-ar fi întrebat dacă e bine ce face.

— Dar n-ai-văzut faţa domnului?

— Nu, domnule, a stat cu spatele la mine tot timpul.

— Poţi să-l descrii cumva?

— Avea un pardesiu galben deschis şi o şapcă. Era înalt şi subţire şi părul de la spate era negru.

— Nu-l cunoşteai?

— O, nu, nu cred.

— Nu era cumva stăpânul dumitale, domnul Carrington? Mason parcă tresări.

— O, nu cred, domnule!

— Dar nu eşti sigură?

— Era cam de talia stăpânului, domnule, dar nu m-am gândit niciodată să fie el. Îl vedeam atât de rar. N-aş putea spune că n-a fost el!

Poirot ridică un ac cu gămălie de pe covor, se încruntă la el sever şi apoi continuă:

— Ar fi fost posibil ca bărbatul să se fi urcat în tren la Bristol, înainte ca tu să ajungi la compartiment?

Mason a stat pe gânduri.

— Da, domnule, cred că ar fi putut. Compartimentul meu era foarte aglomerat şi mi-au trebuit câteva minute pentru a coborî… Apoi, era o mare mulţime pe peron şi asta m-a

făcut să întârzii din nou. Dar el ar fi avut numai un minut sau două pentru a vorbi atunci cu stăpâna. Am considerat că venise de-a lungul coridorului

— Asta-i mai probabil, cu siguranţă. Poirot făcu o pauză şi era tot încruntat.

— Ştiţi cum era îmbrăcată doamna? Ziarele dau detalii, dar aş vrea să mi le confirmaţi.

— Purta o tocă din blană de vulpe cu un voal alb cu puncte şi un taior frez – o nuanţă care-i numită electrică.

— Hm, cam izbitor.

— Da, remarcă domnul Halliday. Inspectorul Japp speră că asta ne-ar putea ajuta să fixăm locul unde s-a produs crima. Oricine a văzut-o şi-ar aduce aminte de ea.

— Précisément! Mulţumesc, domnişoară.

Servitoarea părăsi camera.

— Ei bine, se ridică brusc Poirot. Asta-i tot ce pot să fac aici, în afară de faptul, domnule, de a vă cere să-mi spuneţi totul, dar absolut totul!

— Dar aşa am făcut.

— Sunteţi sigur?

— Absolut.

— Atunci nu mai este nimic de spus. Trebuie să refuz cazul.

— De ce?

— Pentru că nu aţi fost sincer cu mine.

— Vă asigur…

— Nu, îmi ascundeţi ceva.

Urmă o pauză şi, apoi, Halliday scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse prietenului meu.

— Cred că la asta vă referiţi, domnule Poirot, deşi, cum de ştiţi de ea, îmi întrece orice închipuire!

Poirot zâmbi şi despături hârtia. Era o epistolă cu un scris fin, înclinat. Poirot o citi cu glas tare: „Chere Madame, Aştept cu nerăbdare şi infinită plăcere fericirea de a vă întâlni din nou. După răspunsul vostru atât de amabil la scrisoarea mea, cu greu îmi stăpânesc nerăbdarea. N-am

uitat niciodată acele zile de la Paris. Este îngrozitor că trebuie să părăsiţi Londra mâine. Totuşi, foarte curând şi poate mai repede decât vă gândiţi, o să am bucuria de a revedea încă odată doamna a cărei imagine mi-a stăpânit întotdeauna inima.

Primiţi, chere madame, toate asigurările celor mai devotate şi neschimbate sentimente ale mele.

Armand de la Rochefour”

Poirot îi dădu înapoi scrisoarea lui Halliday şi se înclină.

— Îmi imaginez, domnule, că nu ştiaţi că fata dumneavoastră intenţiona să-şi reînnoiască legătura cu contele de la Rochefour.

— A venit ca un trăsnet pentru mine! Am găsit această scrisoare în geanta ei. După cum posibil ştiţi, domnule Poirot, acest aşa – numit conte este un aventurier de cea mai proastă speţă.

Poirot fu de acord.

— Dar vreau să ştiu cum de-aţi aflat de existenţa acestei scrisori?

Prietenul meu zâmbi.

— Domnule Halliday, n-am ştiut. Dar pentru a lua urme de paşi şi a recunoaşte scrum de ţigară nu-i suficient pentru un detectiv. El trebuie să fie şi un bun psiholog! Ştiam că nu vă plăcea şi că nu aveaţi încredere în ginerele dumneavoastră. El beneficiază de pe urma morţii fiicei dum-neavostră: descrierea servitoarei privind bărbatul misterios concordă suficient cu o recunoaştere a sa. Totuşi, nu vă interesează această urmă! De ce? Pentru că bănuielile dumneavoastră merg într-o altă direcţie. De aceea ascundeaţi ceva.

— Aveţi dreptate, domnule Poirot. Am fost sigur de vina lui Rupert până ce am găsit această scrisoare. M-a tulburat îngrozitor.

— Da. Contele zice: „foarte curând şi poate mai repede decât vă gândiţi”. Evident, el nu vroia să aştepte până când aţi fi prins deyeste de reapariţia sa. El a fost cel care a

călătorit de la Londra cu trenul de ora 12 şi 14 minute şi a venit de-a lungul coridorului la compartimentul fiicei dumneavoastră? Dacă îmi amintesc exact şi contele de la Rochefour este înalt şi brunet!

Milionarul aprobă din cap.

— Ei bine, domnule, vă spun bună ziua. Scotland Yard-ul are, presupun, o listă a bijuteriilor.

— Da. Cred că inspectorul Japp e acum aici, dacă vreţi să-l vedeţi.

Japp era un vechi prieten de-al nostru şi l-a întâmpinat pe Poirot cu un fel de dispreţ plin de afecţiune.

— Şi ce mai faci, domnule? Nu e nici o râcă între noi deşi avem metode diferite de a aborda lucrurile. Ce mai fac „micile celule cenuşii”? Ei, se întăresc?

Poirot se lumină tot.

— Funcţionează, bunul meu Japp; pe cinstea mea că da!

— Atunci e în regulă. Crezi că a fost onorabilul Rupert sau un escroc? Supraveghem toate locurile, desigur. Vom şti dacă sclipiciurile vor fi plasate, pentru că cel ce a făcut-o n-o să le ţină să admire cum sclipesc. E puţin probabil! Încerc să descopăr unde a fost ieri Rupert Carrington. E ceva învăluit în mjister. Am pus un om să-l urmărească.

— Ţi-ai luat o mare precauţiune, dar o zi mai târziu, remarcă Poirot cu blândeţe.

— Întotdeauna faci câte-o glumă, domnule Poirot. Gata, am zburat la Paddington. Bristol, Weston, Taunton, asta-i cursa mea. La revedere.

— Treci pe la mine în seara asta să-mi spui ce-ai aflat?

— Desigur, dacă mă întorc.

— Acest inspector bun crede că materia e veşnic în mişcare, murmură Poirot, când prietenul nostru plecă. Umblă, măsoară urmele, adună noroi şi scrum! Este extrem de ocupat! Este neînchipuit de zelos! Şi dacă îi aduc vorba de psihologie, ştiţi ce face? Zâmbeşte! Şi probabil îşi spune în sinea lui: „Bietul bătrânel Poirot îmbătrâneşte! Devine senil!” Japp face parte din „tânăra generaţie care bate la

uşă”. Şi, pe onoarea mea! Sunt aşa de ocupaţi cu bătutul la uşă, încât nu observă că ea este deschisă!

— Şi ce veţi face?

— Pentru că avem carte blanche, am să cheltui trei penny ca să dau un telefon la hotelul Ritz, unde trebuie să fi observat că stă contele nostru. După care, pentru că picioarele îmi sunt puţin greoaie şi pentru că am strănutat de două ori, am să mă întorc în apartamentul meu şi am să-mi fac un ceai tare pe lampa cu spirt.

L-am revăzut pe Poirot a doua zi dimineaţă când l-am găsit terminându-şi liniştit micul dejun.

— Ei? Am întrebat nerăbdător. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Dar Japp?

— Nu l-am văzut.

— Contele?

— A plecat de la Ritz, alaltăieri.

— În ziua crimei?

— Da.

— Asta rezolvă treaba! Rupert Carrington este exclus.

— Pentru că De la Rochefour a plecat de la Ritz? Te cam grăbeşti, prietene.

— Oricum, trebuie urmărit, arestat! Dar care ar putea fi motivul său?

— Bijuterii în valoare de o sută de mii de dolari reprezintă un motiv bun pentru oricine. Nu, nu, problema care mă frământă esta de ce s-o omoare? De ce să nu-i fure, pur şi simplu, bijuteriile? Ea nu l-ar fi dat în judecată.

— De ce nu?

— Pentru că e femeie, mon ami. Ea l-a iubit o dată pe acest bărbat. Aşa că ar fi suferit în linişte după cele pierdute. Şi contele, care este un psiholog extrem de bun în privinţa femeilor – de unde şi succesele lui – ştia asta perfect de bine! Pe de altă parte, dacă Rupert Carrington ar fi omorât-o, de ce să-i ia bijuteriile care l-ar fi incriminat în mod fatal?

— Ca un prost.

— Poate că ai dreptate, prietene. Ah, iată-l pe Japp! Îl recunosc după cum bate la uşă.

Inspectorul strălucea a bună dispoziţie.

— 'mneaţa, Poirot. Tocmai m-am întors. Am făcut o treabă pe cinste! Şi tu?

— Eu mi-am aranjat ideile, i-a răspuns placid Poirot. Japp râse din toată inima.

— Tipule, îmbătrâneşti, făcu el, uitându-se spre mine. Asta nu-i pentru noi, tinerii, spuse el cu voce tare.

— Quel dommage! Replică Poirot.

— Ei bine, vrei să auzi ce-am făcut?

— Îmi permiţi să ghicesc? Ai găsit cuţitul cu care a fost comisă crima lângă linia de cale ferată dintre Weston şi Taunton şi l-ai chestionat pe băiatul ce vinde ziare, care a vorbit cu doamna Carrington la Weston?

Japp se schimbă la faţă.

— Cum naiba ai aflat? Să nu-mi spui mie că de la acele zeităţi de „mici celule cenuşii” ale tale!

— Sunt bucuros că recunoşti şi tu o dată că sunt atotputernice! Spune-mi, i-a dat băiatului un şiling bacşiş?

— Nu, o jumătate de coroană! Lui Japp îi revenise umorul şi zâmbea. Cam extravaganţi, aceşti americani bogaţi!

— Şi, în consecinţă, băiatul n-a uitat-o.

— Bineînţeles. Nu capeţi aşa uşor în fiecare zi jumătăţi de coroană. Şi-a luat la revedere de la el şi a cumpărat două reviste. Una avea fotografia unei fete în frez pe copertă. „Asta mi s-ar potrivi”, spusese ea. O, îşi amintea perfect de ea. Ei bine, asta mi-a fost de-ajuns. După mărturia doctorului, crima trebuie să fi fost comisă înainte de Taunton. M-am gândit că ei aveau să arunce cuţitul imediat şi am mers de-a lungul liniei ca să-l caut; şi, bineînţeles, am dat de el. Am făcut cercetări la Taunton în legătură cu omul nostru, dar este o gară mare şi a fost dificil să-l fi observat cineva. Probabil, s-a întors la Londra cu un alt tren mai târziu.

Poirot a fost de acord: foarte probabil.

— Dar am găsit o altă veste când m-am întors. Bijuteriile se vând în toată regula! Smaraldul cel mare a fost amanetat aseară de un tip cunoscut de noi. Cine crezi că era?

— Nu ştiu, în afară de faptul că era un om scund.

Japp se holbă.

— Da, aşa e. E destul de scund. A fost Red Narky.

— Cine este Red Narky? Am întrebat eu.

— Un hoţ de bijuterii deosebit de inteligent, domnule. Şi nu e unul care să apeleze la crimă. De obicei lucrează cu o femeie – Gracie Kidd; dar se pare că ea n-a fost implicată de data asta, dacă nu cumva a şters-o în Olanda cu restul prăzii.

— L-ai arestat pe Narky?

— Se înţelege. Dar adu-ţi aminte că-l vrem-pe celălalt om, pe bărbatul care era cu doamna Carrington în tren. El a fost cel care a plănuit toată afacerea. Dar Narky n-o să-şi vândă un tovarăş.

Am observat că ochii lui Poirot deveniseră foarte verzi.

— Cred, spuse el pe un ton blând, că ţi-l pot găsi pe acel tovarăş al lui Narky.

— E una din micile tale idei, da? Îl fixă cu privirea pe Poirot. E splendid cum reuşeşti să livrezi câteodată marfa, chiar şi la vârsta ta. Norocos al naibii.

— Poate, poate, murmură prietenul meu. Hastings, pălăria mea. Şi peria. Aşa! Galoşii mei, dacă mai plouă încă! Nu trebuie să stricăm efectul bun al ceaiului ăla. Au revoir, Japp!

— Noroc bun, Poirot!

Poirot opri primul taxi pe care l-am întâlnit şi i-a spus şoferului să meargă spre Park Lane.

Când am ajuns în faţa casei lui Halliday, el coborî în tăcere, plăti şoferului şi sună la intrare. Valetului, care ne deschise uşa, îi ceru ceva pe un ton grav şi-am fost conduşi imediat sus. Am urcat până la capătul scării şi ni s-a arătat un mic dormitor curat.

Ochii lui Poirot cercetară de jur, împrejur camera şi se opriră asupra unei valijoare negre, îngenunchie în faţa ei, cercetă etichetele de pe ea şi scoase o sârmuliţă din buzunar.

— Întreabă-l pe domnul Halliday, dacă-i atât de bun, să urce până aici, la mine, îi spuse peste umăr valetului.

Omul plecă şi Poirot forjă cu uşurinţă încuietoarea valizei cu o mână de profesionist. După câteva minute, încuietoarea cedă şi el ridică capacul. Repede începu să cotrobăie printre lucrurile dinăuntru, aruncându-le pe duşumea.

Se auziră paşi greoi pe scară şi Halliday intră în cameră.

— Ce dracu faceţi aici? Întrebă el, holbându-se.

— Domnule, căutam asta.

Poirot scoase din valiză un taior frez şi o mică tocă din blană albă de vulpe.

— Ce faceţi cu valiza mea?

M-am întors şi-am văzut-o pe servitoarea Jane Mason care intrase în cameră.

— Fii bun şi închide uşa, Hastings. Mulţumesc. Da şi stai cu spatele în ea. Acum, domnule Halliday, permiteţi-mi să v-o prezint pe Gratie Kidd sau Jane Mason, care, curând, îşi va întâlni complicele, Red Narky, sub buna escortă a inspectorului Japp.

Poirot dădu din mână cu dispreţ.

— A fost cât se poate de simplu! El se servi din nou cu caviar, întâi m-a şocat insistenţa servitoarei asupra hainelor cu care era îmbrăcată stăpâna sa. De ce era aşa de interesată să ne îndrepte atenţia spre ele? Mi-am dat seama că dispuneam numai de mărturia servitoarei în legătură cu misteriosul bărbat din compartimentul de la Bristol, în privinţa spuselor doctorului, doamna Carrington ar fi putut fi ucisă prea bine şi înainte de a se ajunge la Bristol. In acest caz, servitoarea trebuia să fie un complice. Şi dacă ea era complice, ea n-ar fi dorit ca vreo bănuială să planeze numai asupra ei. Hainele pe care le purta doamna

Carrington erau de o alură izbitoare. De obicei, o servitoare ştie foarte bine ce va purta stăpâna sa. Ca urmare, după Bristol, oricine vedea o doamnă într-un taior frez şi cu o tocă de blană ar fi jurat imediat că o văzuse pe doamna Carrington. Am început să reconstitui. Servitoarea şi-a făcut rost de haine asemănătoare. Ea şi complicele său au adormit-o cu cloroform şi-au înjunghiat-o pe doamna Carrington între Londra şi Bristol, probabil, folosindu-se de avantajul unui tunel. I-au împins cadavrul sub un scaun şi servitoarea îi ia locul. La Weston trebuie să se facă observată. Cum? După toate probabilităţile un vânzător de ziare era cel mai la îndemână. Ea s-a asigurat că el îşi va aduce aminte de ea, dându-i un bacşiş mare. I-a mai atras atenţia asupra calorii hainelor ei, cu remarca despre una din reviste. După ce a plecat din Weston, a aruncat cuţitul pe fereastră pentru a marca locul unde crima s-ar fi produs şi şi-a schimbat hainele sau şi-a pus un fulgarin lung peste ele. La Taunton coboară din tren şi se întoarce la Bristol cât poate de repede, unde complicele ei a lăsat valiza la bagaje. Ii dă biletul şi el se întoarce la Londra. Ea aşteaptă pe peron, îndeplinindu-şi rolul, se duce la hotel pentru o noapte şi revine la Londra dimineaţă, exact cum a spus. Când Tapp s-a îutors din expediţia sa, mi-a confirmat toate deducţiile mele. Mi-a mai spus că un foarte binecunoscut escroc plasa bijuteriile. Ştiam că oricine era trebuia să fi fost opusul bărbatului descris de Jane Mason. Când am auzit că era Red Narky, care, întotdeauna, a lucrat cu Gracie Kidd, ei bine, am ştiut unde s-o găsesc.

— Şi contele?

— Cu cât mă gândeam la asta, cu atât eram mai convins că el nu avea nimic de-a face cu acest caz. Acel domn îşi păzeşte cu prea multă grijă pielea ca să rişte o crimă. Era în contradicţie cu caracterul său.

— Domnule Poirot, spuse Halliday, vă datorez imens. Şi cecul, pe care am să-l scriu după prânz, abia dacă se va putea ridica la valoarea obligaţiei.

Poirot zâmbi cu modestie şi murmură către mine: bunul Japp va primi felicitări oficiale, cum se cuvine, dar, deşi a pus mâna pe Gracie Kidd, cred că eu am dat marea lovitură.

Cutia cu bomboane de ciocolată.

Era o noapte urâtă. Afară, vântul urla năpraznic şi ploaia bătea în geamuri cu rafale mari.

Poirot şi cu mine stăteam cu faţa la cămin, cu picioarele întinse spre focul cu flăcările vioaie. Între noi era o măsuţă. De partea mea se afla un „toddy” fierbinte pregătit cu grijă; de partea lui Poirot era o ceaşcă plină cu ciocolată groasă din care n-aş fi băut nici pentru o sută de lire. Poirot sorbea compoziţia aceea cafenie din ceaşca de porţelan roşie şi ofta a mulţumire.

— Quelle belle vie! Murmură el.

— Da, este buna lume de altă dată, am completat eu. Uite, eu am o slujbă, slujbă pe cinste! Şi uită-te şi pe tine, celebru…

— O, mon ami! Protestă Poirot.

— Ba eşti. Chiar aşa! Când mă gândesc la numărul tău mare de succese sunt pur şi simplu uimit. Nu cred să cunoşti ce înseamnă eşecul!

— Numai un tip al naibii de simpatic ar putea spune asta!

— Nu, serios, ai dat vreodată greş?

— De nenumărate ori, prietene. Ce vrei? La bonne chance nu poate fi întotdeauna de partea ta. Am fost chemat adesea prea târziu. De foarte multe ori, un altul, urmărind acelaşi ţel, a ajuns acolo primul. De două ori am căzut bolnav tocmai când eram pe punctul de a reuşi.

Trebuie luate în considerare succesele şi insuccesele, prietene.

— De fapt, nu m-am referit la asta, am zis. Am vrut să spun, s-a întâmplat vreodată să greşeşti cu totul într-un caz numai şi numai din cauza ta?

— Aha, înţeleg! Mă întrebi dacă am rămas vreodată „Popa'prostu”, cum se spune? Odată, prietene… Un zâmbet

blând, meditativ îi flutură pe faţă. Da, odată m-am făcut de râs.

Se îndreptă brusc în scaun.

— Uite ce e, prietene, ştiu că ţii un jurnal al micilor mele succese. Să adaugi încă o poveste la colecţie, povestea unui eşec!

Se întinse şi puse un buştean pe foc. Apoi după ce-şi şterse cu grijă mâinile cu o mică cârpă de praf care atârna de un cui lângă cămin, se aşeză la loc şi-şi începu povestea.

Ceea ce am să-ţi povestesc (spuse domnul Poirot) s-a întâmplat în Belgia cu mulţi ani în urmă. Era pe vremea teribilei lupte din Franţa dintre biserică şi stat. Domnul Paul Déroulard era un ministru adjunct francez cunoscut. Era un secret ştiut că-l aştepta portofoliul de ministru. Era dintre cei mai înverşunaţi din partida anticatolică şi mai mult ca sigur că odată ajuns la putere avea să înfrunte o adversitate profundă. Era, în multe privinţe, un om deosebit. Deşi nici nu bea, nici nu fuma nu era totuşi prea scrupulos în alte privinţe. Înţelegi, Hastings, c'était des femmes – toujours des femmes!

Se căsătorise cu câţiva ani mai înainte cu o tânără din Bruxelles care-i adusese o dotă substanţială. Fără îndoială, că banii i-au folosit în carieră, întrucât familia sa nu era bogată, deşi, pe de altă parte, ar fi fost îndreptăţit să-şi spună monsieur le baron dacă vroia. N-a avut copii din această căsătorie şi soţia ia murit după doi ani ca urmare a unei căzături pe scară. Printre proprietăţile pe care le-a moştenit de la ea era o casă pe Avenue Louise în Bruxelles.

În această casă s-a produs decesul său brusc, evenimentul coincizând cu demisia ministrului al cărui portofoliu urma să-l preia. Toate ziarele au tipărit lungi articole despre cariera sa. Cauza morţii, care a survenit chiar imediat după cină, a fost atribuită unei crize cardiace.

Pe acea vreme, mon ami, eram, după câte ştii, membru al forţei de detectivi belgiene. Moartea domnului Paul Déroulard nu mă interesa în mod deosebit. Aşa cum ştii,

sunt un bon catholique şi dispariţia lui mi s-a părut bine venită.

După vreo trei zile, când tocmai îmi începusem concediul am primit acasă o vizitatoare – o doamnă plină de voaluri, dar evident tânără şi mi-am dat seama imediat că era o fată absolut cinstită.

— Sunteţi domnul Hercule Poirot? Mă întrebă cu o voce slabă şi blândă.

Am dat din cap că da.

— De la serviciul de detectivi?

Am confirmat din nou.

— Vă rog să luaţi loc domnişoară, am spus.

A acceptat scaunul şi şi-a dat la o parte vălul. Avea o faţă încântătoare, deşi se vedea că plânsese şi purta semnele unei nelinişti profunde.

— Monsieur, spuse ea, ştiu că sunteţi acum în vacanţă. De aceea, sunteţi liber să preluaţi un caz particular, înţelegeţi că nu vreau să mă adresez poliţiei.

Dădui din cap a refuz.

— Mă tem că ceea ce-mi cereţi este imposibil, mademoiselle. Chiar dacă sunt în vacanţă, lucrez totuşi la poliţie.

Se aplecă spre mine.

— Ecoutez, monsieur. Tot ceea ce vă cer este să investigaţi. Aveţi perfectă libertate să raportaţi poliţiei rezultatul cercetărilor dumneavoastră. Dacă se adevereşte ceea ce cred eu, vom avea nevoie de tot mecanismul judiciar.

Asta arunca o cu totul altă lumină asupra problemei, aşa că m-am pus la dispoziţia ei fără prea multă discuţie.

O uşoară roşeaţă îi apăru în obraji.

— Vă mulţumesc, monsieur. Vă cer să investigaţi moartea domnului Déroulard.

— Comment? Am exclamat surprins.

— Monsieur, n-am nici o dovadă, nimic decât instinctul meu de femeie, dar sunt convinsă – convinsă, când vă spun

că domnul Déroulard n-a murit de moarte bună!
— Dar cum, doctorii…
— Doctorii pot greşi. Era atât de robust, atât de puternic. Ah, domnule Poirot vă implor să mă ajutaţi…
Biata fată se pierduse cu firea. Era să îngenuncheze în faţa mea. Am calmat-o cât m-am priceput mai bine.
— Am să vă ajut, mademoiselle. Sunt aproape sigur că temerile dumitale sunt nefondate, dar vom vedea. Întâi, vă rog să-mi descrieţi pe cei din casă.
— Bineînţeles servitorii – Jannette, Felice şi Denise, bucătăreasa, care e acolo de mulţi ani; celelalte sunt simple fete de la ţară. Mai e şi François, dar şi el este un servitor vechi. Apoi e mama domnului Déroulard şi cu mine. Mă numesc Virginâe Mesnard. Sunt o verişoară săracă a fostei doamne Déroulard, soţia domnului Paul şi stau cu ei în casă de peste trei ani. V-am vorbit despre cei din casă. Mai erau doi musafiri.
— Şi aceştia erau…?
— Domnul de Saint Alard, un vecin de-al domnului Déroulard, din Franţa. Şi-un prieten englez, domnul Wilson.
— Mai locuiesc la dumneavoastră?
— Doar domnul Wilson, domnul de Saint Alard a plecat ieri.
— Şi la ce plan v-aţi gândit mademoiselle Mesnard?
— Dacă veniţi acasă peste jumătate de oră o să inventez o poveste în legătură cu prezenţa dumneavoastră. Mai bine v-aş prezenta că aţi avea într-un fel legătură cu presa. Am să spun că veniţi de la Paris şi că aţi adus o carte de vizită din partea domnului Saint Alard. Madame Déroulard are o sănătate foarte şubredă şi nu va acorda atenţie amănuntelor.
Sub pretextul ingenios al domnişoarei am fost primit în casă şi, după o scurtă întrevedere cu mama adjunctului de ministru decedat, o doamnă cu o minunată ţinută impozantă şi aristocratică, deşi evident suferindă, m-am instalat în clădire.

Mă întreb, prietene, (continuă Poirot) dacă îţi poţi imagina cumva dificultăţile sarcinilor mele? Deci era vorba de un om care murise cu trei zile mai înainte. Dacă fusese vreun complot, se întrevedea o singură posibilitate – otrava! Şi eu n-am avut ocazia să văd corpul, nu puteam examina sau analiza nici un mijloc prin care otrava i-ar fi putut fi administrată. Nu era nici un clu fals sau de alt fel pe care să-l iau în considerare. Fusese omul otrăvit? Dispăruse în urma unei morţi naturale? Eu, Hercule Poirot, trebuia să hotărăsc, fără ca să am ceva care să mă ajute.

Întâi i-am descusut pe servitori şi cu ajutorul lor am recapitulat ce se întâmplase în seara aceea. Am acordat o atenţie specială mâncării de la cină şi modului în care a fost prezentată. Supa fusese servită de domnul Déroulard însuşi dintr-o supieră. Au urmat cotletele şi apoi pui. În cele din urmă un compot de fructe. Şi toate puse pe masă şi servite de domnul însuşi. Cafeaua a fost adusă într-o cafetieră mare şi aşezată pe masă. Nu era nimic în toate astea mon ami – imposibil să otrăveşti o singură persoană, fără a le otrăvi pe toate!

După cină, madame Déroulard se retrăsese în camerele ei şi mademoiselle Virginie o însoţise. Cei trei bărbaţi se mutaseră în biroul domnului Déroulard. Aici discutaseră amical câtăva vreme, când deodată, pe neaşteptate, ministrul se prăvălise pe podea. Domnul de Saint Alard se repezise afară să-i spună lui François să aducă doctorul imediat. A spus că era fără îndoială, o apoplexie, explică majordomul. Dar, când doctorul sosi, nu-i mai putu fi de nici un ajutor pacientului.

Domnul John Wilson, căruia i-am fost prezentat de mademoiselle Virginie, arăta a ceea ce se numea pe atunci, John Bull, un englez obişnuit între două vârste şi voinic. Relatarea sa, pe care ne-o făcu într-o franceză britanică, era în linii mari aceeaşi.

Déroulard s-a făcut roşu la faţă şi a căzut jos.

Nu mai era nimic altceva de găsit acolo. Apoi, m-am dus la scena tragediei, biroul şi, la cererea mea, am fost lăsat singur. Până acum nimic nu venea în sprijinul teoriei domnişoarei Mesnard. Nu puteam crede decât că era vorba de o părere din partea ei. Evident, simţise o pasiune romantică pentru cel mort, ceea ce nui permitea să aibă o viziune normală asupra cazului. Cu toate acestea, am cercetat biroul cu o grijă meticuloasă. Era prea posibil ca un ac hipodermic să fi fost introdus în scaunul celui decedat în aşa fel încât să-i producă o injecţie fatală.

Înţepătura minusculă pe care o cauza ar fi putut rămâne neobservată. Dar n-am descoperit nici o urmă pe care să-mi sprijin această teorie. M-am aruncat eu însumi în scaun într-un exces de disperare.

— Enfin, renunţ! Am spus cu glas tare. Nu există nici un clu nicăieri! Totul este perfect normal.

Cum rosteam cuvintele astea, ochii îmi căzură pe o mare cutie de ciocolată ce se afla pe o masă de alături şi inima îmi tresări. Putea să nu fie un clu în privinţa morţii domnului Déroulard, dar iată cel puţin ceva ce nu era normal. Am ridicat capacul. Cutia era plină, neatinsă; nu lipsea nici o ciocolată, dar ea avea o particularitate care îmi sări în ochi ca stridentă. Pentru că, vezi tu Hastings, în timp ce cutia era roşie, capacul era albastru. Desigur, poţi vedea adesea o fundă albastră pe o cutie roşie şi invers. Dar o cutie de o culoare şi un capac de alta – nu, în mod hotărât – ça ne se voit jamais!

Deşi nu vedeam cum acest mic incident îmi putea fi de vreun folos, totuşi m-am hotărât să-l cercetez ca fiind neobişnuit. Am sunat clopoţelul după Franşois şi l-am întrebat dacă fostului său stăpân îi plăceau dulciurile. Un zâmbet slab, melancolic îi înflori pe buze.

— Îi plăceau enorm, monsieur. Avea întotdeauna o cutie cu ciocolată în casă. Ştiţi nu bea vin de nici un fel.

— Totuşi cutia asta este neatinsă? Am ridicat capacul ca să-i arăt.

— Pardon, monsieur, dar o cutie nouă a fost cumpărată în ziua morţii sale, cealaltă fiind aproape pe sfârşite.

— Atunci cealaltă cutie s-a terminat în ziua morţii sale, am spus încet.

— Da, monsieur, am găsit-o goală dimineaţa şi am aruncat-o.

— Domnul Déroulard mânca dulciuri la orice oră din zi?

— De obicei după cină.

Am început să văd mai clar.

— François, i-am zis, poţi să fii discret?

— Dacă trebuie, monsieur.

— Bon! Să ştii atunci că sunt de la poliţie. Poţi să-mi găseşti cealaltă cutie?

— Bineînţeles, monsieur. Trebuie să fie în lada de gunoi!

Plecă şi se întoarse după câteva minute cu un obiect prăfuit. Era duplicatul cutiei pe care o ţineam, cu deosebirea că de data aceasta cutia era albastră şi capacul roşu. I-am mulţumit lui François, i-am cerut încă odată să fie discret şi am părăsit casa din Avenue Louise fără altă discuţie.

Apoi l-am vizitat pe doctorul care îl văzuse pe domnul Déroulard. Cu el m-am descurcat greu. S-a strecurat frumuşel în spatele unui zid de frazeologie de specialitate, dar mi-a trecut prin cap că nu era chiar atât de sigur în legătură cu cazul după cum pretindea.

— Au fost multe întâmplări curioase de tipul ăsta, recunoscu el, după ce am reuşit să-l dezarmez cât de cât. O criză bruscă de furie, o emoţie violentă după o cină consistentă, c'est entendu, deci, după un acces de furie, sângele se ridică la cap şi pac! Gata cu tine!

— Dar domnul Déroulard nu a avut nici o emoţie violentă.

— Nu? Am aflat că avea o altercaţie furtunoasă cu domnul de Saint Alard.

— De ce să aibă?

— C'est évident! Doctorul ridică din umeri. Nu era domnul de Saint Alard un catolic dintre cei mai fanatici?

Prietenia lor era pe punctul de a se strica din cauza acestei probleme a bisericii şi statului. Nu trecea nici o zi fără discuţii. Pentru domnul de Saint Alard, Déroulard părea aproape un Anticrist.

Nu mă aşteptam la asta, fapt care mi-a dat de gândit.

— Încă o întrebare, doctore: ar fi posibil să se introducă o doză fatală de otravă într-o ciocolată?

— Cred că s-ar putea, spuse doctorul încet. Acidul prusic ar putea avea o astfel de consecinţă dacă nu are pe unde să se evaporeze şi o globulă micuţă de orice ar putea fi înghiţită fără să fie observată – dar nu pare de loc să fie cazul de aşa ceva. O ciocolată plină cu morfină sau stricnină… Făcu o grimasă. Înţelegeţi, domnule Poirot, o îmbucătură ar fi suficientă! Victima n-ar avea nici o şansă de scăpare.

— Vă mulţumesc, doctore.

Am plecat. Apoi am întrebat pe la farmacişti, în special pe la cei din apropiere de Avenue Louise. E bine să fii de la poliţie. Am primit informaţiile pe care le doream fără prea multe discuţii. Numai într-un caz am auzit de o otravă care a fost furnizată casei respective. Erau nişte picături de sulfat de atropină pentru madame Déroulard. Atropină este o otravă puternică şi pentru moment m-am entuziasmat, dar simptomele de otrăvire cu atropină seamănă foarte mult cu cele ale ptomainei, nu cu cele pe care le studiam. Apoi, reţeta era veche. Madame Déroulard suferea de cataractă la amândoi ochii de foarte mulţi ani.

Eram pe punctul de a pleca descurajat când farmacistul mă chemă înapoi.

— Un moment, monsieur Poirot. Îmi amintesc că fata care a adus reţeta a spus ceva în legătură cu faptul că trebuie să se ducă la farmacistul englez. Aţi putea încerca acolo.

Aşa am şi procedat. Făcând încă odată uz de statutul meu oficial am primit informaţiile de care aveam nevoie. Cu o zi înainte de moartea domnului Déroulard, pregătiseră o reţetă pentru domnul John Wilson. Nu era vorba de

preparat. Erau simple tablete mici de trinitrină. L-am întrebat dacă aş putea vedea câteva. Mi le-a arătat şi inima a început să-mi bată mai tare deoarece micuţele tablete erau de ciocolată.

— Este o otravă? L-am întrebat.

— Nu, monsieur.

— Puteţi să-mi descrieţi efectele lor?

— Micşorează tensiunea. Se recomandă în anumite forme de tulburări cardiace – angină pectorală, de exemplu. Reduce tensiunea arterială. În arterioscleroză…

L-am întrerupt.

— Pe cinstea mea! Această înşiruire nu-mi spune nimic. Te face să te înroşeşti la faţă?

— Sigur că da.

— Şi dacă aş lua 10-20 din tabletele astea mici, ce mi s-ar întâmpla?

— Nu v-aş sfătui să încercaţi, mi-a răspuns sec.

— Şi totuşi, spuneţi că nu-i otravă.

— Multe lucruri care nu sunt numite otravă pot omorî un om, răspunse el pe acelaşi ton.

Am plecat din farmacie încântat. În sfârşit, lucrurile începeau să meargă!

Acum ştiam că John Wilson a avut mijloacele de a comite crima, dar care să fi fost motivul? Venise în Belgia cu treburi şi-l rugase pe domnul Déroulard, pe care abia îl conoscuse, să-l sprijine. Aparent, moartea lui Déroulard n-ar fi putut să-i aducă în nici un fel vreun beneficiu. Mai mult, am descoperit, după cercetări în Anglia, că suferea de câţiva ani de forma aceea dureroasă a bolii de inimă cunoscută ca angină. Aşadar, avea un drept legitim să ţină la el tabletele acelea. Şi totuşi, eram convins că cineva se dusese la cutia de ciocolată, deschizând-o întâi, din greşeală, pe cea plină şi că scosese conţinutul din ultima ciocolată, înghesuind în locul acestuia atât de multe tablete mici de trinitrină câte puteau intra. Ciocolatele erau mari.

Eram sigur că între 20 şi 30 de tablete ar fi putut fi băgate înăuntru. Dar cine făcuse asta?

Erau doi musafiri în casă. John Wilson a avut mijloacele. Saint Alard a avut motivul. Aminteşte-ţi că era un fanatic şi nu există vreunul care să se compare cu un fanatic religios. Ar fi putut el, într-un fel, să pună mâna pe trinitrina lui John Wilson?

O altă mică idee îmi veni. Ah, ştiu că zâmbeşti de micile mele idei! De ce rămăsese Wilson fără trinitrină? Sigur, şi-ar fi adus rezerve suficiente din Anglia. M-am dus încă odată la casa din Avenue Louise. Wilson era plecat, dar am văzut-o pe fata care-i deretica prin cameră, Felicie. Am întrebat-o imediat dacă nui adevărat că domnul Wilson pierduse o sticlă de pe etajera lui cu puţin timp în urmă. Fata răspunse de-ndată. Chiar aşa era. Fusese învinuită pentru asta chiar ea, Félicie. Evident, domnul englez crezuse că ea o spărsese şi nu vroia să spună. Pe când ea n-o atinsese niciodată. Fără îndoială că de vină era Jannette care întotdeauna îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala…

I-am întrerupt şirul de cuvinte şi am plecat. Acum ştiam tot ce vroiam. Îmi rămânea s-o dovedesc. Lucru, care simţeam, nu avea să fie uşor. Trebuia să mă asigur că Saint Alard luase flaconul cu trinitrină de pe etajera lui John Wilson, dar ca să-i conving pe alţii, trebuia să aduc probe. Şi n-aveam niciuna la îndemână!

Nu-i nimic. Eu ştiam – asta conta cel mai mult. Ţii minte dificultatea noastră în cazul Styles, Hastings? Şi-acolo ştiam – dar mi-a luat mult timp până să găsesc ultima legătură care să-mi completeze lanţul de dovezi împotriva ucigaşului.

Am cerut s-o văd pe mademoiselle Mesnard. Veni imediat. I-am cerut adresa domnului de Saint Alard. O umbră de îngrijorare i se strecură pe chip.

— De ce-aveţi nevoie de ea, monsieur.

— E necesar, mademoiselle.

Ea părea că se îndoieşte… Că e tulburată.

— Nu vă poate spune nimic. E un om cu gândurile duse aiurea. Abia îşi dă seama de ce se întâmplă în jurul lui.

— Se poate, mademoiselle. Totuşi, a fost un prieten vechi al domnului Déroulard. S-ar putea să-mi spună anumite lucruri – lucruri din trecut – vechi invidii – vechi aventuri de dragoste.

Fata se înroşi şi-şi muşcă buza.

— Cum doriţi… Dar. Dar sunt sigură acum că am greşit. A fost drăguţ din partea dumneavoastră că aţi răspuns la cererea mea, dar atunci eram necăjită, aproape nebună. Acum uni dau seama că nu-i nici un mister de rezolvat. Lăsaţi-l, domnule, vă rog foarte mult.

Am privit-o cu atenţie.

— Mademoiselle, am spus, câteodată e dificil pentru un câine să găsească mirosul, dar din moment ce i-a dat de urmă, nimic pe lumea asta nu-l mai opreşte. Asta dacă-i un câine bun! Şi eu, mademoiselle, eu, Hercule Poirot, sunt un câine bun.

Plecă fără un cuvânt. Câteva minute mai târziu se întoarse cu adresa scrisă pe o bucată de hârtie. Am părăsit casa. François mă aştepta afară. Se uită la mine nerăbdător.

— Nu e nici o veste, monsieur?

— Niciuna deocamdată, prietene.

— Ah! Pauvre monsieur Déroulard! Oftă el. Şi eu eram de părerea lui. Nu-mi pasă de preoţi. Asta n-o spuneam în casă. Toate femeile sunt credincioase, ceea ce, poate, e bine. Madame est trčs pieuse… et mademoiselle Virginie aussi.

Mademoiselle Virginie? Era ea trčs pieuse! M-am mirat, gândindu-mă la fata pasionată, plânsă, pe care o văzusem în prima zi.

După ce am obţinut adresa domnului de Saint Alard m-am pus pe lucru. Am sosit în apropierea palatului său din Ardeni, dar abia după câteva zile am putut găsi un pretext pentru a intra în casă. În cele din urmă am reuşit – cum crezi?

— Ca instalator, mon ami! Era o treabă de-o clipă să aranjezi o mică scurgere de gaz în dormitorul lui. Am plecat după unelte şi am avut grijă să mă întorc cu ele la o oră când ştiam că am să fiu absolut singur. Nu prea ştiam ce căutam. Singurul lucru de care aveam nevoie, eram sigur că n-o să-l găsesc. Nu şi-ar fi asumat riscul să-l păstreze.

Totuşi, când am găsit dulăpiorul închis de deasupra etajerei, n-am putut rezista tentaţiei de a vedea ce-i înăuntru. Încuietoarea era simplu de desfăcut. Uşa se deschise. Era plin de sticle vechi. Am scos una câte una cu mâna tremurândă. Deodată îmi scăpă o exclamaţie, închipuieşte-ţi prietene, ţineam în mână un mic flacon cu eticheta unui farmacist englez, pe care erau cuvintele: „Tablete de trinitrină. Se ia câte una când este nevoie. Dl. John Wilson.”.

Mi-am stăpânit emoţia, am închis dulăpiorul, am pus sticluţa în buzunar şi am continuat să repar conducta! Trebuie să fii metodic. Apoi, am părăsit palatul şi am luat trenul spre ţara mea imediat. Am sosit la Bruxelles târziu în seara aceea. Redactam un raport către prefect a doua zi dimineaţă, când mi-a fost adus un bileţel. Era din partea bătrânei doamne Déroulard şi mă invita la casa din Avenue Louise fără întârziere.

François mi-a deschis uşa.

— Madame la baronne vă aşteaptă.

M-a condus spre camerele ei. Stătea într-un fotoliu mare. Mademoiselle Virginie nu era prin preajmă.

— Domnule Poirot, spuse bătrâna doamnă, tocmai am aflat că nu sunteţi ceea ce pretindeţi. Sunteţi ofiţer de poliţie.

— Aşa e, doamnă.

— Aţi venit aici să cercetaţi circumstanţele morţii fiului meu?

Am răspuns din nou: Aşa e, doamnă.

— M-aş bucura dacă mi-aţi spune ce descoperire aţi făcut.

Am ezitat.

— Mai întâi aş vrea să ştiu cum de-aţi aflat despre toate astea?

— De la cineva care nu mai este în lumea noastră.

Cuvintele ei şi felul gânditor în care le pronunţase îmi îngheţară inima. Eram incapabil să vorbesc.

— De aceea, monsieur, vă rog foarte mult să-mi spuneţi exact ce-aţi descoperit în timpul investigaţiei dumneavoastră.

— Investigaţia mea s-a terminat.

— Fiul meu?

— A fost omorât în mod deliberat.

— Ştiţi de către cine?

— Da, doamnă.

— De cine?

— Domnul de Saint Alard.

— Greşiţi. Domnul de Saint Alard este incapabil să comită o asemenea crimă.

— Dovezile sunt la mine.

— Vă rog încă odată să-mi povestiţi totul.

De data aceasta m-am conformat, parcurgând fiecare etapă care mă condusese la descoperirea adevărului. A ascultat cu atenţie. La sfârşit dădu din cap aprobator.

— Da, da, totul este aşa cum spuneţi, în afară de un lucru. Nu domnul de Saint Alard mi-a omorât fiul. Ci eu, mama lui.

M-am holbat la ea. Continua să dea încet din cap că aşa era.

— E bine c-am trimis după dumneavoastră. Providenţa bunului Dumnezeu a făcut-o pe Virginie să-mi spună ce făcuse înainte de a pleca la mânăstire. Ascultaţi, domnule Poirot! Fiul meu era un om rău. Persecuta biserica. A dus o viaţă de păcate şi crime. Lira celelalte suflete după el. Dar s-a întâmplat ceva şi mai rău. Într-o dimineaţă, când ieşeam din camera mea, mi-am văzut nora stând în capul scărilor. Citea o scrisoare. L-am zărit pe fiul meu furişânduse în spatele ei. O îmbrâncitură bruscă şi ea a căzut spărgându-şi capul pe treptele de marmoră. Când au ridicato, era

moartă. Fiul meu era un ucigaş şi numai eu, mama lui, ştiam asta.

Îşi închise ochii pentru o clipă.

— Nu puteţi să vă imaginaţi, monsieur disperarea, agonia mea! Ce trebuia să fac? Să-l denunţ la poliţie? Nu puteam să mă pretez la aşa ceva. Era de datoria mea, dar eram o fire slabă. Ş-apoi, m-ar fi crezut? De câtva timp vederea îmi slăbise… Ar fi putut spune că mă înşelasem. Am păstrat tăcerea. Dar conştiinţa nu-mi dădea pace. Tăcând, eram şi eu o ucigaşă. Fiul meu a moştenit averea soţiei sale. A prosperat ca un laur. Ş-acum urma să ia portofoliul de ministru. Ar fi persecutat îndoit biserica. Şi mai era şi Virginie. Biata fată, frumoasă, credincioasă din fire, era fascinată de el. Avea o putere ciudată şi extraordinară asupra femeilor. Îmi dădeam seama c-o să se-ntâmple. Eram incapabilă s-o împiedic. El n-avea nici o intenţie să se căsătorească cu ea. Sosi momentul când ea era gata să-i cedeze totul.

Atunci am văzut totul clar. Era fiul meu. Eu îi dădusem viaţă. Eram responsabilă pentru el. Ucisese trupul unei femei, acum avea să omoare sufletul alteia! M-am dus în camera domnului Wilson şiam luat sticla cu tablete. Spusese odată râzând că erau suficiente înăuntru să omoare un om! M-am dus în birou şi-am deschis cutia mare de ciocolată care stătea întotdeauna pe măsuţă. Din greşeală am deschis o cutie nouă. Şi cealaltă era pe masă. Rămăsese doar o ciocolată în ea. Asta simplifica lucrurile. Nimeni nu mânca ciocolate în afară de fiul meu şi Virginie. Am ţinut-o la mine în seara aceea. Totul a decurs precum plănuisem…

Se opri, închizându-şi ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou.

— Domnule Poirot, sunt la dispoziţia duinitale. Mi s-a spus că nu mai am multe zile de trăit. Vreau să răspund pentru fapta mea în faţa bunului Dumnezeu. Trebuie să răspund pentru ea şi pe Pământ?

Am ezitat.

— Dar sticluţa goală, madame, am întrebat eu ca să câştig timp. Cum a ajuns în posesia domnului de Saint Alard?

— Când a venit să-şi ia la revedere de la mine, i-am strecurat-o în buzunar. Nu ştiam cum să scap de ea. Sunt atât de neajutorată, încât nu mă prea pot mişca fără ajutor şi dacă ar fi fost găsită goală în camerele mele, ar fi creat suspiciune. Mă înţelegeţi, monsieur – se îndreptă în fotoliu – n-am avut nici o intenţie să arunc vreo bănuială asupra domnului de Saint Alard! Nici nu mi-am închipuit vreodată aşa ceva. M-am gândit că valetul său va găsi sticla goală şi-o va arunca fără să întrebe.

Am aprobat-o: Vă înţeleg, doamnă, am spus.

— Ce-aţi hotărât, monsieur?

Vocea îi era fermă şi sigură şi-şi ţinea capul semeţ.

M-am ridicat în picioare.

— Madame, i-am zis, am onoarea de a vă dori toate cele bune. Mi-am făcut investigaţiile şi am eşuat! Afacerea este închisă.

Tăcu pentru o clipă, apoi spuse liniştit:

— După o săptămână ea a murit. Mademoiselle Virginie şi-a trecut noviciatul şi, firesc, a rămas la mânăstire. Prietene, asta este povestea. Trebuie să recunosc că nu prea am fost la înălţime.

— Dar ăsta nu se poate numi un eşec, mi-am pus eu verdictul. În acele împrejurări ce altceva ai fi putut crede?

— Ah, sacré mon ami, strigă Poirot, înflăcărându-se deodată. Oare nu vezi? Pot să spun că am fost de 36 de ori un idiot! Celulele mele cenuşii n-au funcţionat deloc. Tot timpul am avut clu-ul în mâinile mele.

— Ce clu?

— Cutia de ciocolată! Nu-ţi dai seama? Oricare ar fi văzut-0 ar fi făcut o asemenea greşeală? Ştiam că doamna Déroulard avea cataractă – aflasem după picăturile de atropină. Era o singură persoană în toată casa a cărei vedere era atât de slabă încât ar-fi putut s-o împiedice să pună cprect capacul la loc. Cutia de ciocolată m-a pus pe

urme şi, totuşi, până la sfârşit nu am reuşit deloc să-i observ adevărata ei importanţă!

Şi psihologia mea a dat greş. Dacă domnul de Saint Alard ar fi fost criminalul, n-ar fi păstrat niciodată o sticluţă care îl încrimina. Faptul că am găsit-o dovedea nevinovăţia sa. Şi aflasem de la domnişoara Virginie că era un tip distrat. Ce să mai zic, a fost o afacere mizerabilă pe care ţi-am povestit-o! Dar numai ţie ţi-am spus-o. Mă înţelegi sunt într-o postură proastă! O bătrână comite o crimă într-un chip atât de simplu şi inteligent şi mă păcăleşte complet pe mine, Hercule Poirot. Sapristi! Nu suport să mă gândesc la ea! Hai s-o uităm! Ba nu, ţine-o minte, şi dacă crezi vreodată că sunt prea îngâmfat – ceea ce e puţin probabil, dar s-ar putea întâmpla…

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Eh bien, prietene, să-mi spui „Cutia de ciocolată”. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles!

— În fond, spuse Poirot pe gânduri, a fost o experienţă! Eu, care, fără îndoială, am cel mai bun creier din Europa în prezent, pot să-mi permit să fiu mărinimos!

— Cutia de ciocolată, am murmurat eu încet.

— Pardon, mon ami.

M-am uitat la faţa liniştită a lui Poirot când se aplecă spre mine întrebător şi nu mă lăsă inima. Şi eu suferisem adesea din cauza lui, dar, deşi nu posedam cel mai grozav creier din Europa, îmi puteam permite să fiu mărinimos!

— Nimic, am minţit, şi mi-am aprins o altă pipă, zâmbind în sinea mea.

Planurile submarinului.

Un mesager special adusese o notă. Poirot o citi şi o razăde bucurie şi interes îi apăru în privire, îi dădu drumul omului cu câteva cuvinte şi apoi se întoarse spre mine.

— Împachetează ceva rapid, prietene, mergem la Sharples.

Am tresărit la menţionarea faimoasei reşedinţe de ţară a lordului Alloway. Şef al noului minister al apărării, recent înfiinţat, lordul Alloway era un membru de bază al cabinetului. Ca şi sir Ralph Curtis, conducătorul unei mari firme de construcţii, el se făcuse remarcat în Camera Comunelor şi acum se vorbea deschis despre el ca un om de viitor şi ca despre candidatul cel mai posibil la funcţia de prim ministru dacă zvonurile despre starea sănătăţii domnului David MacAdam s-ar fi dovedit fondate.

Un mare Rolls-Royce ne aştepta jos şi când am început să rulăm în întuneric l-am copleşit pe Poirot cu întrebări.

— Ce naiba ar putea vrea de la noi la ora asta aşa târzie? L-am întrebat. Era trecut de 11.

Poirot dădu din cap.

— Ceva extrem de urgent, fără îndoială.

— Îmi amintesc, am spus eu, că acum câţiva ani a fost un scandal destul de urât în legătură cu Ralph Curtis, care pe atunci, cred, făcuse nişte speculaţii cu acţiuni. În cele din urmă a fost achitat, însă, probabil, ceva de felul ăsta s-a întâmplat din nou.

— Dar n-ar fi fost deloc necesar să trimeată după mine în mijlocul nopţii, prietene.

I-am împărtăşit opinia şi restul călătoriei s-a desfăşurat în linişte. După ce a părăsit Londra, puternica maşină acceleră şi sosirăm la Sharples în mai puţin de o oră.

Un majordom impunător ne conduse de îndată întrun mic birou unde lordul Alloway ne aştepta. Se ridică să ne întâmpine un om înalt, uscăţiv care părea totuşi să radieze putere şi vitalitate.

— Domnule Poirot, sunt încântat să vă văd. Este pentru a doua oară când guvernul apelează la serviciile dumneavoastră. Îmi amintesc foarte bine ce-aţi făcut pentru noi în timpul războiului, când primul ministru a fost răpit în modul acela uimitor. Deducţiile dumneavoastră excelente şi, aş adăuga, discreţia dumneavoastră – au salvat situaţia.

Ochii lui Poirot străluciră o clipă.

— Să înţeleg atunci, milord, că este încă un caz discret?

— În cel mai înalt grad. Sir Harry şi cu mine… Oh, să fac prezentările-amiral sir Harry Weardale, şeful marinei – domnul Poirot şi… Să-mi amintesc, căpitanul…

— Hastings, l-am ajutat eu.

— Am auzit de multe ori de dumneavoastră domnule Poirot, spuse sir Harry, dându-i mâna. Este o afacere excepţională şi dacă aţi putea-o soluţiona v-am fi extrem de recunoscători.

Mi-a plăcut pe dată de şeful marinei, un marinar solid, direct, un tip sigur de modă veche.

Poirot se uită întrebător la amândoi şi Alloway începu povestirea.

— Desigur, înţelegeţi că totul e secret, domnule Poirot. Am pierdut ceva extrem de important. Planurile noului tip de submarin „Z” ne-au fost furate.

— Când s-a întâmplat asta?

— În seara aceasta, acum mai puţin de trei ore. Vă puteţi da seama, domnule Poirot de dimensiunile catastrofei. Este esenţial ca pierderea să nu devină publică. Am să vă spun faptele cât mai concis posibil. Musafirii mei în acest weekend au fost amiralul aici prezent, soţia şi fiul său, doamna Conrad, o doamnă binecunoscută în societatea londoneză. Doamnele s-au retras să se culce devreme – pe la ora 10; la fel şi domnul Leonard Weardale. Sir Harry se află aici parţial în scopul de a discuta cu mine construcţia acestui nou tip de submarin. Ca urmare, i-am cerut domnului Fitzroy, secretarul meu, să scoată planurile din seiful care se află în colţul acela şi să mi le pregătească şi, de asemenea, să aducă şi alte documente ce aveau legătură cu subiectul în discuţie. În timp ce el se îndeletnicea cu asta, amiralul şi cu mine ne plimbam pe terasă, fumând trabucuri în plăcuta atmosferă caldă de iunie. Am terminat de fumat şi de discutat şi ne-am hotărât să ne apucăm de treabă. În momentul în care ne-am întors de la capătul terasei, mi s-a părut că văd o umbră strecurându-se pe

fereastra franceză de acolo, traversând terasa şi apoi dispărând. Totuşi, rtu i-am dat deloc atenţie. Ştiam că Fitzroy era în camera asta şi niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla ceva rău. Desigur, asta este vina mea. Deci, ne-am întors de pe terasă şi-am intrat în încăpere prin fereastră în acelaşi moment în care Fitzroy a pătruns din hol.

— Ai pregătit tot ce avem nevoie, Fitzroy? L-am întrebat.

— Cred că da, lord Alloway. Toate documentele sunt pe biroul dumneavoastră, răspunse el. Şi-apoi ne ură noapte bună.

— Aşteaptă doar o clipă, am zis, îndrepiându-mă spre birou. S-ar putea să am nevoie de ceva de care ou ţi-am spus.

M-am uitat repede prin hârtiile care erau aşezate acolo.

— Ai uitat ceea ce era mai important dintre toate, Fitzroy, am zis. Planurile propriu zise ale submarinului!

— Planurile sunt chiar deasupra, lord Alloway.

— Dar nu, nu sunt, i-am răspuns, răsfoind documentele.

— Dar le-am pus acolo acum mai puţin de un minut!

— Bine, dar nu mai sunt aici, i-am zis.

Fitzroy se apropie cu o expresie uimită. Lucrurile păreau incredibile. Ne-am uitat prin toate documentele de pe birou; am răscolit seiful, dar în cele din urmă a trebuit să ne consolăm că documentele dispăruseră… Şi dispăruseră în scurtul interval de circa trei minute în care Fitzroy lipsise din încăpere.

— Dar de ce plecase din încăpere? Interveni Poirot brusc.

— Asta i-am întrebat şi eu, exclamă sir Harry.

— Se pare, spuse lordul Alloway, că, exact în momentul când terminase cu aranjatul documentelor pe biroul meu, a fost surprins de ţipătul unei femei. Se repezi în hol. Pe scară o văzu pe camerista franţuzoaică a doamnei Conrad. Fata arăta supărată şi albă la faţă şi spuse că văzuse o stafie-o siluetă înaltă îmbrăcată în alb, care se mişca fără zgomot. Fitzroy râse de spaima acesteia şi-i spuse, mai mult sau mai

puţin politicos, să nu facă pe proasta. Apoi se întoarse în camera asta în care intram şi noi prin fereastră.

— Totul pare foarte clar, aprecie Poirot căzut pe gânduri. Singura problemă e dacă servitoarea a ajutat în calitate de complice? A ţipat în complot cu tovarăşul ei care lucra afară sau el aştepta acolo doar în speranţa că i s-ar ivi o ocazie? Cred că era un bărbat, nu o femeie ceea ce aţi văzut.

— Nu pot să vă spun, domnule Poirot. A fost doar o umbră.

Amiralul bufni într-un fel atât de deosebit încât nu putea să nu atragă atenţia.

— Cred că domnul amiral are ceva de zis, spuse Poirot liniştit cu un uşor zâmbet. Aţi văzut umbra asta, sir Harry?

— Nu, n-am văzut-o răspunse celălalt. Şi nici Alloway. Ramura unui copac s-a mişcat, sau cam aşa ceva şi abia după aceea, când am descoperit furtul, el a tras concluzia că cineva traversase terasa. Imaginaţia i-a jucat o festă, asta-i tot.

— De obicei nu prea mi se spune c-aş avea multă imaginaţie, zise lordul Alloway zâmbind.

— Prostii, toţi avem imaginaţie, Cu toţii putem crede c-am văzut mai mult decât e adevărat. Am petrecut o viaţă pe mare şi am ochii mai buni decât ai unuia de pe uscat. Mă uitam direct pe terasă şi aş fi văzut şi eu acelaşi lucru dacă ar fi fost ceva.

Era foarte hotărât în privinţa asta. Poirot se ridică şi se îndreptă repede spre fereastră.

— Îmi permiteţi? Întrebă el. Trebuie să rezolvăm problema asta dacă se poate.

Ieşi pe terasă şi noi îl urmarăm. Îşi scosese o lanternă din buzunar şi lumina stratul de iarbă de la marginea terasei.

— Unde a traversat terasa, milord? Întrebă el.

— Aş zice de partea cealaltă a ferestrei.

Poirot continuă să mai lumineze locurile cu lanterna câteva minute, străbătând terasa până-n capăt şi-napoi. Apoi o stinse şi se îndreptă din umeri.

— Sir Harry are dreptate şi dumneavoastră greşiţi, milord, spuse el liniştit. A plouat serios mai devreme în seara asta. Oricine ar fi trecut prin iarbă ar fi trebuit să lase urme de paşi. Dar nu sunt. Niciuna.

Privirea sa trecu de la un bărbat la celălalt. Lordul Alloway arăta uimit şi nu prea convins; amiralul îşi exprimă în mod gălăgios satisfacţia.

— Ştiam că nu puteam să dau greş, declară el. Am încredere în ochii mei în orice situaţie.

Era însăşi imaginea unui bătrân şi cinstit lup de mare, încât nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Asta ne face să ne rezumăm la oamenii din casă, spuse calm Poirot. Să intrăm. Acum, milord, în timp ce domnul Fitzroy vorbea cu camerista pe scară, ar fi putut cineva să se folosească de ocazie şi să intre în bibliotecă dinspre hol?

Lordul Alloway negă, dând din cap.

— Absolut imposibil, ar fi trebuit să treacă pe lângă el ca s-o facă.

— Dar domnul Fitzroysânteţi sigur de el, da?

Lordul Alloway se înroşi.

— Absolut, domnule Poirot. Răspund de loialitatea secretarului meu. Este imposibil ca el să fie implicat în afacere în vreun fel.

— Totul pare imposibil, remarcă Poirot cam sec. Poate că planurile şi-au pus o pereche de aripi şi-au zburat – comme ça! Bătu din buze ca un comic heruvim.

— Toată afacerea este imposibilă, declară nerăbdător lordul Alloway. Dar vă rog, domnule Poirot, nici să nu vă gândiţi să-l suspectaţi pe Fitzroy. Gândiţi-vă doar, dacă ar fi dorit să ia planurile, nimic n-ar fi fost mai uşor pentru el decât să le copieze fără să-şi dea osteneala de a le fura?

— Aici, milord, spuse Poirot aprobator aţi făcut o remarcă bien juste – văd că aveţi o minte ordonată şi metodică. L'Angleterre poate să fie fericită că vă are.

Lordul Alloway păru cam stânjenit de această neaşteptată explozie de laude. Poirot se reîntoarse la chestiune.

— Camera în care aţi stat toată seara…
— Da, sufrageria?
— Şi ea are o fereastră care dă pe terasă, căci, îmi amintesc, aţi spus că aţi ieşit pe acolo. N-ar fi fost posibil ca cineva să iasă prin fereastra de la sufragerie şi să intre prin asta de la birou, în timp ce domnul Fitzroy ieşise din cameră şi să se reîntoarcă în sufragerie în acelaşi fel?
— Dar l-am fi văzut atunci, obiectă amiralul.
— Nu, dacă eraţi cu spatele, mergând în direcţia opusă.
— Fitzroy a lipsit din cameră numai câteva minute, atât timp cât ne-a luat să mergem până la capăt şi înapoi.
— Nu contează – este o posibilitate – de fapt, singura, după cum stau lucrurile.
— Dar nu era nimeni în sufragerie când am ieşit, spuse amiralul.
— Poate au venit după aceea.
— Vreţi să spuneţi, zise lordul Alloway rar, că atunci când Fitzroy a auzit-o pe fată ţipând şi a ieşit, cineva era deja ascuns în sufragerie şi că ei au intrat şi au ieşit prin ferestre şi apoi au plecat din sufragerie după ce Fitzroy s-a întors în camera asta?
— Mintea dumneavoastră metodică din nou, spuse Poirot înclinându-se.
— Dumneavoastră explicaţi lucrurile perfect.
— Să fi fost vreunul dintre servitori?
— Sau vreun musafir. Camerista doamnei Conrad a ţipat.
— Exact, ce-mi puteţi spune despre doamna Conrad?
Lordul Alloway se gândi pentru o clipă.
— Vă spuneam că este o doamnă bine cunoscută în societate. E adevărat că dă petreceri mari şi se duce peste tot. Dar se ştie foarte puţin despre adevărata ei origine şi despre cum şi-a petrecut viaţa în trecut. Este o doamnă care frecventează foarte mult cercurile diplomatice şi ale Foreign Office-ului. Serviciul secret ar vrea să ştie de ce?
— Înţeleg, spuse Poirot. Şi ea a fost invitată aici în weekendul ăsta…

— Ca s-o putem observa mai îndeaproape, să zicem.

— Parfaitement! S-ar fi putut ca ea să vă fi făcut foarte frumuşel figura.

Lordul Alloway arăta cam încurcat şi Poirot continuă.

— Spuneţi-mi, milord, s-a făcut vreo referinţă în prezenţa ei în legătură cu subiectele pe care dumneavoastră şi amiralul urmaţi să le discutaţi împreună?

— Da, recunoscu celălalt. Sir Harry a spus: „Şi acum hai la submarinul nostru! La treabă!” sau ceva de felul ăsta. Ceilalţi au părăsit camera, dar ea s-a întors după o carte.

— Înţeleg, făcu Poirot pe gânduri. Milord, este foarte târziu, dar afacerea e urgentă. Aş vrea să chestionez pe membrii acestei petreceri familiare, imediat dacă este posibil.

— Bineînţeles că se poate aranja, răspunse lordul Alloway. Lucrul dificil este că n-am vrea să se afle mai mult decât trebuie. Sigur, nu-i nici o problemă cu lady Juliet Weardale şi cu tânărul Leonard, dar doamna Conrad, dacă nu e vinovată, se află într-o situaţie diferită. Poate că ar trebui să menţionaţi numai că lipseşte un document important, fără să specificaţi de ce fel sau să intraţi în circumstanţele dispariţiei sale.

— Exact asta îmi propuneam şi eu, sublinie POirot, plin de satisfacţie. De fapt, în toate trei cazurile. Domnul amiral să mă ierte, dar chiar şi cele mai bune soţii…

— Nu mă deranjează, făcu sir Harry. Toate femeile pălăvrăgesc, scumpele de ele! Aş vrea ca Juliet să vorbească mai mult şi să joace bridge ceva mai puţin. Dar aşa sunt femeile în zilele noastre, niciodată nu sunt fericite dacă nu dansează sau nu joacă cărţi. Să-i trezesc pe Juliet şi pe Leonard, nu-i aşa Alloway?

— Mulţumesc. Am s-o chem pe camerista franţuzoaică. Domnul Poirot doreşte s-o vadă şi ea poate să-şi trezească stăpâna. Mă duc să aranjez asta acum. Între timp, îl trimit aici pe Fitzroy.

Domnul Fitzroy era un tânăr palid, subţire cu pincenez şi o expresie efeminată. Declaraţia sa a coincis practic cuvânt cu cuvânt cu ceea ce lordul Alloway ne spusese deja.

— Dumneavoastră personal ce credeţi, domnule Fitzroy?

Domnul Fitzroy ridică din umeri.

— Fără îndoială, cineva care ştia ce avea să urmeze aştepta afară ca să i se iveaască ocazia. Putea să vadă prin fereastră ceea ce se întâmpla în cameră şi să se strecoare înăuntru când eu am plecat. Păcat că lordul Alloway n-a pus să fie urmărit tipul atunci când l-a văzut.

Poirot nu l-a contrazis, în schimb l-a întrebat:

— Crezi povestea cameristei – c-a văzut o fantomă?

— Ei, nu prea, domnule Poirot!

— Vreau să spun, că ea chiar a crezut asta?

— O, în această privinţă nu pot să mă exprim. Părea, în mod sigur, cam supărată. Se ţinea cu mâinile de cap.

— Aha! Strigă Poirot cu aerul unuia care a făcut o descoperire. Chiar aşa – şi ea este, fără îndoială, o fată drăguţă?

— Nu i-am luat seama în mod deosebit, spuse domnul Fitzroy pe un ton reţinut.

— Ai văzut-o şi pe stăpâna ei, da?

— De fapt, am văzut-o. Era sus, în capul scărilor şi o striga „Lčonie!” Apoi m-a văzut şi, bineînţeles, s-a retras.

— Sus, spuse Poirot, încruntându-se.

— Bineînţeles, îmi dau seama că totul este foarte neplăcut pentru mine, sau mai degrabă ar fi fost, dacă lordul Alloway nu l-ar fi văzut din întâmplare pe omul acela plecând într-adevăr. În orice caz, m-aş bucura dacă aţi dori să-mi cercetaţi camera şi să mă percheziţionaţi.

— Chiar doreşti asta?

— Sigur că da.

Nu ştiu ce i-ar fi răspuns Poirot, dar în acel moment reapăru lordul Alloway şi ne informă că cele două doamne, precum şi Leonard Weardale se aflau în sufragerie.

Femeile erau în neglijeuri care le veneau bine. Doamna Conrad era o femeie frumoasă de 35 de ani, cu păr auriu şi o uşoară tendinţă de embonpoint. Lady Juliet Weardale trebuie să fi avut 4o de ani, era înaltă şi brunetă, foarte subţire, încă frumoasă, cu mâini şi picioare superbe şi o purtare neliniştită, buimăcită. Fiul ei era un tânăr subţirel, muieratic, în contrast mare cu tatăl său inimos şi direct, după câte am putut să-mi dau seama.

Poirot i-a dat drumul cu povestioara asupra căreia ne înţelesesem şi apoi le-a explicat că dorea să ştie dacă vreunul auzise sau văzuse ceva în seara aceea, care ar putea să ne ajute.

Adresându-se întâi doamnei Conrad, a întrebat-o dacă ar putea să fie atât de bună şi să-i spună ce făcuse exact.

— Staţi să văd… M-am dus sus. Mi-am sunat camerista. Apoi, pentru că nu-şi făcea apariţia, am ieşit şi am strigat-o. Am auzit-o vorbind pe scări. După ce mi-a periat părul i-am dat drumul – era într-o foarte curioasă stare nervoasă. Am citit o vreme şi-apoi m-am culcat.

— Şi dumneavoastră, lady Juliet?

— M-am dus direct sus şi m-am culcat. Eram foarte obosită.

— Dar cartea ta, dragă? Întrebă doamna Conrad, zâmbind dulce.

— Cartea mea? Lady Juliet se înroşi.

— Da, ştii, când i-am dat drumul Leoniei, urcai scările. Ai spus că ai coborât în sufragerie după o carte.

— O, da, am coborât. Am… Am uitat.

Lady Juliet îşi încleştă nervoasă mâinile.

— Aţi auzit-o pe camerista doamnei Conrad ţipând, milady?

— Nu, nu, n-am auzit-o.

— Ce curios, pentru că trebuie să fi fost atunci în sufragerie.

— N-am auzit nimic, spuse lady Juliet pe un ton mai ferm.

Poirot se întoarse spre tânărul Leonard.

— Monsieur?

— N-am făcut nimic. M-am dus direct sus şi m-am închis înăuntru.

Poirot îşi mângâia bărbia.

— Aşadar, mă tem că n-am nimic aici care să mă ajute. Mesdames et monsieur, regret, regret teribil că v-am deranjat din somn pentru aşa un fleac. Primiţi scuzele mele, vă rog.

Gesticulând şi cerându-şi scuze, îi conduse pe toţi afară. S-a întors cu franţuzoaica, o fată drăguţă, cu o privire îndrăzneaţă. Alloway şi Weardale ieşiseră cu doamnele. Acum, mademoiselle, spuse Poirot pe un ton răţoit, hai spune-mi adevărul. Nu-mi spune mie basme. De ce-ai ţipat pe scară?

— Ah, monsieur, am văzut o siluetă înaltă, toată în alb…

Poirot o opri, făcând cu arătătorul un gest energic.

— Nu ţi-am spus, fără basme? Stai să ghicesc. Te-a sărutat, nu-i aşa? Domnul Leonard Weardale, vreau să zic?

— Eh bine, monsieur, şi de fapt ce-i un sărut?

— În aceste împrejurări, e cât se poate de natural, răspunse Poirot galant. Că sunt eu sau Hastings aici… Dar spune-mi ce s-a întâmplat.

— A urcat după mine şi m-a prins. M-am speriat şi am ţipat. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi ţipat, dar s-a apropiat de mine ca o pisică. Apoi a apărut monsieur le secrétaire. Domnul Leonard a fugit sus pe scări. Şi ce puteam să-i spun? Mai ales unui jeune homme comme ça – tellement comme il faut? Ma foi, am inventat o fantomă.

— Aşa totul se explică, exclamă Poirot bine dispus. Apoi teai dus în camera stăpânei tale. Care-i camera, apropo?

— Este la capăt, monsieur. Pe acolo.

— Direct deasupra biroului deci. Bien, mademoiselle, nu te mai reţin şi la prochaine fois, să nu mai ţipi.

— După ce-o conduse afară se întoarse spre mine zâmbind.

— Un caz interesant, nu Hastings? Încep să-mi vină câteva mici idei. Et vous?

— Ce făcea Leonard Weardale pe scară? Nu-mi place tânărul acela, Poirot. E o puşlama în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunt de acord cu tine, mon ami.

— Fitzroy pare un tip cinstit.

— Lordul Alloway insistă mult asupra acestui aspect.

— Şi totuşi e ceva în comportamentul lui…

— E aproape prea bun ca să fie adevărat? Şi eu am simţit asta. Pe de altă parte, prietena noastră, doamna Conrad, cu siguranţă nu e bună deloc.

— Şi camera ei se află deasupra biroului, am spus eu meditativ, uitându-mă fix la Poirot.

Dădu din cap cu un uşor zâmbet.

— Nu, mon ami, nu pot să cred în mod serios că acea doamnă superbă s-a strecurat jos pe hornul şemineului, sau a coborât cu o frânghie din balcon.

În timp ce vorbeam, uşa se deschise şi spre marea mea surpriză, lady Juliet Weardale intră rapid şi fără zgomot.

— Domnule Poirot, spuse ea aproape pe nerăsuflate, putem vorbi între patru ochi?

— Milady, căpitanul Hastings este ca alter ego-ul meu. Puteţi vorbi în prezenţa lui ca şi cum n-ar conta, n-ar fi de faţă. Vă rog să luaţi loc.

Se aşeză cu ochii încă fixaţi asupra lui Poirot.

— Ceea ce am de spus e cam dificil. Vă ocupaţi de caz. Dacă documentele vor fi returnate, afacerea va fi încheiată? Vreau să spun, s-ar putea face fără să se mai pună întrebări?

Poirot o privi cu gravitate.

— Staţi să înţeleg, madame. Ele îmi vor fi date mie, aşa-i? Şi eu urmează să le restitui lordului Alloway cu condiţia ca el să nu întrebe de unde le am?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Asta am vrut să spun. Dar trebuie să fiu sigură că nu se va face… Publicitate.

— Nu cred că lordul Alloway este prea dornic de publicitate, spuse Poirot serios.

— Atunci, acceptaţi? Strigă ea nerăbdătoare după un răspuns.

— O clipă, milady. Depinde cât de repede îmi veţi înmâna documentele.

— Aproape imediat.

Poirot se uită la pendulă.

— Exact, cât de repede?

— Să spunem… Zece minute, şopti ea.

— Accept, milady.

Ieşi grăbită din cameră. Am strâns din buze, ca şi cum aş fi fluierat.

— Poţi să-mi rezumi situaţia, Hastings?

— Bridge, am răspuns succint.

— Ah, îţi aminteşti cuvintele rostite de domnul amiral! Ce memorie! Te felicit, Hastings!

N-am mai spus nimic deoarece lordul Alloway intră şi se uită întrebător spre Poirot.

— Mai ai şi alte idei, domnule Poirot? Mă tem că răspunsurile la întrebările dumitale au fost cam dezamăgitoare.

— Câtuşi de puţin, milord. Au fost chiar suficient de clare. Nu mai este necesar să rămân aici şi, cu permisiunea dumneavoastră, am să mă întorc imediat la Londra.

Lordul Alloway a rămas perplex.

— Dar… Ce-aţi descoperit? Ştiţi cine-a luat planurile?

— Da milord, ştiu. Spuneţi-mi, în cazul în care documentele sunt returnate anonim, nu veţi mai pretinde alte cercetări?

Lordul Alloway se uită fix la el.

— Vreţi să spuneţi cu condiţia acordării unei sume de bani?

— Nu, milord, returnate fără nici o condiţie.

— Bineînţeles, recuperarea planurilor este lucrul cel mai important, spuse lordul Alloway încet. Se uită uimit şi fără să înţeleagă.

— Atunci v-aş recomanda în mod serios să adoptaţi această atitudine. Numai dumneavoastră, amiralul şi secretarul ştiţi despre dispariţia lor. Numai dumneavoastră trei trebuie să aflaţi despre restituirea lor. Şi puteţi conta pe mine ca să vă sprijin din toate punctele de vedere – lăsaţi misterul pe umerii mei. Mi-aţi cerut să vă redau documentele – am făcut asta. Nu ştiţi mai multe. Se ridică şi-i întinse mâna. Milord, mi-a părut bine că v-am întâlnit. Am încredere în dumneavoastră şi în devotamentul dumneavoastră faţă de Anglia. Îi veţi conduce destinele cu mână forte, sigură.

— Domnule Poirot, vă jur c-am să fac tot ce-mi stă în putinţă. Ar putea fi un defect sau o calitate, dar eu cred în mine.

— Aşa face orice om mare. Şi eu sunt la fel, spuse Poirot grandilocvent.

Maşina veni în câteva minute în faţa uşii şi lordul Alloway îşi luă la revedere de la noi pe trepte cu sinceră cordialitate.

— E un om mare, Hastings, spuse Poirot, când am pornit. Are minte, influenţă, putere. El este omul puternic de care Anglia are nevoie pentru a o conduce în aceste zile dificile ale reconstrucţiei de după război.

— Sunt gata să fiu de acord cu tot ce spui Poirot, dar ce e cu lady Juliet? Va returna ea documentele direct lui Alloway? Ce va crede când le va descoperi fără nici un cuvânt?

— Hastings, am să-ţi pun o mică întrebare. De ce, când a vorbit cu mine, nu mi-a dat planurile atunci şi acolo?

— Nu le avea la ea.

— Perfect. Cât timp i-ar lua să le aducă din camera ei? Sau dintr-o ascunzătoare din casă? Nu trebuie să-mi răspunzi. Îţi spun eu. Probabil vreo două minute şi jumătate! Dar ea cere zece minute. De ce? Pentru că în mod clar ea trebuie

să le obţină de la o altă persoană, să argumenteze sau să se certe cu acea persoană înainte de a le preda. Acum, care ar putea fi persoana aceea? Nici vorbă de doamna Conrad, ci un membru al propriei ei familii, soţul sau fiul său. Care dintre ei este mai probabil? Leonard Weardale a spus că s-a dus direct să se culce. Ştim că asta nu-i adevărat. Să presupunem că mama s-a dus în camera lui şi nu l-a găsit; să presupunem că a coborât plină de o teamă nedefinită – nu prea e o comoară fiul ăla al ei! Nu-l găseşte, dar mai târziu îl aude negând c-ar fi părăsit camera sa. Ea trage concluzia că el este hoţul. De aici, discuţia ei cu mine. Dar, mon ami, noi ştim ceva ce lady Juliet nu ştie: că fiul ei n-ar fi putut fi în birou, pentru că el era pe scară, sărutându-o pe frumuşica franţuzoaică. Deşi ea nu cunoaşte acest lucru, Leonard Weardale are un alibi.

— Bine, dar atunci cine a furat documentele? Se pare că i-am eliminat pe toţi: lady Juliet, fiul ei, doamna Conrad, franţuzoaica…

— Exact. Foloseşte-ţi micile tale celule cenuşii, prietene. Soluţia îţi sare în ochi.

Am dat din cap neputincios.

— Dar cum nu! Dacă te-ai concentra mai mult! Uite, deci, Fitzroy iese din cameră, lasă hârtiile pe birou. Câteva minute mai târziu, lordul Alloway intră, se duce la ele şi documentele au dispărut. Numai două lucruri sunt posibile: ori Fitzroy nu le-a lăsat, ci le-a pus în buzunarul lui – şi asta nu-i raţional fiindcă, aşa cum a subliniat Alloway, le-ar fi putut copia oricând ar fi vrut – ori documentele erau acolo când lordul Alloway a intrat şi în acest caz ele au fost introduse în buzunarul său.

— Lordul Alloway hoţ, am spus, stupefiat. Dar de ce? De ce?

— Nu mi-ai povestit tu de un scandal în trecut? Mi-ai spus că a fost achitat. Dar să presupunem că fusese adevărat? În viaţa publică engleză nu trebuie să fie nici un scandal. Dacă afacerea ar fi fost scormonită şi s-ar fi găsit probe împotriva

lui acum, atunci adio pentru cariera sa politică. Să presupunem că era şantajat, preţul cerut fiind planurile submarinului.

— Dar omul e un trădător mârşav! Am strigat eu.

— O, nu, nu este. E inteligent şi plin de idei. Să presupunem, prietene, că a copiat planurile alea, făcând – pentru că este un inginer deştept – o mică schimbare în fiecare parte, aşa încât ele ar deveni aproape inaplicabile. El înmânează planurile false agentului duşman – doamna Conrad, cred; dar pentru ca să nu se ridice nici o suspiciune în privinţa veridicităţii lor, planurile trebuie să fie furate. Face tot ce poate ca să nu planeze nici o suspiciune asupra vreunuia din casă, pretinzând că a văzut un om fugind pe fereastră. Dar aici se poticneşte de încăpăţânarea amiralului. Aşa că următoarea sa grijă este ca nici o bănuială să nu cadă asupra lui Fitzroy.

— Asta-i găselniţa ta, Poirot, am obiectat eu.

— Asta-i psihologie, mon ami. Un om care ar fi înmânat planurile reale n-ar fi fost ultras crupul os în privinţa cui avea să cadă pradă suspiciunilor. Şi de ce a fost el atât de preocupat ca nici un detaliu privind furtul să nu ajungă la doamna Conrad? Pentru că el îi înmânase planurile contrafăcute, mai devreme în seara aceasta şi nu vroia ca ea să afle că furtul a avut loc mai târziu.

— Mă întreb dacă ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate. Am vorbit cu Alloway ca între oameni mari şi el a înţeles perfect. O să vezi.

Un lucru e sigur. În ziua când lordul Alloway a devenit prim ministru un cec şi o fotografie semnată au sosit; pe fotografie erau cuvintele: „Discretului meu prieten, Hercule Poirot, de la Alloway”

Cred că tipul „Z” al submarinului determină mare exaltare în cercurile navale. Se spune că el va revoluţiona marina navală modernă. Am auzit că o anumită putere străină a încercat să construiască ceva de acelaşi tip şi rezultatul a

fost un trist eşec. Dar încă mai cred că Poirot ghicise. El o face prea des şi o s-o încurce într-o zi.

Apartamentul de la etajul al treilea

— Al naibii! Spuse Pat.

Încruntându-se amarnic căuta repezită în bucăţica de mătase pe care o numea geantă de seară. Doi tineri şi o altă fată o priveau cu nerăbdare. Stăteau cu toţii în faţa uşii închise de la apartamentul Patriciei Garnett.

— N-are rost, spuse Pat. Nu-i aici. Şi acum ce ne facem?

— Uite ce înseamnă o viaţă fără cheie! Murmură Jimmy Faulkener.

Era un tânăr scund, lat în spate, cu ochi albaştri, binevoitori.

Pat se întoarse spre el supărată.

— Nu mai glumi, Jimmy. Treaba-i serioasă.

— Mai uită-te o dată Pat, spuse Donovan Bailey. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Avea o voce molcomă, plăcută, care se potrivea siluetei sale subţiri şi tenului lui brunet.

— Dar, ai luat-o cu tine? Spuse cealaltă fată, Mildred Hope.

— Bineînţeles că am luat-o. Cred că i-am dat-o unuia dintre voi doi. Se întoarse către bărbaţi acuzatoare: i-am spus lui Donovan s-o ia.

Dar nu avea să găsească un ţap ispăşitor aşa de uşor. Donovan a protestat ferm şi Jimmy i-a ţinut isonul.

— Te-am văzut cu ochii mei cum ai pus-o în geanta ta, spuse Jimmy.

— Ei bine, atunci, unul dintre voi mi-a pierdut-o când mi-aţi ridicat geanta. Am scăpat-o o dată sau de două ori.

— O dată sau de două ori! Comenta Donovan. Ţi-a căzut de cel puţin o duzină de ori, pe lângă faptul că ai lăsat-o pe unde s-a nimerit cu fiecare ocazie.

— Nu văd de ce naiba n-a căzut totul din ea în vremea asta, adăugă Jimmy.

— Problema este cum o să intrăm? Spuse Mildred. Era o fată sensibilă, care-şi vedea de treabă, dar nu atât de

atractivă ca impulsiva şi certăreaţă Pat. Toţi patru se uitau dezarmaţi la uşa închisă.

— Portarul nu poate să ne ajute? Sugeră Jimmy. N-are o cheie care se potriveşte sau ceva de felul ăsta?

Pat negă. Erau numai două chei. Una era înăuntrul apartamentului, atârnată în bucătărie şi cealaltă a fost, sau trebuia să fie, în geanta blestemată.

— Dacă apartamentul ar fi fost măcar la parter, se vaită Pat, am fi putut sparge o fereastră sau ceva. Donovan, nu vrei să faci pe pungaşul, ce zici?

Donovan refuză ferm, dar politicos să facă pe pungaşul.

— Un apartament la etajul al patrulea este o adevărată încercare, spuse Jimmy.

— Dar scara de incendiu? Spuse Donovan.

— Nu există.

— Trebuie să fie, se amestecă Jimmy. O clădire înaltă de cinci etaje ar trebui să aibă o scară de incendiu.

— Probabil, făcu Pat. Dar orice-ar fi nu ne este de folos. Cum am să pătrund vreodată în apartamentul meu?

— Nu e nici un fel de lift exterior? Întrebă Donovan. O chestie în care negustorii trimit sus carnea şi verzele de Bruxelles?

— Liftul de serviri, îl corectă Pat. Da, dar e numai un fel de coş din plasă. O, aşteptaţi, ştiu. Ce-ar fi cu liftul pentru cărbuni?

— Ei da, asta zic şi eu idee, zise Donovan. Mildred îi descurajă cu părerea ei: trebuie să fie închis, în bucătăria lui Pat, vreau să zic. Prin interior. Dar ideea fu respinsă pe dată

— Nu cred asta, o contrazise Donovan.

— În nici un caz în bucătăria iui Pat, spuse Jimmy. Pat nu închide şi nu încuie niciodată lucrurile.

— Nu cred că e închis, îşi reaminti Pat. Am luat azi dimineaţă lada cu gunoi şi sunt sigură că după aceea nu l-am închis. Şi nici nu cred că m-am mai apropiat de el de atunci.

— Ei bine, spuse Donovan, lucrul ăsta ne va fi foarte util în seara aceasta, dar, în acelaş timp, dragă Pat, lasă-mă să-ţi atrag atenţia că aceste obiceiuri de neglijenţă te fac o pradă uşoară pentru hoţi în fiecare noapte.

Pat nu dădu importanţă acestor avertismente.

— Haideţi, strigă ea şi începu s-o ia la goană în jos spre parterul celor patru etaje. Ceilalţi o urmară. Pat îi conduse printr-o cameră întunecoasă, aparent supraîncărcată de căruţuri pentru copii şi, printr-o altă uşă, în subsolul blocului şi le arătă liftul respectiv, în momentul acela era o ladă de gunoi pe el. Donovan o dădu la o parte şi se urcă cu agerime pe platformă în locul ei. Strâmbă din nas.

— Puţin cam nociv, remarcă el. Dar ce contează? Mă aventurez singur sau mai merge cineva cu mine?

— Vin şi eu, zise atunci Jimmy. Se urcă lângă Donovan.

— Cred că liftul n-o să cadă cu mine, adăugă el plin de îndoială.

— Nu poţi să cântăreşti mai mult decât o tonă de cărbune, zise Pat, care nu se pricepuse niciodată la greutăţi şi mărimi.

— Dar, oricum, o să vedem curând, spuse Donovan vesel, în timp ce trăgea de frânghie. Cu un zgomot de roată de moară dispărură din faţa lor.

— Chestia asta face un zgomot îngrozitor, remarcă Jimmy, în timp ce urcau prin întuneric. Ce-or gândi oamenii din celelalte apartamente?

Fantome sau hoţi, cred, îi răspunse Donovan. Să tragi de frânghia asta este un lucru destul de greu. Cei ce se îndeletnicesc cu treaba asta muncesc mai mult decât m-aş fi aşteptat. Jimmy, fiule, numeri etajele?

— O, doamne! Nu. Am uitat de asta.

— Nu-i nimic, am făcut-o eu. Trecem de al treilea acum. Următorul e al nostru.

— Şi acum, îmi închipui că vom descoperi că Pat a închis totuşi uşa, mormăi Jimmy.

Dar temerile erau nefondate. Uşa de lemn se dădu la o parte la o simplă apăsare, aşa că Donovan şi Jimmy se treziră în bucătăria întunecoasă a lui Pat.

— Ar fi trebuit să avem o torţă pentru această muncă de noapte grea, exclamă Donovan. După câte o cunosc eu, totul e pe duşumea la Pat, aşa că am să sparg la oale şi faianţe până când o să pot să ajung la lumină s-o aprind. Nu te mişca Jimmy, până aprind lumina.

Îşi făcu drum cu grijă pe duşumea, scoţând un „al dracului!", când colţul unei mese de bucătărie i se înfipse, fără să-şi dea seama, între coas'te. Ajunse la întrerupător, dar, în momentul următor, tot un „al dracului!" se auzi în întuneric.

— Ce se întâmplă? Întrebă Jimmy.

— Lumina nu se aprinde, cred că este becul ars. Aşteaptă o clipă. Aprind lumina din sufragerie.

Sufrageria era la capătul Coridorului. Jimmy îl auzi pe Donovan deschizând uşa şi, imediat, alte înjurături mai din depărtare ajunseră la el. Îşi făcu şi el cu grijă drum prin bucătărie.

— Ce este?

— Nu ştiu. Cred că noaptea camerele se vrăjesc. Totul pare aşezat altfel. Scaune şi mese unde te aştepţi cel mai puţin. O, drace! Încă unul!

Dar. În acest moment, din fericire. Jimmv găsi întrerupătorul şil apăsă, în clipa următoare doi tineri se uitau unul la altul îngroziţi de moarte.

Camera nu era sufrageria lui Pat. Se aflau într-un alt apartament.

Pentru început camera era cam de zece ori mai aglomerată decât a lui Pat, ceea ce explica uimirea patetică a lui Donovan, când se lovea mereu de scaune şi mese. În mijlocul camerei se afla o masă mare, rotundă, acoperită cu o bucată de postav şi la fereastră se găsea o plantă „aspidistra". Era, de fapt, tipul de cameră al cărei proprietar, tinerii erau siguri, ar înţelege cu greu o

explicaţie a lor. Cu groază şi în linişte se uitară pe masa pe care se afla o grămăjoară de scrisori.

— Doamnei Ernestine Grant, şopti Donovan, luându-le şi citindu-le numele. O, ajutor! Crezi că ne-a auzit?

— E un miracol că nu te-a auzit, spuse Jimmy. Cu lan-gajul şi cu modul tău de a da peste mobilă. Haide, pentru numele lui Dumnezeu s-o ştergem iute de aici.

Au stins repede lumina şi s-au reîntors în vârful picioarelor la lift. Jimmy a oftat uşurat, când s-au urcat din nou în lift, fără vreun alt incident.

— Îmi place ca femeia să aibă un somn bun, sănătos, spuse el convingător. Doamna Ernestine Grant are calităţile ei.

— Acum îmi dau seama de ce am greşit etajul, spuse Donovan. Am început să urcăm de la subsol. Trase de frânghie şi liftul făcu un salt.

— Cred că acum am nimerit-o.

— Sunt sigur de asta, spuse Jimmy ieşind din nou într-un spaţiu întunecos. Nervii n-o să mă mai ţină la alte şocuri de felul ăsta.

— Nu le-a mai fost dat să aibă de-a face cu alte situaţii încurcate. Cum apăsară pe întrerupător se treziră în bucătăria lui Pat şi, după o clipă, deschidea uşa din faţă, lăsându-le să intre pe cele două fete care aşteptau afară.

— V-a luat o mulţime de timp, mormăi Pat. Mildred şi cu mine aşteptăm aici de-o veşnicie.

— Am avut o aventură, spuse Donovan. Am fi putut fi trimişi la postul de poliţie ca răufăcători periculoşi.

Pat trecuse în sufragerie, unde aprinse lumina şi-şi aruncă şalul pe sofa. Asculta cu viu interes la povestea lui Donovan despre aventurile sale.

— Mă bucur că nu v-a prins, comentă ea. Sunt sigură că este o bătrână zgârcită. Am primit un bilet de la ea azi dimineaţă – dorea să mă vadă într-o zi – ca să se plângă de ceva, cred că de pian. Oamenii cărora nu le place pianul deasupra capetelor, nar trebui să vină să locuiască în

apartamente. Văd, Donovan, că te-ai rănit la mină. E plină de sânge. Du-te şi spală-te la chiuvetă.

Donovan se uită surprins la mâna sa. Ieşi din cameră ascultător şi imediat îl chemă pe Jimmy.

— Hei, ce e? Spuse acesta. Nu te-ai rănit prea rău?

— Nu m-am rănit de loc.

Era ceva atât de ciudat în vocea lui Donovan, încât Jimmy se uită perplex la el. Donovan îşi întinse mâna spălată şi Jimmy nu observă nici o urmă de tăietură de vreun fel pe ea.

— E ciudat, spuse el, încruntându-se. Era plină de sânge. De unde era? Şi-atunci, deodată, îşi dădu seama că prietenul său mai sprinten la minte intuise deja. Doamne, trebuie să fi fost din apartamentul acela. Se opri, gândindu-se la posibilităţile pe care le implicau cuvintele sale. Eşti sigur că era… Sânge? Şi nu vopsea? Întrebă el.

Donovan clătină din cap.

— Era sânge, cu adevărat, spuse el şi se înfiora. Se uitară unul la altul. Acelaşi gând le trecu clar prin cap. Primul vorbi Jimmy.

— Aş zice, făcu el nesigur. Crezi că ar trebui, mă rog, să coborâm din nou şi să… ne uităm pe acolo? Să vedem dacă totul e-n ordine, mă înţelegi?

— Ce facem cu fetele?

— N-o să le spunem nimic. Pat o să-şi pună un şorţ şi-o să ne facă o omletă: O să ne întoarcem până o să se întrebe unde suntem.

— O, bine, haide, spuse Donovan. Cred că trebuie să mergem până la capăt. Sper să nu fie nimic în neregulă.

Dar tonul său era lipsit de convingere. Se urcară în lift şi coborâră la etajul de dedesubt. Trecură prin bucătărie fără prea multă greutate şi aprinseră din nou lumina în sufragerie.

— Trebuie să fie pe aici ceea ce… Ceea ce am luat pe mână. N-am atins nimic în bucătărie, spuse Donovan.

Se uită împrejur. Jimmy la fel şi amândoi se încruntară. Totul părea curat şi obişnuit şi nu sugera câtuşi de puţin vreo urmă de violenţă sau vărsare de sânge.

Deodată Jimmy tresări brusc şi-şi prinse tovarăşul de braţ.

— Uite!

Donovan se uită în direcţia degetului şi, la rândul său, scoase o exclamaţie. De sub draperiile grele de rips ieşea un picior – piciorul unei femei încălţat cu un pantof de piele, decupat la vârf.

Jimmy se duse spre draperii şi le trase brusc într-o parte, în nişa ferestrei corpul îngrămădit al unei femei zăcea pe jos într-o baltă de sânge. Nu era nici o îndoială că era moartă. Jimmy încercă s-o ridice, când Donovan îl opri.

— Mai bine n-ai face asta. Ea n-ar trebui să fie atinsă până vine poliţia.

— Poliţia, o, bineînţeles. Vai, Donovan, ce treabă înfiorătoare. Cine crezi că e? Doamna Ernestine Grant?

— Aşa se pare. În orice caz, dacă mai e altcineva în apartament păstrează o linişte a naibii.

— Acum ce facem? Întrebă Jimmy. Alergăm să aducem un „poliţist sau sunăm din apartamentul lui Pat.

— Cred că cel mai bine ar fi să telefonăm. Haide, putem ieşi foarte bine şi pe uşa din faţă. Doar n-o să ne petrecem toată noaptea mergând în sus şi în jos în liftul ăla urât mirositor.

Jimmy fu de acord. Tocmai când treceau prin uşă, ezită.

— Uite ce e; nu crezi că unul dintre noi ar trebui să rămână să păzească lucrurile până vine poliţia?

— Da, cred că ai dreptate. Dacă rămâi, alerg să telefonez. Urcă în fugă scările §i sună la apartamentul de deasupra. Pat veni să deschidă, era foarte drăguţă, cu faţa îmbujorată şi cu un şorţ de bucătărie pe ea. Ochii i se făcură mari cât cepele.

— Tu? Dar cum, Donovan, ce este? S-a întâmplat ceva? Îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— E-n regulă, Pat, numai că am făcut o descoperire cam neplăcută în apartamentul de dedesubt. O femeie moartă. O! Dădu să spună ceva.

— Ce oribil. A avut vreo criză sau altceva?

— Nu. Se pare, ei bine, se pare că, mai degrabă, ar fi fost bmorâtă.

— O, Donovan!

— Ştiu. E ceva bestial.

Mâinile ei erau încă într-ale lui. Şi le abandonase, se agăţase chiar de el. Draga de Pat, cât de mult o iubea! Dar ei îi păsa de el? Câteodată credea că da. Alteori, se temea că ţine la Jimmy Faulkener – amintirea lui Jimmy care-l aştepta liniştit jos l-a făcut să tresară.

— Pat, dragă, trebuie să telefonăm la poliţie.

— Monsieur are dreptate, spuse o voce în spatele său. Şi, în timp ce aşteptăm ca ea să sosească, poate vă ajut întrucâtva.

Ei erau în pragul apartamentului şi acum se uitau spre palier. O siluetă apăruse pe trepte, puţin deasupra lor. Aceasta coborî şi veni în raza lor vizuală. Stăteau uitându-se la micuţul domn cu o mustaţă foarte impunătoare şi capul în formă de ou. El purta un halat elegant şi papuci brodaţi. Se înclină galant către Patricia.

— Mademoiselle! Spuse el. Eu sunt, după cum probabil ştiţi, chiriaşul din apartamentul de deasupra, îmi place să stau sus, la aer, să am vedere asupra Londrei. Am luat apartamentul pe numele de O'Connor. Dar, nu sunt irlandez. Mă cheamă altfel. De aceea, îndrăznesc să mă pun la dispoziţia dumitale. Îmi permiteţi. Cu un zâmbet scoase o carte de vizită şi i-o întinse lui Pat. Ea citi.

— Domnul Hercule Poirot. O, îşi opri respiraţia. Chiar domnul Poirot! Marele detectiv? Şi chiar o să ne ajutaţi?

— Aşa intenţionez, domnişoară. Era cât pe-aci să-mi ofer sprijinul mai devreme în seara aceasta. Pat se uită uimită.

— V-am auzit discutând cum să intraţi în apartament. Eu mă pricep foarte bine la încuietori. Puteam, fără nici un

dubiu, să vă fi deschis uşa dar am ezitat s-o fac. Aţi fi căpătat grave bănuieli împotriva mea. Pat râse.

— Acum, domnule, spuse Poirot către Donovan. Intraţi şi vă rog să telefonaţi la poliţie. Eu am să cobor la apartamentul de dedesubt.

Pat coborî scările cu el. L-au găsit pe Jimmy de gardă şi Pat ia explicat prezenţa Jui Poirot. Jimmy, la rândul său, îi povesti lui Poirot aventurile sale şi ale lui Donovan. Detectivul asculta cu atenţie.

— Uşa de la lift spuneţi că era deschisă? Aţi intrat în bucătărie, dar lumina nu s-a aprins.

Se îndreptă spre bucătărie în timp ce vorbea. Apăsă pe întrerupător.

— Tiéns! Voilŕ ce qui est curieuxl spuse el când lumina se aprinse. Funcţionează perfect acum. Mă întreb… Ridică un deget ca să se facă linişte şi ascultară. Un sunet slab sparse tăcerea – fără îndoială un sforăit. Ah! Spuse Poirot. La chambre de domestique. Trecu prin bucătărie în vârful picioarelor într-o cameră mică ce mai avea o uşă. O deschise şi aprinse lumina. Era o cameră ca o cuşcă, special făcută de constructorii de apartamente ca să ofere acoperiş unei fiinţe. Spaţiul era aproape în întregime ocupat de pat. În el dormea pe spate o fată roşie la obraz, cu gura larg deschisă, sforăind liniştită.

Poirot stinse lumina şi se retrase.

— Să nu se trezească. S-o lăsăm să doarmă până vine poliţia, spuse el.

Se întoarse în sufragerie. Donovan veni cu ei.

— Poliţia spune că vine imediat. Nu trebuie să atingem nimic, zise el pe nerăsuflate.

Poirot încuviinţă.

— Nu ne-atingem, doar ne uităm, asta-i tot, spuse el.

Se duse în sufragerie. Mildred venise jos împreună cu Donovan şi toţi cei patru tineri stăteau în cadrul uşii şi-l urmăreau cu intens interes.

— Ceea ce nu pot să înţeleg, şir, este următorul lucru, spuse Donovan. Nu m-am apropiat de loc de fereastră şi totuşi cum de a ajuns sângele pe mâna mea?

— Dragă tinere, răspunsul la asta se află chiar în faţa ta. De ce culoare e faţa de masă? Roşie, nu-i aşa? Şi, fără îndoială, ai pus mâna pe ea.

— Da, am pus. Asta e? Şi se opri.

Poirot dădu din cap aprobator. Se aplecase deasupra mesei. Arăta cu mâna pe faţa de masă roşie o pată de culoare închisă.

— Aici a fost comisă crima, spuse el solemn. Trupul a fost mutat după aceea.

Apoi îşi îndreptă ţinuta şi aruncă încet o privire în jurul camerei. Nu mişcă, nu puse mâna pe nimic, dar, totuşi, cei patru tineri care-l urmăreau ce face simţeau ca şi cum toate obiectele din locul acela cam îmbâcsit îşi dezvăluiau secretele ochilor săi scrutători.

Hercule Poirot dădu din cap, parcă ar fi fost satisfăcut, îi scăpă un uşor suspin.

— Înţeleg, zise.

— Ce înţelegeţi, întrebă Donovan curios.

— Înţeleg ceea ce, fără îndoială, simţiţi cu toţii, spuse Poirot, că această cameră este supraîncărcată cu mobilă.

Donovan zâmbi trist.

— M-am ciocnit puţin de mobilă, mărturisi el. Toate erau în alte locuri decât în camera lui Pat şi nu puteam să înţeleg.

— Nu toate, îl contrazise Poirot. Donovan îl privi întrebător.

— Vreau să zic, continuă Poirot de parcă şi-ar fi cerut scuze, că anumite lucruri sunt întotdeauna fixe. Într-un bloc, uşa, fereastra, şemineul se află în acelaşi loc în camerele care sunt suprapuse.

— Asta-i teoria chibritului, zise Mildred. Se uita la Poirot cu un aer dezaprobator.

— Trebuie să vorbeşti întotdeauna cu absolută acurateţe. Aceasta este – cum se spune – o mică manie de a mea.

Se auziră paşi pe scări şi trei bărbaţi intrară. Erau un inspector de poliţie, un poliţist şi chirurgul arondat. Inspectorul îl recunoscu pe Poirot şi îl salută într-un chip destul de reverenţios. Apoi se întoarse către ceildţi.

— Vreau declaraţii de la fiecare, începu el, dar în primul rând…

Poirot îl întrerupse.

— O mică sugestie. Noi ne ducem înapoi în apartamentul de deasupra şi domnişoara de aici o să facă ceea ce avea de gând – o omletă. Pe mine mă pasionează omletele. Atunci, domnule inspector, după ce lermmaţi aici, urcaţi şi puneţi întrebările pe îndelete.

S-a convenit aşa şi Poirot urcă împreună cu tinerii.

— Domnule Poirot, zise Pat, cânteţi foarte drăguţ şi o să vă fac o omletă pe cinste. Mă pricep grozav la făcut omlete.

— E bine. Odată, domnişoară, am iubit o tânără englezoaică frumoasă care vă semăna foarte mult – dar vai!

— Nu putea să gătească. Aşa că, poate, totul a fost spre bine.

Vocea lui era uşor tristă şi Jimmy Faulkener îl privi intrigat.

Odată ajunşi în apartament, totuşi, îşi dădu osteneala să placă şi să se amuze. Trista tragedie de dedesubt fusese aproape dată uitării.

Omleta a fost consumată şi lăudată cum se cuvine până când paşii inspectorului se făcură auziţi. Intră, însoţit de doctor; îl lăsase jos pe poliţist.

— Ei bine, domnule Poirot, zise el, totul pare clar şi fără ieşire – nu prea e în domeniul dumneavoastră, deşi ne va fi greu să găsim omul. Aş vrea s-aud cum s-a făcut descoperirea.

Donovan şi Jimmy povestiră din nou întâmplările din seara aceea. Inspectorul se întoarse plin de reproş către Pat.

— Să nu mai lăsaţi uşa de la liftul de servici deschisă, domnişoară. Vorbesc foarte serios.

— N-am să mai fac, spuse Pat, trecând-o un fior. Cineva ar putea intra şi m-ar omorî ca pe biata femeie de jos.
— Ah, totuşi, ei n-au intrat în felul acesta, zise inspectorul.
— Ne povestiţi şi nouă ce aţi descoperit, da? Îl rugă Poirot.
— Nu cred că ar trebui, dar văzându-vă pe dumneavoastră aici, domnule Poirot…
— Precisément. Şi tinerii vor fi discreţi.
— Oricum, ziarele o vor reproduce destul de curând, spuse inspectorul. Nu e nici un mare secret în legătură cu evenimentul. Deci, moarta e doamna Grant, cum ştiţi. Am adus portarul s-o identifice. O femeie de vreo 35 de ani. Stătea la masă şi a fost împuşcată cu un pistol automat de calibru mic, probabil de către cineva care se afla în faţa ei. Ea căzu în faţă şi aşa se face că e pata aceea de sânge pe masă.
— Dar nu putea să audă cineva împuşcătura? Întrebă Mildred.
— Pistolul era prevăzut cu un dispozitiv silenţios. Nu, nu se poate auzi nimic. Apropo, aţi auzit ţipătul servitoarei' când i-am spus că stăpâna sa e moartă? Nu. Ei, tot aşa de puţin probabil sa putut auzi şi celălalt.
— N-a spus nimic servitoarea? Întrebă Poirot.
— A fost seara ei liberă. Avea cheia ei. S-a întors pe la ora zece. Era linişte. S-a gândit că stăpână-sa se culcase.
— Atunci, nu s-a uitat în sufragerie?
— Ba da. A dus acolo scrisorile care veniseră cu poşta de seară, dar n-a observat nimic neobişnuit – cum n-au văzut nici domnii Faulkener şi Bailey. Ştiţi, ucigaşul a ascuns corpul destul de bine după draperii.
— Dar e curios că a făcut lucrul ăsta, nu credeţi? Vocea lui Poirot era foarte bKndă, dar sugera ceva care-l făcu pe inspector să ridice iute privirea.
— N-a vrut să fie descoperită crima până când îşi făcea dispariţia.
— Poate, poate, dar continuaţi cu ceea ce spuneaţi.

— Servitoarea a plecat la ora cinci. Doctorul plasează momentul crimei – în mare vorbind – cam acum patru-cihci ore. Aşa e, corect?

Doctorul, care nu era prea vorbăreţ, se mulţumi să dea din cap afirmativ.

— E ora 12 fără un sfert acum. Cred că momentul se poate stabili cu o oarecare precizie.

El scoase o bucăţică de hârtie mototolită.

— Am găsit-o în buzunarul de la rochia moartei. Nu vă fie teamă să puneţi mâna pe ea. Nu sunt amprente.

Poirot netezi foaia de hârtie. Pe ea erau tipărite câteva cuvinte cu majuscule.

AM SĂ VIN SĂ TE VĂD ÎN SEARA ASTA LA ŞAPTE ŞI JUMĂTATE.

J. F.

— Un document compromiţător să laşi în urma ta, comentă Poirot, în timp ce i-l dădea înapoi.

— Bine, dar el nu ştia că ea o să-l pună în buzunar, spuse inspectorul. El probabil s-a gândit că o să-l distrugă. Totuşi, avem dovezi că a fost un om prevăzător. Pistolul cu care a fost împuşcată l-am găsit sub cadavrul ei… Şi tot fără amprente. Fuseseră şterse cu foarte multă grijă cu o batistă de mătase.

— De unde ştii că a fost o batistă de mătase, întrebă Poirot.

— Pentru că am găsit-o, spuse inspectorul triumfător. La sfârşit, când a tras draperia, trebuie să-i fi căzut fără să observe.

Îi înmână o batistă mare, albă de mătase – o batistă de calitate bună. Nu era nevoie de degetul inspectorului, ca atenţia lui Poirot să fie atrasă de cuvintele din centru. Era frumos şi citeţ brodat. Poirot citi cu glas tare numele: lohn Fraser.

— Asta-i, spuse inspectorul John Fraser – J. F. Din bilet. Ştim, numele făptaşului pe care trebuie să-l căutăm şi sper că atunci când vom afla mai multe despre moartă şi relaţiile ei, o să dăm de un fir care să ne conducă la el.

— Ştiu eu? Se întrebă Poirot. Nu, mon cher cred că nu va fi uşor să-l găsim pe acest John Fraser al dumitale. E un tip ciudat – prudent, din moment ce foloseşte o batistă şi şterge pistolul cu care a comis crima şi, pe de altă parte, distrat, de vreme ce îşi pierde batista şi nu caută o scrisoare care l-ar putea încrimina.

— Agitat, aşa a fost, pretinse inspectorul.

— E posibil, spuse Poirot. Da, e posibil. Şi el nu a fost văz t intrând în clădire?

— Sunt tot soiul de oameni care intră şi ies tot timpul. Aşa se întâmplă în blocurile mari. Cred că nimeni dintre dumneavoastră – se adresa celor patru tineri – nu a văzut pe cineva ieşind din apartament?

Pat dădu din cap că nu.

— Noi am plecat mai devreme, pe la ora şapte.

— E clar!

Inspectorul se ridică şi Poirot îl însoţi până la uşă.

— Îmi faceţi o mică favoare, pot să examinez apartamentul de dedesubt?

— Cum nu, desigur, domnule Poirot. Ştiu ce părere au despre dumneavoastră la sediu. Vă las o cheie. Am două. Va fi liber. Servitoarea a plecat la nişte rude, căci îi era tare teamă să mai stea acolo singură.

— Vă mulţumesc, îi spuse Poirot. Se întoarse dus pe gânduri.

— Nu sunteţi mulţumit, domnule Poirot? Întrebă Jimmy.

— Nu, nu sunt mulţumit, recunoscu Poirot. Donovan se uită la el curios:

— Atunci ce vă frământă?

Poirot nu-i răspunse. Rămase tăcut un minut, două, încruntat, adâncit în gânduri, apoi, deodată, ridică nerăbdător din umeri.

— Vă spun noapte bună, domnişoară. Trebuie să fiţi obosită. Aţi gătit o mulţime, nu? Pat râse:

— Numai omleta. N-am pregătit cina. Donovan şi Jimmy au venit şi ne-au invitat să mergem într-un loc în Soho.

— Şi, fără îndoială, v-aţi dus la teatru?
— Da: „Ochii negri ai Carolinei”.
— Ah, făcu Poirot. Ar fi trebuit să fie ochi albaştri ca ochii albaştri ai domnişoarei.
Făcu un gest sentimental şi apoi, încă o dată, îi ură lui Pat „noapte bună”, la fel lui Mildred, care rămânea peste noapte la dorinţa expresă a lui Pat, ce admisese cu toată sinceritatea că ar fi cuprins-o groaza, dacă ar fi fost lăsată singură.
Cei doi tineri îl însoţiră pe Poirot. Când uşa se închise, şi ei erau pe punctul de a-şi lua la revedere de la el, pe palier, acesta le-o luă înainte.
— Tinerii mei prieteni, m-aţi auzit spunând că nu sunt satisfăcut? Eh bien, e adevărat – nu sunt. Mă duc acum să fac nişte mici investigaţii pe cont propriu. Aţi vrea să mă însoţiţi, ce ziceţi?
Propunerea sa fu primită cu un interes evident. Poirot o luă înainte spre apartamentul de dedesubt şi se folosi de cheia pe care i-o dăduse inspectorul. După ce intră nu se duse în sufragerie, aşa cum se aşteptau cei doi. În schimb o luă spre bucătărie. Într-o nişă care servea drept debara se afla o ladă mare de fier. Poirot îi ridică repede capacul, se aplecă asupra ei şi începu să scormonească prin ea cu energia unui terier feroce.
Jimmy şi Donovan îl priveau uimiţi. Deodată, cu un strigăt de triumf se îndreptă din şale. Ridică o sticluţă cu dop.
— Voilŕ! Spuse el. Am găsit ce căutam. Mirosi cu grijă. Ah, sunt enrhumé, adică am răcit la cap.
Donovan luă sticluţa din mâna lui, trase pe nas, dar n-a putut mirosi nimic. Scoase dopul şi duse sticluţa la nas, înainte ca strigătul cu care Poirot vroia să-l împiedice, să-l poată opri.
De îndată căzu ca o buturugă. Poirot, sărind în faţa lui, îi bloca parţial căderea.
— Imbecile! Strigă el. Ce idee. Să scoţi dopul într-o manieră atât de prostească! N-a observat cât de delicat mă

purtam cu sticla? Nu-i aşa, domnule Faulkener? Vrei să fii atât de bun să-mi aduci puţin coniac? Am observat o sticlă în sufragerie.

Jimmy se repezi într-acolo, dar până se întoarse, Donovan se ridicase şi spunea că şi-a revenit. El trebuia să asculte dădăceala lui Poirot asupra necesităţii de a mirosi cu precauţie posibile substanţe otrăvitoare.

— Cred că mai bine mă duc acasă, spuse Donovan, clătinându-se pe picioare. Asta e, dacă nu mai sunt de folos aici! Mă simt încă puţin ameţit.

— Desigur, spuse Poirot. Acesta-i cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Domnule Faulkener, aşteaptă-mă aici puţin, mă întorc într-o clipă.

Îl însoţi pe Donovan până la uşa apartamentului. Rămaseră afară pe palier, vorbind câteva minute. Când, în cele din urmă, Poirot se reîntoarse în apartament, l-a găsit pe JJmmy stând în sufragerie, uitându-se în jur uimit.

— Acum ce mai facem? Întrebă el.

— Nu mai e nimic de făcut. Cazul s-a terminat.

— Ce?

— Ştiu totul acum.

Jimmy se uita neîncrezător la el: sticluţa pe care aţi găsit-o?

— Exact! Sticluţa.

Jimmy dădea din cap nelămurit:

— Nu înţeleg o iotă. Pentru un anume motiv îmi dau seama că sunteţi nemulţumit de dovada împotriva acestui John Fraser, oricine ar putea fi el.

— Oricine ar putea fi el, repetă Poirot încet. Dacă ar exista cineva cu numele ăsta, ei bine, aş fi surprins.

— Nu înţeleg.

— El este un nume.

— Asta-i tot.

— Un nume brodat cu grijă pe o batistă.

— Şi scrisoarea?

— Ai observat că era tipărită? De ce? Am să-ţi spun. Scrisul de mână poate fi recunoscut şi o scrisoare bătută la maşină e mai uşor de depistat decât ţi-ai putea imagina.

Dar, dacă un John Fraser real a scris biletul acela, aceste două posibilităţi nu l-ar putea implica pe el! Nu, a fost scris intenţionat şi pus în buzunarul femeii moarte ca să-l găsim noi. Nu exista o asemenea persoană cu numele de John Fraser, Jimmy se uită la el întrebător.

— Şi-aşa, continuă Poirot, m-am întors la primul lucru care m-a izbit. M-ai auzit spunând că anumite lucruri într-o cameră se află întotdeauna în acelaşi loc, în anumite circumstanţe. (în camerele suprapuse din blocuri). Am dat trei exemple. Aş putea să menţionez un al patrulea -întrerupătorul electric, prietene.

Jimmy continua să-l privească fără să-l înţeleagă. Poirot urmă:

— Prietenul dumitale, Donovan, nu s-a apropiat de fereaş'ră – punând mâna pe masa aceasta şi-a umplut-o de sânge! Dar eu m-am întrebat deodată – de ce s-a oprit el la masa asta? De ce bâjbâia prin cameră în întuneric? Pentru că, aminteşte-ţi, întrerupătorul e întotdeauna în acelaşi loc, lângă uşă. De ce, când a intrat în sufragerie, nu a pipăit să găsească imediat întrerupătorul şi să aprindă lumina? Aşa era natural, normal s-o facă. După cum a spus, a încercat să aprindă lumina în bucătărie, dar nu a reuşit. Şi totuşi, când am încercat eu s-o aprind, a funcţionat perfect. Atunci, n-a vrut el să aprindă lumina acolo? Dacă ar fi mers, amândoi v-aţi fi dat seama, de îndată, că aţi greşit apartamentul. N-ar mai fi avut rost să veniţi în sufragerie.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Poirot? Nu înţeleg. Ce vreţi să spuneţi?

— Uite, asta.

Poirot scoase o cheie de yale.

— Cheia acestui apartament?

— Nu, mon ami, cheia apartamentului de deasupra. Cheia domnişoarei Patricia, pe care domnul Donovan Bailey a

sustras-o din geanta ei în timpul serii.

— Dande ce, de ce?

— Parbleu! Aşa, ca să poată face ceea ce dorea – să reuşească să intre în acest apartament într-o manieră care să nu dea câtuşi de puţin de bănuit. El s-a asigurat mai devreme seara, că uşa de la lift era deschisă.

— De unde aţi luat cheia? Poirot îi zâmbi din toată inima.

— Tocmai am găsit-o – unde-o căutam – în buzunarul domnului Donovan. Ştii, sticluţa aia, pe care am pretins c-am găsit-o, a fost o cursă. Domnul Donovan cade în ea. Face ceea ce ştiam c-o să facă: îi scoate dopul şi miroase. Şi în sticluţă este clorură de etil, un anestezic instantaneu foarte puternic, îmi oferă o clipă, două de inconştienţă de care am nevoie, îi iau din buzunar cele două lucruri care ştiam că vor fi acolo. Această cheie era unul dintre ele… Celălalt…

Se opri şi apoi continuă.

— Am întrebat mai devreme ce motiv credea inspectorul că ar exista pentru faptul că trupul a fost ascuns în spatele perdelei.

Să câştige timp? Nu, era ceva mai mult decât asta. Şi-atunci m-am gândit la uri lucru, la poştă, prietene. Poşta de noapte care vine pe la nouă şi jumătate. Să presupunem că ucigaşul nu găseşte ceva ce se aşteaptă să găsească, dar acel ceva ar putea sosi cu poşta mai târziu. Atunci, clar, el trebuie să revină. Dar crima nu trebuie descoperită de servitoare când se întoarce, pentru că poliţia ia în primire apartamentul, aşa că ascunde cadavrul după draperie. Servitoarea nu bănuieşte nimic şi lasă scrisorile pe masă ca de obicei.

— Scrisorile?

— Da, scrisorile. Poirot scoase ceva din buzunarul său. Acesta este al doilea lucru pe care l-am luat de la domnul Donovan când era inconştient. El îi arătă un plic adresat doamnei Ernestine Grant, cu litere bătute la maşină. Dar, am să te întreb un lucru întâi. Domnule Faulkener, înainte

de a ne uita la conţinutul acestei scrisori. O iubeşti sau nu pe domnişoara Patricia?

— Ţin imens de mult la Pat, dar nu m-am gândit niciodată c-aş avea vreo şansă.

— Ai crezut că ea ţine la domnul Donovan? Poate că începuse să ţină la el, dar era numai un început, prietene. Acum trebuie să o ajuţi să uite, să fii lângă ea la necazul ei.

— Necaz? Întrebă Jimmy pe un ton aspru.

— Da, necaz. Vom face tot ce putem să nu-i implicăm numele în asta, dar va fi imposibil s-o facem în întregime. Mă înţelegi, ea a fost motivul.

Rupse plicul pe care-l ţinea. Un document căzu. Scrisoarea era scurtă, din pa tea unei firme de avocaţi.

Dragă doamnă, Documentul alăturat este în ordine §i ^ faptul că mariajul a avut loc într-o ţară străină nu-l invalidează în nici un fel.

Ai dumneavoastră etc.

Poirot desfăcu documentul. Era un certificat de căsătorie între Donovan Bailey şi Ernestine Grant, datat cu opt ani în urmă.

— O, Dumnezeule! Zise Jimmy. Pat a spus că primise o scrisoare de la o femeie care cerea s-o vadă, dar ea nici nu a visat că era ceva important.

Poirot încuviinţă.

— Donovan ştia; el s-a dus la soţia lui în seara aceasta, înainte de a se urca la celălalt etaj. Apropo, ce ironie stranie a făcut ca femeia asta nenorocită să vină în clădirea în care locuia rivala sa – el a ucis-o cu sânge rece şi apoi a plecat să se amuze în seara aceasta. Soţia sa trebuie să-i fi spus că trimisese certificatul de căsătorie avocaţilor ei şi că aştepta un răspuns al lor. Fără îndoială, el însuşi încercase s-o tacă sa creadă că mariajul nu era valabil din punct de vedere juridic.

— Toată seara a părut foarte bine dispus, când te gândeşti. Domnule Poirot, nu l-aţi lăsat să scape? S-a cutremurat Jimmy.

— Nu există scăpare pentru el; nu trebuie să te temi, spuse Poirot grav.

— Cel mai mult mă gândesc acum la Pat, spuse Jimmy. Nu credeţi… Că ţinea la el întradevăr?

— Mon ami, de-acum e rolul tău, zise Poirot cu blândeţe. So faci să se întoarcă spre tine şi să-l uite. Nu cred că o să-ţi fie foarte greu.

Păcat dublu.

Am dat o raită pe la prietenul meu Poirot şi l-am găsit într-o stare de jalnică extenuare. Devenise într-atât de faimos, încât orice femeie bogată care îşi rătăcea vreo brăţară sau căţeluşul preferat se grăbea să-i ceară ajutorul marelui Hercule Poirot. Micul şi îndesatul meu amic era un amestec ciudat de cumpătare flamandă şi fervoare artistică. Accepta multe cazuri care nu îl interesau pur şi simplu pentru că primul lui instinct prevala întotdeauna.

De asemenea, prelua cazuri care nu îi ofereau nici un profit tocmai pentru că se nimerise să-l intereseze în mod special. Rezultatul la care ajunsese era, după cum spuneam, o stare de jalnică extenuare. Acelaşi lucru mi l-a mărturisit şi el, aşa că nu mi-a fost deloc greu să-l conving să petrecem o vacanţă de o săptămână la cunoscuta staţiune Ebermouth, de pe coasta de sud.

Deja trecuseră patru zile extrem de agreabile când Poirot a venit la mine ţinând în mână o scrisoare deschisă.

— Mon ami, îţi mai aminteşti de prietenul meu Joseph Aarons, impresarul?

După o clipă de gândire am încuviinţat. Poirot are o grămadă de prieteni a căror provenienţă socială diferă ca de la cer la pământ. Amicii lui sunt fie măturători de stradă, fie lorzi din înalta societate.

— Eh bien, Hastings, Joseph Aarons se află la Charlock Bay. Nu se simte deloc bine şi, în plus, îl mai supără şi o afacere destul de neînsemnată. Mă roagă să-i fac o vizită. Mon ami, cred că e cazul să răspund invitaţiei. Dragul de

Joseph e un prieten atât de devotat şi a făcut atâtea ca să mă ajute în trecut.

— Bineînţeles, dacă zici tu, am răspuns. Bănuiesc că Charlock Bay e un loc drăguţ şi întâmplarea face că nu am mai fost acolo niciodată.

— Atunci vom îmbina utilul cu plăcutul, spuse Poirot. Eşti atât de amabil să te interesezi de mersul trenurilor?

— Probabil că va trebui să schimbăm trenul de vreo două-trei ori, i-am spus cu o strâmbătură. Ştii cum sunt liniile astea care traversează ţara. Uneori abia dacă îţi ajunge o zi ca să parcurgi distanţa dintre Devonul de Sud şi Devonul de Nord.

Cu toate acestea, făcând investigaţiile de rigoare, am aflat (nu fără surprindere) că drumul nu necesita mai mult de o schimbare de tren la Exter şi că, în general, trenurile circulau la orele anunţate. Tocmai mă grăbeam spre Poirot să-i dau vestea când, trecând pe lângă oficiul de voiaj cu autocarele, am putut citi următorul anunţ: „Mâine. Excursie de o zi la Charlock Bay. Plecarea la ora 8:30 cu un itinerar care trece prin cele mai pitoreşti locuri din Devon”

Am întrebat câteva persoane şi m-am întors la hotel entuziasmat. Din nefericire mi-a fost tare greu să-l fac pe Poirot să-mi împărtăşească părerea:

— Mon ami, de unde atâta pasiune pentru autocar? Vezi tu, trenul e ceva sigur. Nu explodează cauciucurile; nu au loc accidente. Şi, în plus, nu te simţi incomodat de prea mult aer. Ferestrele pot fi închise şi nu intră deloc praf înăuntru.

I-am sugerat într-un mod cât se poate de delicat că pe mine mă atrăgea tocmai avantajul aerului curat.

— Şi dacă plouă? Clima voastră britanică e atât de instabilă!

— Ne înarmăm cu glugi şi aşa mai departe. Iar dacă plouă cu găleata, excursia nu va mai avea loc, dat fiind că autocarul are caroseria deschisă.

— Ah! Făcu Poirot. Atunci că sperăm că totuşi va ploua.

— Ei, dacă ăsta e ultimul tău cuvânt…

— Vai, nu, mon ami. Văd că ţi-a intrat în cap să mergi neapărat în excursie. Din fericire am la mine paltonul cel gros şi două fulare. Oftă. Dar vom avea destul timp la Charlock Bay!

— Se pare că va trebui să petrecem şi noaptea acolo. Turul excursiei trece prin Dartmoor. Masa de prânz o luăm la Monkhampton. La Charlock Bay ajungem pe la patru şi autocarul porneşte înapoi la ora cinci şi ajunge aici la zece seara.

— Aşa deci! Spuse Poirot. Şi când te gândeşti că mai sunt unii care fac treaba asta de plăcere. Bineînţeles că ne va costa mai puţin, pentru că nu mai facem şi drumul înapoi, nu?

— Nu cred că e posibil aşa ceva.

— Bine, dar trebuie să insişti.

— Ei, hai, Poirot, nu fi meschin! Ştii doar că eşti plin de bani.

— Mon ami, nu e vorba de meschinărie. Eu mă refer la simţul afacerii. Să fi fost chiar milionar şi tot n aş fi plătit mai mult decât e drept şi just.

După cum prevăzusem, Poirot nu a avut nici o şansă. Domnul care elibera tichete la biroul de voiaj era calm şi indiferent, dar ferm pe poziţie. Ideea lui era că trebuia să ne întoarcem cu acelaşi autocar. Mai mult, insinuă faptul că ar fi trebuit să plătim ceva în plus pentru privilegiul de a părăsi autocarul la Charlock Bay.

Învins, Poirot plăti suma cerută şi părăsi biroul.

— Englezii ăştia nu au simţul banului, bombăni el. Hastings, n-ai observat un tânăr care a plătit tot biletul, deşi a menţionat că vrea să coboare la Monkhampton?

— Nu cred. Că veni vorba…

— Da, ştiu, o priveai pe tânăra domnişoară care a cumpărat locul cinci, chiar lângă noi. Da, mon ami, te-am văzut. Acesta a şi fost motivul pentru care, când eram pe punctul de a lua locurile treisprezece şi paisprezece – care

sunt în centru şi parcă ceva mai apărate, mă rog, cât pot fi ele de apărate – te-ai băgat în faţă cu grosolănie şi ai spus că locurile trei şi patru sunt mai bune.

— Ei şi tu, Poirot! Am zis simţind că-mi iau foc obrajii.

— Păr roşcat, mereu părul ăsta roşcat!

— Cel puţin ea merita mai multă atenţie decât orice tânăr ciudat.

— Asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Mie mi s-a părut interesant tânărul.

Ceva anume din tonul lui Poirot m-a făcut să mă uit imediat şi eu la el.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Oh! Stai puţin! Să spunem că m-a interesat pentru că dorea să-şi lase mustaţă, însă rezultatul era deplorabil. Poirot îşi mângâie cu tandreţe propria mustaţă, de-a dreptul magnifică. E o adevărată artă, murmură el, să ştii cum să-ţi laşi mustaţa să crească! Am toată simpatia pentru cei care vor să aibă mustaţă.

Nu ştii niciodată când Poirot vorbeşte serios şi când glumeşte pe socoteala cuiva. Am socotit că e mai cuminte să tac.

A doua zi a debutat cu un soare strălucitor. O zi cu adevărat splendidă! Cu toate acestea, Poirot nu a vrut să-şi asume nici un risc. Şi-a luat o haină de lână, un palton greoi şi două fulare şi toate astea peste cel mai gros costum de haine. În plus, a înghiţit înaintea plecării şi două tablete „Antigrippe” şi şi-a mai vârât încă o doză în buzunar.

Ne-am luat doar două valijoare cu noi. Domnişoara drăguţă pe care o remarcasem în ziua precedentă avea şi ea o valijoară, la fel şi tânărul care, am tras eu concluzia asta, constituia obiectul simpatiei lui Poirot. În rest, nimeni nu avea bagaj. Cele patru valize au fost puse de şofer cu grijă în portbagaj şi apoi toţi ne-am luat locurile în primire.

Din maliţiozitate, mi-am zis eu atunci, Poirot m-a plasat pe mine pe locul din afară, căci „eu aveam mania aerului curat”, iar el se instala chiar lângă frumoasa noastră vecină.

Dar în curând îşi repară greşeala. Cel care ocupa locul şase era un tip foarte gălăgios şi glumeţ, astfel încât Poirot o întrebă pe fată, pe un ton scăzut, dacă nu dorea să facă schimb de locuri. Ea încuviinţă plină de recunoştinţă şi, după ce se produse schimbarea, intră în vorbă cu noi şi curând toţi trei discutam plini de jovialitate.

Evident foarte tânără, cred că nu avea mai mult de nouăsprezece ani, fata era ingenuă ca un copil. Nu a trecut mult şi ne-a destăinuit motivul călătoriei. După toate aparenţele făcea o călătorie de afaceri pentru mătuşa ei care era proprietara unui foarte interesant magazin de antichităţi din Ebermouth.

Când îi murise tatăl, mătuşa nu se alesese cu prea mult, aşa încât se hotărâse să folosească bruma de capital şi mulţimea de lucruri frumoase lăsate moştenire pentru a se lansa în afaceri. Avusese deja succes şi devenise chiar celebră. Fata, Mary Durrant, venise să locuiască împreună cu mătuşa sa şi eventual să înveţe „meşteşugul" comerţului cu antichităţi. În orice caz, era extrem de entuziasmată – slujba aceasta era net preferabilă uneia de guvernantă sau de însoţitoare de bătrâni.

Poirot dădea din cap interesat şi aprobator.

— Mademoiselle cu siguranţă va avea succes, spuse el galant. Dar aş dori să-i dau un sfat mic. Mademoiselle, să nu vă încredeţi în oricine! Peste tot în lume mişună golani şi vagabonzi, poate chiar aici, alături de noi în autocar. Trebuie să fii în permanenţă cu ochii în patru, suspicios!

Ea rămase cu gura căscată, iar Poirot dădu din cap ca un bătrân înţelept.

— Aşa este cum vă spun. Cine ştie? Poate chiar eu, care vă vorbesc, sunt un răufăcător de cea mai joasă speţă.

Şi clipi mai des ca oricând sub privirile ei stupefiate.

Ne-am oprit la Monkhampton ca să luăm prânzul şi, după ce schimbă câteva vorbe cu ospătarul, Poirot reuşi să ne aranjeze o măsuţă de trei persoane lângă geam. Afară, într-o curte mare, erau parcate cam vreo douăzeci de autocare

cu caroseria deschisă care veniseră din toată ţara. Restaurantul hotelului era înţesat şi gălăgia era apreciabilă.

— Uneori parcă ţi se acreşte de prea multă vacanţă, am spus eu cu o grimasă.

Mary Durrant a fost de aceeaşi părere.

— Ebermouth a devenit atât de răsfăţat în sezonul estival! Mătuşa mea spune că înainte era altfel. Acum abia dacă te poţi strecura pe trotuar de atâta lume.

— Dar acest lucru nu împiedică afacerile să prospere, mademoiselle!

— Nu şi în cazul nostru. Noi vindem doar lucruri rare, valoroase. Nu ne înjosim noi cu kitchuri. Mătuşa mea are clienţi răspândiţi prin toată Anglia. Dacă îi cer o anume masă ori un scaun „stil” sau un porţelan deosebit, îi scriu şi, mai devreme sau mai târziu, ea le face rost de obiectul dorit. Exact asta s-a întâmplat şi acum.

Întrucât ne-am arătat interesaţi, s-a apucat să ne explice. Un anume domn J. Baker Wood din America era un mare cunoscător şi colecţionar de miniaturi. Recent, un set foarte valoros de miniaturi apăruse pe piaţă, iar domnişoara Elizabeth Penn, mătuşa lui Mary, îl achiziţionase. Apoi îi scrisese domrului Wood, descriindu-i miniaturile şi cerând un anume preţ. El îi răspunsese pe loc, spunând că este pregătit să cumpere setul dacă miniaturile erau cele descrise, şi o rugă să trimită pe cineva cu ele ca să le poată vedea la reşedinţa lui, adică la Charlock Bay. În consecinţă, domnişoara Durrant fusese expediată ca reprezentant direct al mătuşii ei.

— Mă rog, sunt nişte lucruşoare adorabile, nu zic nu, spuse ea. Dar nu îmi imaginez că cineva ar putea arunca atâţia bani pe ele. Cinci sute de lire! Gândiţi-vă! Sunt făcute de Cosway. Parcă e Cosway, nu? Mereu mă încurc în chestiile astea.

Poirot zâmbi.

— Nu prea vă pricepeţi, mademoiselle, eh?

— Nu am nici o pregătire, spuse Mary îndurerată. În familia mea nu a avut c; ne să ne înveţe despre lucrurile astea vechi. Şi sunt atâtea de învăţat!

Oftă. Apoi, deodată, ochii i se măriră plini de surpriză. Era aşezată cu faţa la geam, iar acum se uita afară în curte. Aruncând o vorbă în fugă, se ridică de la locul ei şi se repezi pe uşă. Peste câtcva clipe se întoarse abia respirând şi-şi ceru scuze.

— Iertaţi-mă că am ieşit aşa în fugă! Dar am avut impresia că cineva mi-a luat valiza din autobuz. Am zburat după el, dar s-a dovedit că era valiza lui. E aproape identică cu a mea. M-am simţit atât de ridicolă. E ca ş când l-aş fi acuzat de furt.

La acest gând o pufni râsul.

Poirot însă nu râse.

— Ce fel de om era, mademoiselle? Descrieţi-mi-l, vă rog.

— Avea un costum maro. Un tânăr subţirel cu o mustaţă abia perceptibilă.

— Aha! Făcu Poirot. Prietenul nostru de ieri, Hastings. Îl cunoaşteţi pe acest om, mademoiselle? L-aţi văzut mai înainte?

— Nu, niciodată. De ce?

— Nimic. Ciudat… Asta e tot.

Deveni din nou tăcut şi nu mai interveni în conversaţia noastră decât atunci când Mary Durrant spuse ceva care îi atrase atenţia.

— Ce spuneaţi, mademoiselle?

— Spuneam că la întoarcere mă voi păzi de „răufăcători”, cum le spuneţi dumneavoastră. Presupun că domnul Wood plăteşte totdeauna în bani gheaţă. Cu cinci sute de lire la mine am toate şansele să intru în atenţia vreunui răufăcător.

Râse, dar Poirot din nou nu răspunse. În schimb, o întrebă la ce hotel îşi propusese să stea în Charlock Bay.

— Hotelul „Ancora”. E mic şi ieftin, dar foarte bun.

— Aşa deci! Spuse Poirot. Hotelul „Ancora”. Exact unde şi-a pus în gând şi Hastings să stăm. Foarte ciudat!

Îmi făcu cu ochiul.

— Staţi mult la Charlock Bay? Întrebă Mary.

— Doar o noapte. Am nişte afaceri acolo. Probabil că nu ghiciţi, mademoiselle, care este profesiunea mea, eh?

Am urmărit-o pe Mary cum trecea în revistă câteva posibilităţi, numai pentru a le respinge – dintr-un sentiment de prudenţă, presupun. În cele din urmă se hazardă să sugereze că Poirot era scamator. La care el se arătă nespus de amuzat.

— Ah! Ce mai idee! Credeţi că scot iepuri din joben? Nu, mademoiselle. Eu sunt exact opusul unui scamator. Scamatorul face obiectele să dispară. Eu fac să reapară obiectele care au dispărut. Se înclină într-o poziţie cât se poate de dramatică, spre a imprima cuvintelor un efect mai convingător. E un secret, mademoiselle, dar dumneavoastră vi-l spun: sunt detectiv!

Se lăsă pe speteaza scaunului, satisfăcut de efectul spuselor lui. Mary Durrant se holba la el ca vrăjită. Dar orice conversaţie ulterioară a fost împiedicată de claxoanele de afară, care anunţau că monştrii motorizaţi erau gata de plecare.

În vreme ce ieşeam împreună cu Poirot, am făcut oarecari comentarii pe seama farmecului comesenei noastre. Poirot a fost de aceeaşi părere.

— Într-adevăr, e fermecătoare. Dar şi cam prostuţă, nu?

— Prostuţă?

— Ei, hai, nu face pe ultragiatul! O fată poate fi frumoasă şi cu părul roşu şi totuşi să rămână o proastă. Ce poate fi mai prostesc decât să te destăinui unor străini, aşa cum a făcut ea.

— Păi, şi-o fi dat seama că suntem de treabă.

— Ceea ce-mi spui acum, mon ami, e o imbecilitate. Oricine îşi cunoaşte meseria sigur că pare „de treabă”. Micuţa spunea că va avea mai multă grijă când se va vedea

cu cele cinci sute de lire în poşetă. Dar ea are deja cu ea cele cinci sute.

— În miniaturi.

— Exact. În miniaturi. Şi nu e prea mare diferenţă între una şi alta, mon ami.

— Dar nu ştie nimeni de ele în afară de noi.

— Şi ospătarul, şi cei de la masa de alături. Şi, nu încape îndoială, câteva persoane din Ebermouth. Mademoiselle Durrant. Este încântătoare, dar, dacă aş fi eu în locul lui mademoiselle Elizabeth Penn, în primul rând i-aş da asistentei mele o lecţie de bun simţ. Făcu o pauză, apoi reluă pe alt ton: Ştii ceva, mon ami? Ar fi cel mai uşor lucru din lume să iei o valiză din acele autobuze cu capota deschisă în timp ce noi stăm la masă.

— Ei, hai, Poirot, ce dracu! Nu se poate să nu vadă cineva!

— Şi, mă rog, ce să vadă? Pe cineva care îşi ia propria valiză. Treaba poate fi făcută în văzul lumii, fără ca nimănui să nu-i treacă prin cap să intervină.

— Vrei să spui… Adică vrei să insinuezi că… Dar tânărul acela în costum maro… Nu era valiza lui?

Poirot se încruntă.

— Aşa se pare. Oricum, mi se pare curios că nu a făcut-o mai înainte, când s-a oprit autocarul. Ai observat că nici nu a mâncat aici?

— Dacă domnişoara Durrant nu ar fi stat cu faţa la geam nu l-ar fi văzut, am rostit eu rar.

— Şi de vreme ce era propria lui valiză, tot nu a contat, zise Poirot. Aşa că să nu ne mai gândim la asta, mon ami.

Cu toate acestea, după ce am început să gonim cu viteză pe şosea, Poirot a găsit un prilej să-i mai ţină lui Mary o predică despre pericolul de a fi indiscret, iar ea îi acceptă spusele destul de spăşită, dar cu aerul că totul era doar o glumă.

Am ajuns la Charlock Bay pe la ora patru şi am fost destul de norocoşi să găsim camere la hotelul „Ancora” – un han

de modă veche, dar încântător, care dădea într-una din străzile laterale.

Poirot tocmai îşi despachetase câteva lucruri folositoare şi îşi pomăda mustaţa cu cosmeticale înainte de a ieşi să-i facă o vizită lui Joseph Aarons, când deodată am auzit o bătaie frenetică în uşă şi, spre stupefacţia mea, şi-a făcut apariţia domnişoara Durrant, cu faţa albă ca varul şi ochii înlăcrimaţi.

— Vă rog din suflet să mă iertaţi… Dar… Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor. Spuneaţi că sunteţi detectiv! I se adresă lui Poirot.

— Ce s-a întâmplat, mademoiselle?

— Mi-am deschis valiza. Miniaturile se aflau într-o casetă din piele de crocodil… Încuiată, bineînţeles. Iar acum, priviţi!

Şi ne întinse o casetă pătrată. Capacul atârna desfăcut. Poirot o luă în mână. Fusese forţată; probabil de cineva cu o putere deosebită. Urmele erau vizibile. Poirot o examină şi dădu din cap.

— Şi miniaturile? O întrebă, deşi amândoi ştiam foarte bine răspunsul.

— Au dispărut. Le-a furat cineva. Vai! Ce mă fac?

— Nu vă alarmaţi, i-am spus. Prietenul meu este Hercule Poirot. Trebuie să fi auzit de el. Dacă e cineva care să vă aducă înapoi miniaturile, atunci el este acela.

— Monsieur Poirot! Marele monsieur Poirot!

Poirot era destul de orgolios ca să fie flatat de tonul de veneraţie:

— Da, copila mea. Sunt chiar eu. Şi te poţi încrede în mine fără nici o reţinere. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Dar… Mi-e foarte teamă că… E prea târziu. Spune-mi, şi încuietoarea de la valiză a fost forţată?

Ea clătină din cap.

— Dă-mi voie, te rog, să o examinez!

Ne-am dus împreună în camera ei şi Poirot a cercetat valiza cu multă atenţie. Evident, fusese deschisă cu o cheie.

— Ceea ce nu e deloc greu. Toate încuietorile valizelor sunt făcute cam după acelaşi calapod. Eh bien, va trebui să chemăm poliţia şi să luăm legătura şi cu domnul Baker Wood cât mai curând posibil. Mă voi ocupa eu însumi de toate acestea.

Am plecat cu el şi l-am întrebat ce a vrut să spună când a afirmat că era deja prea târziu.

— Mon cher, am declarat azi că eu sunt exact opusul scamatorului… Că eu fac să reapară lucrurile dispărute… Dar numai dacă cineva a fost cu mine în acea perioadă. Tot nu înţelegi? O să înţelegi imediat.

Intră într-o cabină telefonică. Cinci minute mai târziu ieşi cu o mină foarte gravă.

— E aşa cum mi-am închipuit. O doamnă l-a căutat pe domnul Wood cu miniaturile acum vreo jumătate de oră. S-a prezentat ca venind din partea domnişoarei Elizabeth Penn. Omul a fost încântat de miniaturi şi i-a plătit fără întârziere.

— Acum o jumătate de oră… Înainte de a ajunge noi aici.

Poirot zâmbi enigmatic.

— Autocarele Speedy sunt într-adevăr rapide, dar o maşină rapidă de la, să zicem, Monkhampton ar ajunge aici cu cel puţin o oră înaintea noastră.

— Şi acum ce facem?

— Drăguţul de Hastings!… Practic ca întotdeauna. Vom informa poliţia, vom face tot ce ne stă în putinţă pentru mademoiselle Durrant şi… Da, cred că în final vom avea o discuţie cu domnul Wood ca să clarificăm lucrurile.

Am pus în aplicare de îndată acest plan. Sărmana domnişoară Durrant era foarte abătută, temându-se ca nu cumva mătuşa să dea vina pe ea.

— Ceea ce probabil că va şi face, observă Poirot când ne îndreptam spre hotelul „Plaja mării” unde locuia domnul Wood. Şi pe bună dreptate. Ce idee, să laşi lucruri în valoare de cinci sute de lire într-o valiză, iar tu să mergi liniştit la masă! În orice caz, mon ami, sunt vreo două sau

trei lucruri curioase legate de acest caz. De pildă, de ce caseta aceea a fost forţată?

— Pentru a fi extrase miniaturile.

— Dar nu cumva asta e o prostie? Să presupunem că hoţul forţează bagajul la ora prânzului sub pretextul că ar fi al său. Nu crezi că ar fi fost mult mai uşor să deschidă valiza, să transfere caseta nedeschisă în propria valiză şi apoi să dispară, decât să se chinuie să forţeze închizătoarea?

— Poate voia să se asigure că miniaturile erau înăuntru.

Poirot nu părea prea convins de ipoteza mea, dar tocmai eram introduşi în apartamentul domnului Wood, aşa că nu am mai avut vreme de comentarii.

De la bun început mi-a displăcut acest domn Baker Wood.

Era un tip masiv şi vulgar, îmbrăcat cu excesivă. Eleganţă şi, pe deasupra, împodobit cu un inel cu diamant mare. Te izbea imediat fanfaronada lui gălăgioasă.

Bineînţeles că nu suspectase nimic ca fiind nelalocul lui. Ar fi trebuit? Femeia i-a spus că are miniaturile. Nişte exemplare deosebite! Dacă avea seria banilor? Ei, asta-i bună! Şi, mă rog, cine era acest domn… Cum îi zice… Poirot, în fine, să vină să-i pună lui asemenea întrebări?

— Nu vă mai pun nici o altă întrebare, monsieur, decât un singur lucru. Să-mi descrieţi femeia care a venit cu miniaturile. Nu era cumva tânără şi frumoasă?

— Nu, domnule, nici vorbă. O femeie înaltă, între două vârste, cu părul argintiu, faţa pătată şi chiar o mustaţă care abia îi mijea. O sirenă? Doamne fereşte!

— Poirot! Am exclamat eu în timp ce ne îndepărtam. Mustaţă! Ai auzit?

— Mulţumesc, Hastings, aud destul de bine.

— Dar ce om neplăcut!

— Într-adevăr, nu prea manierat.

— Păi eu zic că n-ar strica să punem mâna pe hoţ, am remarcat. Acum putem să-l şi identificăm.

— Cât de naiv poţi fi, Hastings! Nu ai auzit că există şi alibiuri?

— Crezi că hoţul are vreun alibi?

Poirot răspunse pe neaşteptate:

— Sper din toată inima.

— Problema ta, i-am spus, e că îţi plac lucrurile complicate.

— Aşa este, mon ami. Nu-mi place… Cum să spun?… Pasărea care stă pe loc.

Profeţia lui Poirot se adeveri întru totul. Tovarăşul nostru de drum în costum maro se dovedi a fi un oarecare domn Norton Kane. Se dusese direct la hotelul „George” din Monkhampton şi îşi petrecuse acolo toată după-amiaza. Singura dovadă împotriva lui era aceea a domnişoarei Durrant care declarase că l-ar fi văzut scoţându-şi bagajul din autocar în timpul prânzului.

— Ceea ce, în sine, nu este deloc un act necurat, spuse Poirot cu aer meditativ.

După această remarcă se cufundă în tăcere şi refuză să mai discute chestiunea, spunându-mi, la insistenţele mele, că se gândeşte la mustăţi în general şi că ar fi fost bine să fac şi eu acelaşi lucru.

Am descoperit însă că îl rugase pe Joseph Aarons, cu care îşi petrecuse seara, să-i dea toate detaliile posibile despre domnul Baker Wood. De vreme ce locuiau la acelaşi hotel, exista posibilitatea de a ciuguli ceva informaţii. Ce o fi aflat Poirot, nu ştiu, căci nu a binevoit să-mi spună.

După câteva discuţii avute la poliţie, Mary Durrant s-a întors la Ebermouth cu trenul de dimineaţă. Noi am luat prânzul cu Joseph Aarons şi după masă Poirot m-a anunţat că a rezolvat chestiunea impresarului într-un mod satisfăcător, aşa că ne puteam întoarce şi noi la Ebermouth oricând doream.

— De data asta însă, mon ami, nu mai luăm maşina; ne întoarcem pe calea ferată.

— Ţi-e teamă să nu-ţi golească cineva buzunarele sau să nu dai iar peste vreo cuconiţă nefericită?

— Ambele lucruri mi se pot întâmpla şi în tren, Hastings. Nu, mă grăbesc doar să ne întoarcem la Ebermouth pentru a ne continua investigaţiile asupra cazului nostru.

— Cazul nostru?

— Desigur, mon ami. Mademoiselle Durrant a apelat la mine să o ajut. Faptul că acum problema se află în mâinile poliţiei nu înseamnă că eu mă pot spăla pe mâini. Am venit aici săi fac un serviciu unui prieten vechi, dar nu doresc să se spună vreodată că Hercule Poirot a părăsit un străin aflat la necaz!

Şi se ridică maiestuos de pe scaun.

— Mi se pare că te-a interesat încă dinainte, am remarcat eu cu fineţe. La oficiul de voiaj, când l-ai zărit prima oară pe tânărul acela, deşi nu-mi pot imagina ce ţi-o fi atras atenţia la el.

— Cum nu ştii, Hastings? Mă mir. Mde, în cazul acesta o să rămână micul meu secret.

Înainte de plecare am avut o scurtă convorbire cu inspectorul de poliţie care se ocupa de acest caz. Îl interogase pe Norton şi i-a spus lui Poirot că nu i-a plăcut defel comportarea tânărului. Vociferase, negase şi pe deasupra se şi contrazisese în ce spusese.

— Dar cum i-a reuşit trucul hoţului până la urmă, nu ştiu, mărturisi inspectorul. S-ar putea să-i fi dat marfa unui complice care a dispărut cu vreo maşină rapidă. Dar asta e doar teorie. Trebuie să găsim maşina şi complicele şi în felul acesta să clarificăm lucrurile.

Poirot încuviinţă gânditor.

— Crezi că aşa s-a întâmplat? L-am întrebat, în timp ce ne ocupam locurile în tren.

— Nu, mon ami, nu aşa s-au petrecut lucrurile. Hoţul a lucrat mult mai inteligent decât crezi.

— Şi nu vrei să-mi spui şi mie cum?

— Încă nu. Ştii… E o slăbiciune de-a mea… Îmi place să păstrez secretul până la sfârşit.

— Şi sfârşitul va veni curând?

— Foarte curând.

Am ajuns la Ebermouth puţin după ora şase şi Poirot s-a dus ţintă la magazinul „Elizabeth Penn”. Era închis, dar Poirot a sunat şi Mary însăşi a venit să deschidă, faţa ei trădând în acelaşi timp surpriza şi plăcerea de a ne revedea.

— Vă rog, poftiţi înăuntru s-o vedeţi pe mătuşa mea, ne spuse.

Ne conduse într-o cameră din spate. O femeie în vârstă ne ieşi în întâmpinare; avea părul alb şi semăna ea însăşi cu o miniatură, cu pielea ei alb-rozalie şi ochii albaştri. În jurul umerilor destul de aduşi de bătrâneţe purta un şal dintr-o dantelă veche de o valoare inestimabilă.

— Să fie chiar marele Poirot în persoană? Întrebă pe un ton scăzut, dar încântător. Mary mi-a povestit totul. Nu mi-a venit să cred. Şi chiar sunteţi dispus să ne ajutaţi? Ce ne povăţuiţi să facem?

Poirot o privi o clipă, apoi se înclină.

— Mademoiselle Penn… Efectul este încântător. Dar cred că ar trebui totuşi să vă lăsaţi să crească mustaţa.

Domnişoara Penn tresări şi se dădu înapoi.

— Ieri nu aţi deschis magazinul, nu-i aşa?

— Dimineaţă am fost aici. Mai târziu m-a apucat o migrenă şi m-am dus direct acasă.

— Nu acasă, mademoiselle. Ca să vă însănătoşiţi, v-aţi gândit să schimbaţi puţin aerul, nu-i aşa? Se pare că aerul din Charlock Bay e foarte întăritor.

Mă luă de braţ şi mă conduse spre uşă. Acolo se opri şi vorbi peste umăr.

— Sper că vă daţi seama, ştiu tot. Această mică… Farsă… Trebuie să înceteze.

În tonul lui se simţea o ameninţare. Cu faţa albă ca varul, domnişoara Penn încuviinţă fără să scoată o vorbă. Poirot se întoarse spre fată:

— Mademoiselle, spuse el graţios, sunteţi tânără şi fermecătoare. Dar participarea dumneavoastră la o

asemenea afacere neînsemnată vă va face ca tinereţea şi farmecul să dispară în dosul gratiilor… Şi eu, Hercule Poirot, vă declar că ar fi mare păcat!

Apoi ieşi în stradă. L-am urmat complet dezorientat.

— De la bun început, mon ami, m-a interesat. Când tânărul şi-a cumpărat un bilet doar pentru Monkhampton am văzut-o pe fată cum şi-a aţintit privirea asupra lui. Adică de ce? Doar nu era tipul care să atragă atenţia unei femei prin simpla lui prezenţă fizică. Când am pornit cu autocarul, am avut sentimentul că ceva se va întâmpla. Cine l-a văzut pe tânăr umblând la bagaje? Mademoiselle, nimeni altcineva decât mademoiselle, şi aminteşte-ţi că ea şi-a ales acel loc… cu faţa spre geam… O alegere deloc potrivită cu firea unei femei.

Apoi vine la noi cu povestea furtului… Cutia forţată care nu avea nici un rost, după cum ţi-am spus chiar atunci.

Şi care a fost rezultatul? Domnul Baker a plătit o grămadă de bani pentru nişte lucruri furate. Miniaturile îi vor fi returnate domnişoarei Penn care le va vinde şi va câştiga o mie de lire în loc de cinci sute. Am făcut câteva cercetări discrete şi am aflat că afacerile nu-i merg prea bine… Destul de îndoielnice. Şi mi-am zis: mătuşa şi nepoata sunt amândouă implicate în această afacere.

— Atunci nu l-ai suspectat nici o clipă pe Norton?

— Mon ami! Cu mustaţa aceea? Un delincvent este ori perfect ras ori îşi lasă o mustaţă ca lumea, ca să poată fi eliminată oricând. Dar ce ocazie pentru isteaţa mademoiselle Penn… O femeie în vârstă cu pielea alb-rozalie, cum ne-a apărut nouă! Dar dacă stă dreaptă, dacă poartă nişte cizme mari, îşi schimbă culoarea feţei cu câteva pete foarte puţin pronunţate şi… ca ultim efect care să le încoroneze pe toate celelalte… Adaugă câteva fire de păr deasupra buzei… Ei, atunci? „O femeie bărbătoasă”, spune domnul Wood şi „un bărbat în travesti” spunem noi doi în acelaşi timp.

— Chiar ea s-a dus ieri la Charlock Bay?

— Poţi fi sigur de asta. După cum îţi aminteşti că mi-ai spus chiar tu, trenul a plecat de aici la unsprezece şi a ajuns la Charlock Bay la ora două. Trenul de întoarcere se deplasează mai rapid – cel cu care am venit noi. Părăseşte Charlock Bay la patru şi cinci şi ajunge aici la şase şi cincisprezece. Bineînţeles că miniaturile nu s-au aflat niciodată în casetă. Aceasta a fost forţată în mod artistic încă înainte de a fi împachetată. Mademoiselle Mary trebuia doar să găsească nişte fraieri care să cadă în plasa farmecelor ei şi să se erijeze în apărători. Numai că unul dintre fraieri nu era fraier, ci… Hercule Poirot.

Nu mi-a prea plăcut ce se subînţelegea din afirmaţia lui, aşa că am adăugat repede:

— Deci când spuneai că ajuţi o persoană străină mă amăgeai cu bună ştiinţă.

— Eu nu te amăgesc niciodată, Hastings. Te las doar să te auto-amăgeşti. Mă referem la domnul Baker Wood, o persoană străină de tărâmurile acestea.

Faţa i se întunecă:

— Ah, când mă gândesc la suprapreţul pe care am fost obligat să-l plătesc în mod sămavolnic! Acelaşi preţ până la Charlock Bay, ca şi un bilet dus-întors. Mi se urcă sângele la cap. Nu e un om prea plăcut domnul Baker Wood, nici prea simpatic, cum s-ar spune. Dar e un turist. Iar noi, turiştii, trebuie să fim solidari. Eu personal sunt de partea tuturor turiştilor!

Misterul de la Market Basing

— În fond, nimic nu seamănă cu viaţa la ţară, nu-i aşa? Spuse inspectorul Japp, inspirând adânc pe nas şi expirând pe gură, aşa cum scrie la carte.

Poirot şi cu mine am salutat ideea din toată inima. Fusese sugestia inspectorului de la Scotland Yard ca să mergem în weekend în orăşelul de provincie Basing Market. Când era liber, Japp era un botanist pasionat şi vorbea despre flori mărunte, cu nume latineşti incredibil de lungi (pronunţate

oarecum ciudat), cu un entuziasm chiar mai mare decât cel cu care-şi trata cazurile.

— Nimeni nu ne cunoaşte şi noi nu ştim pe nimeni, sublinie Japp. Asta-i esenţial!

Totuşi, nu prea aşa stătea cazul, deoarece poliţistul local fusese transferat dintr-un sat aflat la cincisprezece mile depărtare, unde avusese loc o otrăvire cu arsenic, ceea ce îl pusese în contact cu inspectorul de la Scotland Yard. Recunoscându-l încântat – asta i-a sporit buna dispoziţie lui Japp şi, cum stăteam la micul dejun, duminică dimineaţă, în separeul hanului din sat, cu soarele strălucind şi cârceii de caprifoi strecuraţi prin fereastră, ne simţeam extraordinar de bine. Şunca cu ouă era excelentă, cafeua nu prea bună dar băubilă şi fierbinte.

— Aşa viaţă zic şi eu, spuse Japp. Când o să ies la pensie, îmi iau un locuşor la ţară. Ca ăsta, departe de crime!

— Le crime, il est partout, remarcă Poirot, în timp ce înfulecă o bucată mare de pâine şi se încruntă la o vrabie care se legăna obraznică pe pervazul ferestrei.

Am recitat în glumă: „Iepurele ăla are o mutră frumoasă, Dar duce o viaţă personală odioasă N-aş putea cu adevărat să vă spun Ce lucruri groaznice iepurii la cale pun”.

— Doamne, spuse Japp, rezemându-se de spătar, aş mai vrea un ou şi o felie, două de şuncă. Ce zici, căpitane?

— De acord, am răspuns însufleţit. Dar tu, Poirot?

Poirot refuză.

— Nu trebuie să-ţi încarci aşa stomacul încât creierul să nu mai funcţioneze, remarcă el.

Am să risc să-mi umplu stomacul încă puţin, râse Japp. Iau proporţii; apropo, şi tu eşti solid, domnule Poirot. Hei, domnişoară, două porţii de ouă cu şuncă.

În clipa aceea, însă, o siluetă impunătoare apăru în cadrul uşii. Era poliţistul Pollard.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dar am să-l deranjez pe inspector pentru că am nevoie de sfatul său.

— Sunt în vacanţă, se apără Japp de îndată. Nu vreau să am de lucru. Ce s-a întâmplat?

— Domnul de la Leigh House… S-a împuşcat… În cap.

— Bine, se descurcă ei, spuse Japp mecanic. Datorii sau vreo femeie, cred. Îmi pare rău, nu pot să te ajut, Pollard.

— Problema este că nu s-ar fi putut împuşca, zise poliţistul. Cel puţin, asta-i părerea doctorului Giles.

Japp lăsă ceaşca jos.

— Nu s-ar fi putut împuşca. Ce vrei să spui?

— Asta susţine doctorul Giles, repetă Pollard. Că e absolut imposibil. E cumplit de uluit, uşa închisă pe dinăuntru şi ferestrele la fel; dar el insistă că omul nu s-ar fi putut sinucide.

Lucrurile s-au schimbat. Am renunţat la porţiile suplimentare de ouă cu şuncă şi câteva minute mai târziu mergeam cu toţii cât puteam de repede spre Leigh House, Japp chestionându-l îndeaproape pe poliţist.

Numele mortului era Walter ProtherOe; un om de vârstă mijlocie şi foarte retras. Venise cu opt ani în urmă în Market Basing şi închiriase Leigh House, un vechi conac în ruine. Locuia într-un colţ al său, având în slujba lui o îngrijitoare pe Care o adusese cu el. O chema domnişoara Clegg, era o femeie foarte demnă şi foarte respectată în sat. Doar recent, domnul Protheroe primise vizitatori care au rămas să stea la el, o doamnă şi un domn Parker din Londra. În dimineaţa aceasta, neprimind nici un răspuns când s-a dus să-şi strige stăpânul şi găsind uşa închisă, domnişoara Clegg s-a alarmat, a telefonat la poliţie şi la doctor. Poliţistul Pollard şi doctorul Giles sosiseră în acelaşi moment. Prin eforturi unite reuşiseră să spargă uşa de stejar de la dormitorul său.

Domnul Protheroe zăcea pe duşumea, împuşcat în cap, cu pistolul în mâna dreaptă. Arăta ca un caz clar de sinucidere.

Totuşi, după ce-a examinat cadavrul, doctorul Giles a fost foarte uimit şi, în cele din urmă, l-a tras pe poliţist deoparte şi i-a comunicat nelămuririle sale, la care Pollard s-a gândit

de îndată la Japp. Lăsând totul în grija doctorului, s-a repezit la han.

Exact când povestea poliţistului s-a terminat, am sosit la Leigh House, o clădire mare cu un aer dezolant, înconjurată de o grădină neîngrijită, plină de buruieni. Uşa de la intrare era deschisă şi am pătruns imediat în hol şi de acolo într-o cameră pentru micul dejun de unde se auzea sunetul unor voci. Erau patru oameni în cameră: un om îmbrăcat în nişte haine oarecum ţipătoare, cu o faţă perfidă, respingătoare, care nu mi-a plăcut din prima clipă; o femeie cam de acelaşi tip, deşi frumoasă, dar de o manieră vulgară; o altă femeie îmbrăcată sobru, în negru, care stătea mai la o parte, probabil îngrijitoarea şi un bărbat înalt îmbrăcat într-un costum de vânător din stofă, cu o faţă inteligentă, de om capabil şi care era clar stăpân pe situaţie.

— Doctore Giles, i se adresă poliţistul, acesta este inspectorul detectiv Japp de la Scotland Yard şi cei doi prieteni ai săi.

Doctorul ne salută şi ne recomandă domnului şi doamnei Parker. Apoi i-am însoţit la etaj. La un semn al lui Japp, Pollard rămase jos ca să supravegheze casa. Doctorul ne-a condus sus, de-a lungul unui coridor. În capăt, o uşă era deschisă; aşchii din ea atârnau în balamale şi uşa se prăbuşise pe duşumea înăuntru.

Am intrat. Cadavrul zăcea încă pe pardoseală. Domnul Protheroe fusese un om între două vârste, cu barbă şi păr cărunt la tâmple. Japp se duse şi îngenunche lângă el.

— De ce nu l-aţi lăsat aşa cum l-aţi găsit? Mormăi el.

Doctorul dădu din umeri.

— Am crezut că-i un caz clar de sinucidere.

— Hm! Făcu Japp. Glontele a intrat în cap prin spatele urechii stângi.

— Exact, confirmă doctorul. Este clar imposibil ca el să se fi împuşcat. Ar fi trebuit să-şi răsucească mâna dreaptă pe după cap. N-o putea face.

— Totuşi, aţi găsit pistolul în mâna lui? Apropo, unde e?

Doctorul arătă cu capul spre masă.

Dar nu-l ţinea strâns în mână, adăugă el. Era în palmă, însă degetele nu erau încleştate pe el.

— A fost pus acolo mai târziu, observă Japp; asta-i destul de clar. Examina arma. A tras un cartuş. Vom lua amprentele, dar mă îndoiesc că vom găsi altele în afară de ale dumneavoastră, doctore Giles. De cât timp e mort?

— De aseară. Nu pot să mă pronunţ asupra orei, aşa cum fac doctorii aceia minunaţi din povestirile cu detectivi, în mare, însă, e mort de vreo 12 ore.

Până atunci, Poirot nu făcuse nici o mişcare. Rămăsese lângă mine, privindu-l pe Japp şi ascultându-i întrebările. Numai din când în când mirosea aerul cu delicateţe, ca şi cum asta îl uimea. L-am mirosit şi eu, dar n-am putut descoperi nimic care să-mi trezească interesul. Aerul din cameră părea foarte curat şi lipsit de orice miros şi totuşi, din când în când, Poirot continuă să-l miroasă în mod ciudat, ca şi cum nasul său mai fin descoperise ceva ce eu nu depistasem.

După ce Japp se îndepărtă de cadavru, Poirot îngenunche lângă el. Nu se uită la rană. La început m-am gândit că examina degetele de la mâna în care se aflase pistolul, dar după o clipă am observat că pe el îl interesa o batistă din mâneca hainei. Domnul Protheroe purta un costum gri închis. În cele din urmă, Poirot se ridică, dar ochii îi rămaseră aţintiţi asupra batistei, uimiţi.

Japp îl chemă să-l ajute să ridice uşa. Folosindu-mă de ocazie, am îngenuncheat şi eu şi, scoţând batista din mânecă, am cercetat-o cu atenţie. Era o batistă foarte simplă din material alb; nu era nici o iniţială, nici o pată de vreun fel. Am pus-o la loc, dând din cap şi recunoscându-mă depăşit de evenimente.

Ceilalţi ridicaseră uşa. Mi-am dat seama că încercau să găsească cheia. Dar în van.

— Asta pune capăt poveştii, spuse Japp. Fereastra e închisă. Ucigaşul a încuiat uşa şi a luat cheia cu el. S-a

gândit că se va considera că Protheroe se închisese singur şi s-a împuşcat şi că absenţa cheii nu va fi observată. De acord, domnule Poirot?

— De acord, da, dar ar fi fost mai simplu şi mai bine să strecoare cheia înapoi pe sub uşă. Atunci ar fi părut ca şi cum căzuse din broască.

— Ah, bine, dar nu poţi să te aştepţi ca toată lumea să aibă idei strălucite ca ale tale. Ai fi fost o teroare adevărată dacă te-ai fi apucat de crime. Ai de făcut vreo remarcă, domnule Poirot?

Mi s-a părut că Poirot era într-un fel încurcat. A aruncat o privire prin cameră şi a remarcat pe un ton blând de parcă şi-ar fi cerut scuze: a fumat o mulţime, domnul ăsta.

Chiar aşa era; căminul era plin de mucuri de ţigări ca şi scrumiera care se afla pe o măsuţă, lângă un fotoliu mare.

— Trebuie să fi fumat vreo douăzeci de ţigări aseară, remarcă Japp. Aplecându-se, examină cu grijă ceea ce se afla în cămin şi, apoi, îşi îndreptă atenţia spre scrumieră. Toate sunt de acelaşi fel, remarcă el şi fumate de acelaşi om. Nu-i nimic aici, Poirot.

— N-am spus că era, murmură prietenul meu.

— Hei, ce-i asta? Exclamă Japp. Se repezi la ceva lucios şi strălucitor care se afla pe duşumea lângă mort. Un buton rupt. Mă întreb al cui e. Doctore Giles, vă rog coborâţi şi trimiteţi-o sus pe îngrijitoare.

— Şi cu familia Parker? El e foarte nerăbdător să plece… Spune că are nişte treburi urgente la Londra.

— Da, bine. O să trebuiască să se descurce fără el… După cum evoluează lucrurile, s-ar putea să-l aştepte nişte afaceri urgente aici! Trimite-o sus pe îngrijitoare şi nu-i lăsa pe niciunul dintre Parkeri să te păcălească pe dumneata sau pe Pollard. A intrat cineva aici în dimineaţa asta?

Doctorul se gândi.

— Nu, au stat afară pe coridor, în vreme ce Pollard şi cu mine am intrat.

— Sunteţi sigur de asta?

— Absolut sigur.

Doctorul plecă să facă ce fusese rugat.

— Bun, omul ăsta, spuse Japp admirativ. Unii dintre doctorii ăştia de ţară sunt tipi de clasa întâi. Mă întreb cine l-a împuşcat pe individul acesta. Se pare că unul din cei trei din casă. Nu-mi prea vine s-o suspectez pe îngrijitoare. A avut opt ani la dispoziţie să-l împuşte, dacă ar fi vrut s-o facă. Dar cine sunt Parkerii ăştia? Nu arată a fi un cuplu amabil.

În acest moment apăru domnişoara Clegg. Era o femeie înaltă, uscăţivă, cu păr cărunt, îngrijit, despărţit de o cărare la mijloc, foarte calmă şi serioasă din fire. Mai trăda un aer de om capabil, care-ţi impunea respect. Răspunzând la întrebările lui Japp, ea povesti că era de paisprezece ani în slujba celui mort. Fusese un stăpân generos şi respectuos. Nu-i văzuse niciodată pe domnul şi doamna Parke; până acum trei zile, când sosiseră pe neaşteptate să locuiască acolo. Era de părere că se invitaseră singuri – în mod sigur stăpânul nu fusese încântat să-i vadă. Butonii pe care-i arătă Japp nu-i aparţineau domnului Protheroe – era convinsă de asta. Întrebată despre pistol, zise că ştia că stăpânul ei avea o armă de acest fel. O ţinea închisă. O văzuse odată, cu câţiva ani în urmă, dar nu putea să spună dacă era aceeaşi. Nauzise nici o împuşcătură seara trecută, lucru care nu părea surprinzător, deoarece era o casă mare, cu multe coridoare şi camerele ei, ca şi cele pregătite pentru familia Parker, se aflau la capătul celălalt al clădirii. Nu ştia la ce oră se culcase domnul Protheroe… Era încă treaz pe la nouă şi jumătate când ea s-a retras. De obicei, nu se culca deîndată ce se ducea în camera lui. Obişnuia să-şi petreacă jumătate din noapte citind şi fumând. Fuma extrem de mult.

Atunci Poirot strecură o întrebare.

— De obicei stăpânul dumitale dormea cu fereastra închisă sau deschisă?

Domnişoara Clegg stătu pe gânduri.

— De obicei era deschisă, în orice caz sus.
— Totuşi, acum e închisă. Puteţi să explicaţi lucrul ăsta?
— Nu, numai dacă nu a simţit un curent şi a închis-o.
Japp i-a mai pus câteva întrebări, după care i-a dat drumul. Apoi i-a anchetat separat pe cei doi Parker. Doamna Parker părea a fi isterică şi plângăreaţă; domnul Parker era îngâmfat şi fanfaron. Negă că butonul îi aparţinea, dar cum soţia sa îl recunoscuse mai înainte, aceasta nu prea i-a îmbunătăţit situaţia; când a mai negat şi că ar mai fi fost vreodată în camera lui Protheroe, Japp a considerat că avea suficiente dovezi să ceară un mandat de arestare.
Lăsându-l pe Pollard stăpân pe situaţie, Japp se reîntoarse degrabă în sat şi luă legătura telefonic cu sediul central. Poirot şi cu mine ne-am întors la han.
— Eşti neobişnuit de liniştit, am zis. Nu te interesează cazul.
— Au contraire, mă interesează enorm, dar şi mă uimeşte.
— Motivul este necunoscut, am spus gânditor, dar sunt sigur că familia Parker e de proastă calitate. Toate dovezile sunt destul de clar împotriva lui, cu toată lipsa de motivaţie, dar aceasta ar putea apare mai târziu.
— Nu te-a izbit nimic ca fiind deosebit de semnificativ, deşi a fost trecut cu vederea de Japp?
M-am uitat la el curios.
— Ce mi-ascunzi, Poirot?
— Ce-ascundea mortul?
— O, batista aia!
— Exact, batista aia!
— Un marinar şi-a pus batista în mânecă, am zis pe gânduri.
— Excelent, Hastings, dar nu la asta mă refer.
— La ce altceva?
— Mereu şi mereu îmi vine în minte mirosul fumului de ţigară.
— Nu mirosea deloc, am exclamat uimit.

— Nici mie nu mi s-a părut, cher ami.

M-am uitat serios la el. E atât de dificil să-ţi dai seama când Poirot te duce cu preşul, dar el părea foarte serios şi încruntat.

Ancheta a început două zile mai târziu. Intre timp, au apărut alte mărturii. Un vagabond a recunoscut că sărise zidul grădinii de la Leigh House, unde adesea dormea într-un şopron care era lăsat deschis. A mai declarat că la ora 12 noaptea auzise doi bărbaţi certându-se tare într-o cameră de la primul etaj. Omul cerea o sumă de bani; celălalt refuza supărat. Ascuns după un tufiş el îi văzuse pe cei doi oameni, trecând încolo şi încoace prin faţa ferestrei luminate. Pe unul îl cunoştea bine ca fiind domnul Protheroe, proprietarul casei; pe celălalt l-a identificat, fără nici un dubiu, ca fiind domnul Parker.

Era clar acum că familia Parker venise la Leigh House ca să-l şantajeze pe Protheroe şi, când, mai târziu, sa descoperit că adevăratul nume al decedatului era Wendover şi că fusese locotenent de marină, implicat în explozia din 1910, de pe nava de lux „Merrythought”, cazul păru să se limpezească rapid. S-a presupus că Parker, cunoscând rolul pe care-l jucase Wendover, dăduse de urmele lui şi pretindea bani ca să păstreze secretul, lucru pe care celălalt îl refuza. În timpul răfuielii, Wendover îşi scoase revolverul, Parker i-l smulse şi îl împuşcă, încercând după aceea să însceneze o sinucidere.

Parker a fost trimis în judecată, rezervându-şi dreptul la apărare. Noi am asistat la procedurile de la poliţie. Când am plecat, Poirot dădea din cap.

— Aşa trebuie să fie, murmura ca pentru sine. Da, aşa trebuie să fie. Nu mai aştept.

Intră la poştă şi scrise un bilet pe care îl expedie printr-un mesager special. N-am văzut cui îi era adresat. Apoi ne-am întors la hanul unde stătusem în memorabilul weekend.

Poirot era neliniştit, patrulând spre fereastră şi înapoi.

— Aştept un musafir, îmi explică el. Nu se poate… Sigur, nu pot să mă înşel. Nu, iat-o.

Spre marea mea uimire, peste o clipă, domnişoara Clegg intră în cameră. Era mai puţin calmă ca de obicei şi respira greu ca şi cum ar fi alergat. Am văzut teama din ochii ei în timp ce-l privea pe Poirot.

— Luaţi loc, mademoiselle, spuse el cu bunătate. Am ghicit corect, nu-i aşa?

În loc de răspuns, izbucni în lacrimi.

— De ce aţi făcut-o? O întrebă Poirot cu blândeţe. De ce?

— L-am iubit atât de mult, răspunse ea. Am fost doica lui când era numai un băieţel. O, aveţi milă de mine!

— Am să fac tot ce depinde de mine. Dar înţelegeţi că nu pot să las un om nevinovat să atârne în ştreang, chiar dacă el este un escroc neruşinat!

Ea se ridică şi spuse încet:

— Poate totuşi, n-ar fi trebuit. Faceţi aşa cum ştiţi mai bine.

Apoi, ieşi iute din cameră.

— Ea l-a împuşcat? Am întrebat cu totul uluit.

Poirot zâmbi şi clătină din cap.

— El s-a împuşcat. Îţi aminteşti că purta batista în mâneca dreaptă? Asta mi-a dovedit că era stângaci. Temându-se că va fi descoperit, după întrevederea furtunoasă cu domnul Parker, s-a împuşcat. În dimineaţa următoare, domnişoara Clegg urcă să-l cheme ca de obicei şi-l găsi zăcând mort. După cum tocmai ne-a spus, îl cunoştea de când era un băieţel şi s-a înfuriat pe familia Parker care-l împinsese spre această moarte dezonorantă. Ea îi considera ucigaşi şi-atunci, deodată, a văzut un prilej de a-i fâce să sufere pentru fapta pe care o inspiraseră. Numai ea singură ştia că el era stângaci. A luat pistolul din mâna stângă şi l-a pus în cea dreaptă, a închis bine fereastra, a lăsat să cadă butonul pe care-l luase din una din camerele de jos, a plecat închizând uşa şi luând cheia.

— Poirot, am izbucnit eu, plin de entuziasm, tu eşti magnific. Toate astea numai de la micul clu cu batista.

— Şi fumul de ţigară. Dacă fereastra ar fi fost închisă, cu toate ţigările alea fumate, camera ar fi trebuit să miroasă din plin a fum. Dar nu, era aerisită, aşa că am dedus imediat că fereastra trebuie să fi fost deschisă toată noaptea şi închisă abia dimineaţa, ceea ce m-a pus pe o linie foarte interesantă de speculaţii. Nu-mi puteam imagina nici un motiv pentru care un ucigaş să fi vrut să închidă fereastra. Ar fi fost în avantajul său s-o lase deschisă şi să pretindă că criminalul fugise pe acolo, dacă teoria cu sinuciderea nu mergea. Bineînţeles, mărturiile vagabondului, când le-am auzit, mi-au confirmat bănuielile. N-ar fi putut niciodată auzi conversaţia aceea dacă fereastra n-ar fi fost deschisă.

— Splendid! Am spus din toată inima. Acum, ce zici de-un ceai?

— Ai vorbit ca un englez adevărat, spuse Poirot cu un oftat. Crezi că aş avea şansa să găsesc aici un pahar cu sirop?

Cuibul de viespi.

John Harrison ieşi din casă şi se opri pe terasă o clipă pentru a se uita la gradină. Era un om înalt, cu faţa suptă, cadaverică, înfăţişarea sa obişnuită era posomorâtă, dar, câteodată, ca acum, de pildă, când asprimea trăsăturilor i se pierdea într-un surâs uşor, faţa i se lumina şi devenea atrăgătoare.

John Harrison îşi îndrăgea gradina şi aceasta nu arătase niciodată atât de bine ca în acea seară tristă, apăsătoare, de august. Trandafirii agăţători erau încă frumoşi, glicina parfuma aerul.

Un scârţâit scurt, binecunoscut, îl făcu să-şi mute privirile. Cine putea să intre acum pe poarta grădinii? Rămase înmărmurit, fără să poată spune vreun cuvânt câteva clipe, întrucât bărbatul ce păşea grav pe alee, era ultimul pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă în acest colţ al lumii.

— Extraordinar, de necrezut! Izbucni Harrison în cele din urmă. Monsieur Poirot!

Era într-adevăr cunoscutul detectiv Hercule Poirot, al cărui renume se dusese în toată lumea.

— Da, spuse acesta. Chiar eu! Mi-aţi spus cândva că dacă mă aflu pe aceste meleaguri să vin să vă văd. V-am ascultat şi, deci, iată-mă!

— Sunt încântat! Luaţi loc, vă rog, Să bem ceva! Spuse Harrison.

Arătă cu mâna spre o masă de pe terasa încărcată cu tot felul de sticle.

— Mulţumesc, spuse Poirot cufundându-se într-un fotoliu din nuiele. Sirop cred că nu aveţi, dar aş lua doar un pahar cu sifon, fără whisky. Şi adăugă pe un ton patetic, în timp ce i se punea paharul lângă el: Vai, mustăţile mele s-au umezit. E aşa de cald!

— Şi ce vă aduce prin acest colt liniştit? Vreţi să vă odihniţi, nu-i aşa?

— Nu, mon ami, treburi!

— Treburi? Într-un loc care vă este atât de peste mână?

— Şi de ce nu? Doar nu toate crimele se comit în marile centre aglomerate. Ce credeţi?

— Aveţi dreptate, cred că am făcut o remarcă stupidă. Dar despre ce crimă este vorba? Sau poate că nu mi-e îngăduit să întreb.

— Dimpotrivă, mă bucur că mă întrebaţi.

Harrison îl privi nedumerit. I se părea că era ceva neobişnuit în comportarea sa.

— Deci, vă ocupaţi de un caz grav. Vreţi să spuneţi…

— Crimă.

Hercule Poirot pronunţă acest cuvânt pe un ton atât de grav, încât Harrison rămase descumpănit. Detectivul îl privi ţintă, într-un fel care i se părea din nou neobişnuit şi care îl stingherea. În cele din urmă, îşi luă inima în dinţi:

— Dar n-am auzit de nici o crimă.

— Cred, zise Poirot. Nici n-aveaţi cum.

— Şi cine a fost omorât?
— Nimeni încă.
— Cum adică?
— Vedeţi, de aceea v-am spus că nu aveaţi cum să fi auzit. Cercetez o crimă care n-a fost încă săvârşită.
— Ascultaţi, cred că glumiţi.
— Câtuşi de puţin! Nu credeţi că e mai bine ca o crimă să fie cercetată înainte de a fi comisă? În acest fel poate fi împiedicată.
— Şi credeţi că o crimă e pe punctul de a fi săvârşită aici? Nu, e imposibil!
HerculePoirot nu dădu atenţie exclamaţiei gazdei sale.
— În afară de cazul în care noi vom reuşi să o împiedicăm.
— Noi?
— Da noi. Vreau să spun că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.
— De aceea aţi venit?
Ochii lui Poirot se aţintiră din nou asupra lui Harrison cu aceeaşi gravitate tulburătoare.
— Am venit aici, monsieur Harrison, în primul rând fiindcă-mi sunteţi simpatic.
Apoi, renunţând la tonul grav de până atunci, adăugă ca într-o doară:
— Văd că aveţi acolo un cuib de viespi. De ce nu-l distrugeţi?
Neaşteptata schimbare a subiectului îl făcu pe Harrison să se încrunte încurcat.
— Da, tocmai am de gând să fac acest lucru. Adică nu eu, ci tânărul Langton. Cred că vă reamintiţi de Claude Langton. L-aţi cunoscut odată, când eram împreună.
— Da, da, zise Poirot. Şi cum vrea să-l distrugă?
— Cu petrol. Vine în seara asta cu pompa lui, care-i mai mare decât a mea.
— Şi alt mijloc nu mai există? Întreabă Poirot. Cu cianură de potasiu, de exemplu.
Harrison îl privi surprins.

— Da, dar e o treabă periculoasă, e foarte riscant să ţii aşa ceva în casă.

Poirot dădu din cap în semn de încuviinţare:

— O otravă groaznică.

— Buna doar dacă vrei să scapi de soacră, încercă Harrison să glumească.

Poirot rămase însă mai departe grav.

— Şi sunteţi absolut sigur că acest monsieur Langton va folosi doar petrol?

— Absolut sigur! Dar, de ce?

— Pentru că mă cam îndoiesc. Am fost azi după-amiază la farmacia din Barchester şi pentru ceea ce am cumpărat a trebuit să semnez în registrul de substanţe otrăvitoare. Şi cu această ocazie am putut vedea că înregistrarea precedentă era semnată de Claude Langton, care cumpărase nişte cianură de potasiu.

Harrison holbă ochii uluit.

— Mi se pare ciudat. Chiar zilele trecute, Langton spunea că nici nu-i trece prin cap să folosească o asemenea otravă. De altfel era scandalizat că se vinde pentru astfel de scopuri.

Poirot se uita distrat la trandafiri şi vocea sa deveni foarte blândă când întrebă:

— Vă e simpatic Langton?

Acesta tresări. Se vedea bine că întrebarea îl luase prin surprindere.

— Mda… Da. Desigur. Mi-e simpatic. De ce nu?

— Mă întrebam doar, spuse Poirot calm, dacă vă e simpatic cu adevărat şi dacă şi dumneavoastră îi sunteţi simpatic lui.

— Unde vreţi să ajungeţi, monsieur Poirot? Nu pot să înţeleg de loc ce este în mintea dumneavoastră.

— Aşadar am să vă vorbesc deschis. Sunteţi logodit, monsieur Harrison. O cunosc pe domnişoara Molly Deane, o tânără frumoasă, plină de farmec. Dar ştiţi prea bine că mai înainte a fost logodită cu Claude Langton şi i-a dat cu piciorul pentru dumneavoastră.

Harrison dădu din cap aprobator.

— Nu vă întreb ce motive a avut să facă acest lucru. Poate că a fost îndreptăţită. Dar nu e prea greu să presupun că Langton n-a uitat şi nu a iertat lovitura primită.

— Vă înşelaţi, monsieur Poirot. Jur că vă înşelaţi. Langton e un sportiv, ia lucrurile bărbăteşte şi a continuat să se poarte uimitor de frumos, chiar prieteneşte cu mine.

— Şi asta nu vă şochează? Aţi folosit cuvântul „uimitor”, dar dumneavoastră înşivă nu păreţi de loc uimit.

— Ce vreţi să spuneţi, monsieur Poirot?

— Vreau să spun că un om este în stare să-şi ascundă ura până soseşte momentul potrivit.

— Ura? Harrison izbucni în hohote de râs.

— Da, dumneavoastră englezii sunteţi mult prea încrezători. Nu puteţi admite că în mintea unor oameni simpatici, cumsecade cum sunt sportivii şi alţii pot încolţi, totuşi, gânduri rele. De aceea, vă pierdeţi viaţa în situaţii care n-ar trebui să vă ducă la moarte.

— Deci, mă avertizaţi. Mă puneţi în gardă împotriva lui Langton. De aceea aţi venit.

Poirot nu răspunse decât cu o înclinare a capului.

— Trebuie să fiţi nebun, monsieur Poirot. Iertaţi mă că vă vorbesc astfel, dar suntem în Anglia. Aici lucrurile nu se petrec aşa cum vă închipuiţi dumneavoastră. Candidaţii la căsătorie dezamăgiţi nu tabără pe oameni să-i înjunghie sau să-i otrăvească. Cât despre Langton, n-ar fi în stare să se atingă nici de o muscă.

— Viaţa muştelor nu mă priveşte, răspunse Poirot cu acelaşi calm. Afirmaţi în adevăr că Langton n-ar fi în stare să se atingă nici de o muscă, dar uitaţi că e gata să ucidă câteva mii de viespi chiar în seara asta.

Harrison rămase tăcut. Poirot se ridică agitat şi se apropie de el, îi puse mâna pe umăr şi îl zgâlţâi puternic:

— Treziţi-vă, iubite prietene! Deschideţi ochii mari în jurul dumneavoastră! Uitaţi-vă la viespile acelea care se întorc liniştite la cuibul lor! N-are cine să le spună că în seara asta

vor fi ucise. Pentru mine crima constituie obiectul ocupaţiei mele. Şi mă ocup de ea, atât înainte, cât şi după ce s-a săvârşit. La ce oră vine Claude Langton?

— La ora nouă. Dar vă rog să mă credeţi…

— Ştiu, ştiu ce vreţi să spuneţi: n-ar fi în stare, n-ar putea… Şi aşa mai departe. În orice caz, am să revin la ora nouă. Are să mă amuze să asist la distrugerea cuibului de viespi. Un alt sport englezesc de-al dumneavoastră.

Nu mai aşteptă nici un răspuns şi porni în grabă pe alee spre poarta grădinii. Ajuns în stradă îşi încetini paşii. Era tulburat, agitat, stăpânit de un presentiment sumbru. Se uită la ceas: opt şi zece minute.

— Peste trei sferturi de oră. Nu ştiu dacă are vreun rost să mai aştept.

Se gândi o clipă că ar fi mai bine să se întoarcă, dar porni agale spre sat.

Mai erau doar câteva minute până la ora nouă, când se apropie din nou de poarta grădinii. Era o seară senină, liniştită. Doar o adiere uşoară clătina încet frunzele copacilor. Dar liniştea era sinistră, ameninţătoare, părând să prevestească o furtună.

La un moment dat, poarta grădinii se deschise cu un scârţâit uşor şi Claude Langton ieşi în stradă. Când dădu cu ochii de Poirot tresări:

— A, dumneavoastră? Bună seara.

— Bună seara, monsieur Langton. Aţi plecat destul de repede.

Langton îşi holbă ochii mari.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Aţi distrus cuibul de viespi?

— Nu, nu l-am distrus.

— Ah, spuse Poirot cu blândeţe, deci nu l-aţi distrus. Atunci ce aţi făcut?

— Am stat puţin de vorbă cu domnul Harrison. Dar vă rog să mă iertaţi, sunt grăbit. Nu bănuiam că am să vă întâlnesc.

— Da, am ceva treburi pe aici.
— Bine, îl găsiţi pe domnul Harrison pe terasă. Pe mine vă rog să mă iertaţi.
Se îndepărtă în grabă. Poirot îl urmări cu privirea. Un tânăr chipeş, cu mişcări repezi, nervos.
— Deci am să-l găsesc pe Harrison pe terasă. Da, s-ar putea, murmură Poirot.
Deschise poarta şi se îndreptă spre terasă. Harrison stătea nemişcat pe un scaun lângă masă şi nu-şi întoarse ochii spre el.
— Ah, mon ami, izbucni Poirot. Vă simţiţi bine?
Trecu mult timp până ce Harrison se hotărî să rostească leneş, cu o voce stinsă:
— Ce-aţi spus?
— V-am întrebat dacă vă simţiţi bine.
— Cum să nu? De ce mă întrebaţi?
— Nu simţiţi nici un efect supărător?
— Efect supărător? De ce?
— De la soda de rufe.
Harrison se ridică brusc.
— Sodă de rufe? Ce mai înseamnă şi asta?
— Îmi pare rău, dar n-am avut încotro. V-am pus în buzunar nişte sodă.
— Mi-aţi pus sodă? La ce bun? Nu mai pricep nimic.
Tonul lui Poirot deveni blajin, ca acela al unui profesor care încerca să coboare la nivelul de înţelegere al unor elevi necopţi.
— Vedeţi, unul din avantajele sau poate dezavantajele îndeletnicirii de detectiv este că te pune în contact cu acea categorie de oameni pe care o alcătuiesc infractorii. Şi de multe ori poţi învăţa de la ei lucruri care-ţi prind bine. Aşa s-a întâmplat cu un pungaş de buzunare, care odată în viaţa lui fusese şi el învinuit pe nedrept. Fireşte, i-am dat drumul, iar el m-a răsplătit în singurul chip în care putea s-o facă: m-a învăţat secretele meseriei lui. În felul ăsta pot să pun o mână pe umărul unui om, să-l zgâlţâi puţin, aşa cum am

făcut cu dumneavoastră ceva mai devreme, iar cu cealaltă să-i umblu în buzunare fără să simtă. Deci v-am scos cea ce aveaţi în buzunarul din dreapta al hainei şi am pus în loc sodă de rufe. Vedeţi, ştiam că un om care nu e stângaci şi care vrea să pună repede nişte otravă într-un pahar n-o poate ţine în altă parte decât în buzunarul din dreapta.

Băgă apoi mâna în buzunarul hainei sale şi scoase câteva cristale mici albe.

— Este peste măsură de periculos să purtaţi asupra dumneavoastră asemenea lucruri aşa, la îndemâna oricui.

Apoi, liniştit, fără să se grăbească, scoase din celălalt buzunar o sticluţă cu gura largă, introduse cristalele înăuntru, turnă apă, o astupă cu un dop şi o agită până ce cristalele se dizolvară. Harrison îl urmărea înspăimântat.

Mulţumit de cele făcute, Poirot se îndreptă spre cuibul de viespi, desfăcu dopul sticluţei şi turnă soluţia în interiorul cuibului. Apoi se dădu cu un pas sau doi înapoi şi privi în tăcere. Câteva viespi, care tocmai se înapoiau spre cuib, căzură, se zbătură câteva clipe şi apoi rămaseră nemişcate. Celelalte se târau în afara cuibului doar ca să moară. Poirot mai privi un minut şi apoi se înapoie pe terasă.

— O moarte rapidă, spuse el, fulgerătoare!

Harrison îşi recăpătă glasul:

— Şi ce mai ştiţi?

— Aşa cum v-am spus, am văzut numele lui Claude Langton în registrul farmaciei. Ceea ce nu v-am spus este că imediat după aceea s-a întâmplat să-l întâlnesc, mi-a spus că procurase cianura de potasiu la cererea dumneavoastră, ca să distrugeţi cuibul de viespi.

— Altceva?

— Da, mai ştiu şi altceva. L-am văzut pe Claude Langton şi pe Molly Deane împreună, într-un moment când socoteau că nu-i vede nimeni. Nu cunosc neînţelegerile care i-au făcut să se despartă la început şi care au adus-o pe ea în braţele dumneavoastră, dar mi-am putut da seama că au

trecut peste toate şi că domnişoara Deane s-a întors la vechea ei dragoste.

— Şi mai departe?

— Da, mai ştiu ceva, dragă prietene. Eram în Harley Street mai zilele trecute şi v-am văzut ieşind de la un anumit doctor. Ştiu foarte bine pentru ce boală i se solicită consultaţii acelui doctor, iar expresia de pe chipul dumneavoastră nu lăsa nici o îndoială. Aveaţi înfăţişarea întunecată a unui om aflat sub o sentinţă de moarte. Am dreptate?

— Exact. Mi-a spus că mai am doar două luni de trăit.

— Nu m-aţi văzut fiindcă eraţi mult prea cufundat în gândurile dumneavoastră. Dar v-am mai citit ceva pe faţă: un lucru despre care v-am spus mai devreme că oamenii încearcă întotdeauna să-l ascundă cu grijă. Da, am văzut ură, iubite prietene. Nu vă străduiaţi să o ascundeţi, fiindcă socoteaţi că n-avea cine să vă vadă.

— Continuaţi! Spuse Harrison.

— Nu mai am mare lucru de spus. Am văzut numele lui Langton în registrul farmaciei. L-am întâlnit şi apoi am venit aici. V-am întins o cursă. Aţi negat că l-aţi rugat pe Langton să vă procure cianură şi v-aţi arătat chiar mirat că făcuse asta. Aţi fost luat prin surprindere şi toată comportarea dumneavoastră n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Mi-aţi spus că Langton urma să vină la ora nouă, dar eu ştiam de la el că ora stabilită era opt şi jumate. Socoteaţi că dacă revin la ora nouă aş putea fi pus în faţa unui fapt împlinit. După cum vedeţi, ştiu totul.

— Dar cine v-a rugat să veniţi? De ce nu m-aţi lăsat în pace?

— Ştiţi bine că eu mă ocup de crime.

— Crimă? Poate vreţi să spuneţi sinucidere.

— Nu sinucidere, ci crimă, rosti Poirot răspicat. Moartea dumneavoastră ar fi fost uşoară, fulgerătoare, dar moartea pe care i-o pregăteaţi lui Langton ar fi constituit cel mai îngrozitor chip în care un om îşi poate sfârşi zilele. V-a

cumpărat otrava, apoi a venit să vă vadă şi era singur cu dumneavoastră. Dumneavoastră muriţi într-o clipă, pe pahar se găsesc urmele otrăvii, iar Langtdn e pe undeva prin preajmă. Ăsta v-a fost planul.

Harrison oftă adânc.

— Cine v-a pus să veniţi? Cine v-a pus să veniţi?

— Dar v-am spus limpede. Mai există însă şi un alt motiv. Am multă simpatie pentru dumneavoastră. Ascultaţi-mă vă rog! Sunteţi muribund, aţi pierdut femeia de care eraţi îndrăgostit. Dar este totuşi un lucru care se poate afirma: nu sunteţi un criminal. Şi de aceea nu puteam să vă las să comiteţi o faptă necugetată, îngrozitoare şi străină de firea dumneavoastră. Şi-acum spuneţi-mi, vă rog: mai regretaţi că am venit?

Urmă o clipă de tăcere. Harrison se ridică. Pe faţă i se citea demnitatea, hotărârea, siguranţa omului care se scuturase de un coşmar şi îşi venise în fire. Îi întinse mâna bărbăteşte lui Poirot.

— Da, a fost bine că aţi venit. Vă mulţumesc! Vă mulţumesc!

Doamna cu văl.

Observasem de la un timp că Poirot devenise tot mai nesatisfăcut şi mai neliniştit, în ultimul timp nu avusesem cazuri interesante, nimic în care micul meu prieten să-şi poată exersa inteligenţa sa pătrunzătoare şi remarcabilele sale puteri de deducţie, în dimineaţa aceasta aruncă ziarul cu un nerăbdător „cea!”, o exclamaţie favorită de-a lui care seamănă exact cu strănutatul unei pisici.

— Se tem de mine, Hastings, criminalii din Anglia ta se tem de mine! Când pisica e acasă, şoriceii nu mai vin la brânză!

— Cred că cea mai mare parte dintre ei nici măcar nu ştiu de existenţa ta, am spus râzând.

Poirot se uită la mine cu reproş. El întotdeauna îşi imaginează că întreaga omenire se gândeşte şi vorbeşte de Hercule Poirot. Desigur, devenise faimos la Londra, dar tare

mă îndoiam că existenţa sa băga groaza în lumea criminalilor.

— Ce zici de jaful de bijuterii din Bond Street, de ieri în plină zi? L-am întrebat.

— Frumoasă lovitură, zise Poirot admirativ, deşi nu este la înălţimea mea. Pas de finesse. Seulement de l'audacel Un bărbat înarmat cu un baston sparge geamul blindat al vitrinei de la magazinul unui bijutier şi pune mâna pe nişte pietre preţioase. Cetăţeni destoinici imediat îl prind. Un poliţist soseşte. E prins în flagrant delict cu bijuteriile la el. Este dus la poliţie şi atunci se descoperă că pietrele sunt false. El le dăduse pe cele adevărate unui complice – unul din cei mai destoinici cetăţeni menţionaţi mai înainte. Va intra la închisoare – e adevărat; dar când va ieşi, o avere frumuşică îl aşteaptă. Da. N-a fost prost gândit. Dar, eu aş fi făcut-o mai bine. Câteodată, Hastings, regret că am o asemenea dispoziţie morală. Să lucrezi împotriva legii, ar fi plăcut, ca o variaţie.

— Înveseleşte-te, Poirot; ştii că eşti unic în domeniul tău.

— Dar ce e la îndemână de făcut în propriul meu domeniu?

Am ridicat din nou ziarul.

— Iată un englez omorât misterios în Olanda, i-am spus.

— Întotdeauna spun asta şi mai târziu descopăr că el a mâncat peşte conservat şi că moartea este perfect naturală.

— Bine, dacă eşti hotărât să mormăi!

— Tien! L spuse Poirot, care se dusese spre fereastră. Pe stradă este ceea ce se numeşte în romane „o doamnă în văluri grele”. Ea urcă treptele, sună, vine să ne consulte. Iată o posibilitate pentru ceva interesant. Când cineva este atât de tânără şi frumoasă ca aceasta, nu-şi pune văl pe faţă numai dacă nu este vorba de o mare afacere.

O clipă mai târziu, vizitatoarea noastră fu introdusă. Aşa cum spusese Poirot, avea întradevăr un văl gros. A fost imposibil să-i distingem trăsăturile până când nu şi-a ridicat-voalul negru de dantelă spaniolă. Atunci mi-am dat seama că intuiţia lui Poirot fusese corectă; doamna era

extrem de frumoasă, blondă, cu ochi albaştri. Din simplitatea scumpă a hainelor ei, am dedus imediat că aparţinea stroturilor superioare ale societăţii.

— Monsieur Poirot, spuse ea cu o voce blândă, muzicală, sunt în mare încurcătură. Nioi nu prea cred că mă veţi putea ajuta, dar am auzit aţâţe lucruri minunate despre dumneavoastră, încât am venit ca să mă agăţ de ultima speranţă şi să vă implor să faceţi imposibilul.

— Imposibilul îmi place întotdeauna, spuse Poirot. Continuă, te rog, mademoiselle.

Blânda noastră vizitatoare ezită.

— Dar trebuie să fiţi sinceră, adăugă Poirot. Nu trebuie să-mi ascundeţi nimic.

— O să am încredere în dumneavoastră, spuse fata deodată. Aţi auzit de lady Millicent Castle Vaughan?

Am ridicat capul plin de interes. Anunţul logodnei domnişoarei Millicent cu tânărul duce de Southshire apăruse cu câteva zile mai înainte. Ştiarn că ea era a cincea fiică a unui lord irlandez fără nici un ban, iar ducele de Southshire – una din cele mai bune partide din Anglia.

— Eu sunt lady Millicent, continuă fata. Trebuie să fi citit despre logodna mea. Aş fi una dintre cele mai fericite fete din lume, dar, o, domnule Poirot, sunt în mare încurcătură! Există un om, un bărbat oribil, pe nume Lavington; şi el, râu ştiu cum să vă spun. Am scris o scrisoare… Aveam numai şaisprezece ani atunci; şi el… El…

— O scrisoare pe care i-aţi scris-o acestui domn Lavington?

— O, nu, nu lui! Unui tânăr soldat. Ţineam foarte mult la el; a fost omorât în război.

— Înţeleg, spuse Poirot cu blândeţe.

— A fost o scrisoare prostească, o scrisoare indiscretă, să ştiţi, domnule Poirot, nimic mai mult. Dar sunt expresii în ea care… Care ar putea fi altfel interpretaie.

— Înţeleg, spuse Poirot. Şi această scrisoare a ajuns în posesia domnului Lavington?

— Da, şi el mă ameninţă că, dacă nu-i dau o sumă enormă de bani, o sumă care este aproape imposibil pentru mine s-o adun, i-o va trimite ducelui.

— Ce porc infect! Am exclamat eu. Îmi cer scuze, lady. Millicent.

— N-ar fi înţelept să mărturisiţi totul viitorului dumneavoastră soţ?

— Nu îndrăznesc, domnule Poirot. Ducele are o fire deosebită, gelos, şi suspicios şi înclinat să creadă ceea ce-i mai rău. Ar însemna să-mi rup logodna pe loc.

— Doamne, doamne, făcu Poirot, cu o grimasă expresivă. Şi ce doriţi să fac eu, milady?

— Mă gândeam că poate i-aş putea cere domnului Lavington să vă viziteze. I-aş spune că v-am împuternicit să discutaţi problema. Poate aţi reduce din cât cere.

— Ce sumă pretinde?

— Douăzeci de mii de lire – o enormitate. Mă îndoiesc dacă aş putea să adun chiar şi o mie.

— Poate aţi putea împrumuta bani în perspectiva apropiatei căsătorii, dar nu cred că veţi obţine mai mult de jumătate din sumă. Şi apoi, eh bien, îmi repugnă faptul să-l plătiţi! Nu, ingeniozitatea lui Hercule Poirot îi va învinge pe duşmanii dumitale. Trimite-ţi-l la mine pe' acest domn Lavington. S-ar putea să aducă scrisoarea cu el?

Fata negă:

— Nu cred. Este foarte precaut.

— Cred că nu e nici un dubiu că o are într-adevăr?

— Mi-a arătat-o când am fost la el acasă?

— V-aţi dus la el acasă? Asta a fost foarte imprudent, milady.

— Da? Eram aşa de disperată. Am sperat ca rugăminţile mele să-l poată mişca.

— O, la, la! Lavingtonii din lumea asta nu sunt mişcaţi de rugăminţi. Le-a întâmpinat ca o dovadă de câtă importanţă acordaţi documentului. Unde locuieşte acest fin gentleman?

— La Buona Vista, Wimbledon. M-am dus acolo după ce s-a întunecat… Poirot gemu. Iam spus c-am să informez poliţia, până la urmă, dar el numai a râs într-o manieră urâtă, dispreţuitoare: „Chiar te rog, dragă lady Millicent, fă-o daca aşa doreşti”, a spus el.

— Da, nu prea este o afacere pentru poliţie, murmură Poirot.

— Dar cred că vei fi mai înţeleaptă, a continuat el. Vezi, aici e scrisoarea ta, în această cutiuţă chinezească! „ A ţinut-o astfel ca s-o pot vedea. Am încercat să i-o smulg, dar a fost mai iute decât mine. Cu un zâmbet oribil a împăturit-o şi a pus-o la loc în cutioara de lemn „Se va afla în deplină siguranţă aici, te asigur, spuse el, şi cutiuţa însăşi se află într-un loc atât de inteligent încât n-o s-o găseşti niciodată„. Ochii mi s-au întors spre micul safe din perete, dar el a dat din cap şi a râs. „Am un seif mai bun decât acela”, a spus el. O, a fost odios! Domnule Poirot, credeţi că mă puteţi ajuta?

— Ai încredere în Papa Poirot. Am să găsesc o modalitate.

Aceste asigurări sunau foarte bine, m-am gândit, când Poirot, galant, şi-a condus clienta sa blondă jos pe scări. Dar, mi se părea că era o problemă spinoasă. I-am şi spus-o lui Poirot când s-a întors. Mi-a dat dreptate.

— Da.

— Soluţia nu-ţi sare în ochi. Are biciul în mână acest Lavington. Pentru moment, nu văd cum l-am putea încolţi.

Domnul Lavington ne făcu o vizită chiar în lupă-amiaza aceea.

Lady Millicent spusese adevărul când îl descrisese ca pe un tip odios. Simţeam o mâncărime „în talpă”, atât de pronunţată că i-aş fi dat un şut jos pe scări, îşi dădea aere şi se purta de o manieră insuportabilă, râse cu dispreţ de amabilele sugestii ale lui Poirot şi, în general, se arată stăpân pe situaţie. N-am putut să nu simt că Poirot abia se menţinea la nivelul său. El arăta descurajat şi crispat.

— Bine, domnilor, spuse Lavington, când îşi luă pălăria, se pare că nu mai înaintăm. Cazul se prezintă astfel: am să mai

las din preţ pentru lady Millicent, pentru că este o tânără atât de fermecătoare. Rânji urâcios. Să zicem 18.000. Plec azi la Paris – o mică afacere care mă aşteaptă acolo. Mă întorc marţi. Dacă banii nu-mi sunt daţi până marţi seara, scrisoarea ajunge la duce. Să nu-mi spuneţi mie că lady Millicent nu poate să strângă banii. Unii dintre prietenii ei gentlemani ar fi prea dornici să oblige o femeie atât de drăguţă cu un împrumut – dacă face ce trebuie în privinţa asta.

Mă înroşii la faţă şi făcui un pas înainte, dar Lavington se întoarse pe călcâie şi părăsi camera o dată cu încheierea frazei.

— Doamne! Am strigat. Trebuie făcut ceva. Pari să renunţi la asta, Poirot.

— Ai o inimă excelentă, prietene, dar celulele tale cenuşii sunt într-o stare deplorabilă. Nu vreau să-l impresionez pe domnul Lavington cu talentele mele. Cu cât mă crede mai mărginit, cu atât mai bine.

— De ce?

— E curios, murmură Poirot pe gânduri, că mi-am exprimat dorinţa de a face ceva împotriva legii, chiar înaintea sosirii domnişoarei Millicent!

— Ai de gând să-i percheziţionezi casa cât timp e plecat? Lam întrebat speriat.

— Câteodată, Hastings, procesele tale mentale sunt uimitor de rapide.

— Să presupunem că ia scrisoarea cu el. Poirot mă dezaprobă.

— Este foarte puţin probabil. El are, evident, o ascunzătoare în casa pe care şi-o imaginează inexpugnabilă.

— Şi când facem… Treaba asta?

— Mâine noapte. Plecăm de aici pe la ora 11.

La ora fixată, eram gata de pornire. Îmi pusesem un costum închis şi o pălărie neagră. Poirot îmi zâmbi cu prietenie.

— Văd că te-ai îmbrăcat cum trebuie, observă el. Haide să luăm metroul până la Wimbledon.

— Nu luăm nimic cu noi? Unelte cu care să intrăm?

— Dragul meu Hastings, Hercule Poirot nu foloseşte asemenea metode primitive.

— M-am abţinut, jignit, dar curiozitatea mea era foarte mare.

Se făcuse miezul nopţii când am intrat în mica grădină suburbană de la Buona Vista. Casa era întunecată şi liniştită. Poirot merse direct spre o fereastră din spatele casei, ridică cerceveaua fără zgomot şi mă invită să intru.

— De unde ştiai că fereastra asta va fi deschisă? Am şoptit fiindcă într-adevăr părea prea simplu.

— Pentru că am tăiat încuietoarea azi dimineaţă.

— Ce?

— Dar a fost foarte simplu. Am venit, am prezentat o carte de vizită fictivă şi una din cele oficiale ale inspectorului Japp. Am spus că fusesem trimis recomandat de Scotland Yard – să pun o încuietoare antifurt pe care domnul Lavington dorea să o fixez câtă vreme lipsea, îngrijitoarea casei m-a primit cu entuziasm. Se pare că au fost două tentative de furt aici, recent.

— Evident, mica noastră idee le-a trecut prin cap şi altor clienţi ai domnului Lavington – fără ca să fie luat ceva de valoare. Am examinat toate ferestrele, mi-am făcut micul meu aranjament, leam interzis servitorilor să atingă ferestrele până a doua zi pentru că erau conectate electric şi m-am retras politicos.

— Pe onoarea mea, Poirot, eşti minunat.

— Mon ami, a fost extrem de simplu. Acum, la treabă!

— Servitorii dorm în partea de sus a casei, aşa că nu riscăm să-i deranjăm.

— Presupun că seiful este băgat undeva în vreun perete.

— Seif? Aiurea! Nu e nici un seif. Domnul Lavington este un om inteligent. O să vezi, el trebuie să fi aranjat o

ascunzătoare mult mai deşteaptă decât un seif. Un seif este primul lucru căutat de toţi.

După care am început o cercetare sistematică a întregului loc. Dar după câteva ore de răscolire a casei, cercetarea noastră nu dăduse nici un rezultat. Am văzut simptome de furie adunându-se pe faţa lui Poirot.

— Ah, sapristi, va fi Hercule Poirot bătut? Niciodată! Să fim calmi. Să reflectăm. Să judecăm. Hai, enfin, să ne folosim micile noastre celule cenuşii!

Se opri pentru câteva clipe încruntându-şi sprâncenele a concentrare; apoi luminiţa verde pe care o cunoşteam atât de bine se furişă în ochii săi.

— Am fost un imbecil! Bucătăria!

— Bucătăria, am exclamat. Dar e imposibil. Servitorii!

— Exact. Asta ar spune 99 de oameni dintr-o sută! Şi, exact pentru acest motiv, bucătăria este locul ideal. E plin de diferite obiecte casnice. En avant, Spre bucătărie!

L-am urmat, extrem de sceptic şi l-am urmărit cât timp a umblat prin cutii pentru pâine, a pipăit crătiţi şi a băgat capul în soba cu gaz. In cele din urmă, obosit să-l privesc, m-am întors în birou. Eram convins că acolo, şi numai acolo, vom găsi noi ascunzătoare. Am mai căutat un minut, am văzut că era de acum patru şi un sfert şi că în curând se va face lumină, aşa că m-am întors în bucătărie.

Spre extrema mea uluire, Poirot stătea acum în mijlocul lăzii cu cărbune spre totala degradare a costumului său foarte îngrijit. Făcu o grimasă.

— Da, prietene, e împotriva tuturor instinctelor mele de a-mi strica în felul ăsta înfăţişarea, dar ce să faci?

— Dar Lavington nu putea s-o fi băgat sub cărbune!

— Dacă ţi-ai folosi ochii, ai vedea că nu examinez cărbunele.

Apoi am văzut, pe un raft, în spatele lăzii cu cărbune, că erau aşezate nişte buturugi de lemn. Cu dexteritate, Poirot le dădea jos una după alta. Deodată, exclamă pe un ton scăzut:

— Cuţitul tău, Hastings!

I l-am dat. Păru să-l introducă în lemn şi, deodată, buturuga se despică în două. Fusese frumos tăiată cu fierăstrăul la mijloc şi o cavitate săpată în centru. Din această gaură, Poirot extrase o cutiuţă de lemn de factură chinezească. Bravo! Am strigat entuziasmat.

— Încet, Hastings! Nu ridica vocea prea mult. Vino, s-o ştergem înainte de a se face ziuă.

Strecurând cutia în buzunar, sări uşor din lada cu cărbuni, se scutură cât putu de bine şi, părăsind casa în acelaşi mod în care intrasem, am plecat rapid spre centrul Londrei.

— Dar ce loc extraordinar! Am comentat eu. Oricine ar fi folosit buşteanul.

— În iulie, Hastings? Şi era la fundul grămezii – o ascunzătoare foarte ingenioasă – ah, iată un taxi! Acum, acasă, facem o baie şi un somn bun.

După emoţiile nopţii, am adormit târziu. Când, în sfârşit, am păşit în sufragerie aproape de ora unu, am fost surprins să-l văd pe Poirot, rezemat într-un fotoliu, cu cutia chinezească deschisă lângă el şi citind calm scrisoarea pe care o scosese din ea.

Mi-a zâmbit cu afecţiune şi bătu cu degetul în hârtia din mână.

— A avut dreptate lady Millicent; ducele nu i-ar fi iertat niciodată această scrisoare! Conţine unii dintre cei mai extravaganţi termeni de afecţiune pe care i-am întâlnit vreodată.

— Chiar, Poirot, am spus cam neplăcut surprins. Nu cred că ar fi trebuit s-o citeşti. Aşa ceva nu se face.

— Hercule Poirot o face, răspunse prietenul meu imperturbabil.

— Şi încă ceva, am zis. Cred că folosirea ieri a cărţii de vizită oficiale a lui Japp a fost doar o glumă.

— Dar eu nu fac glume, Hastings. Eu rezolv un caz. Am ridicat din umeri.

— N-are rost să te contrazici.

— Paşi pe scări, spuse Poirot, trebuie să fie lady Millicent.

Clienta noastră blondă intră cu o expresie îngrijorată pe faţă care se schimbă într-una de încântare la vederea scrisorii şi a cutiei pe care Poirot o ţinea sus.

— O, domnule Poirot. Ce minunat aţi fost! Cum aţi reuşit?

— Prin metode destul de nepermise, milady. Dar domnul Lavington nu mă va da în judecată. Aceasta este scrisoarea dumitale, da?

Ea se uită peste aceasta.

— Da. O, cum aş putea să vă mulţumesc vreodată! Sunteţi un om minunat, minunat. Unde era ascunsă? Poirot i-a povestit.

— Ce inteligent sunteţi! Luă cutia de pe masă. Am s-o păstrez ca pe un suvenir.

— Am sperat, milady, că mi-aţi permite mie să o ţin tot ca pe o amintire.

— Sper să vă trimit o amintire mai frumoasă decât aceasta în ziua nunţii mele. O să vedeţi că nu sunt nerecunoscătoare, domnule Poirot.

— Plăcerea de a vă face un serviciu înseamnă pentru mine mai mult decât un cec. Aşa că permiteţi-mi să reţin cutia.

— O, nu, domnule Poirot, vreau s-o am, strigă ea râzând. Îşi întinse mâna, dar Poirot fu mai iute decât ea. Mâna lui se întinse peste cutie.

— Nu cred. Vocea i se schimbase.

— Ce vreţi să spuneţi? Vocea ei devenise mai ascuţită.

— În orice caz, permite-mi să scot şi restul conţinutului. Ai observat: conţinutul original a fost redus la jumătate, în jumătatea de sus – scrisoarea compromiţătoare; la fund…

Făcu un gest abil şi-apoi întinse mâna. Îm palmă erau patru pietre mari strălucitoare şi două perle mari, albe ca laptele.

— Bijuteriile furate în Bond Street, alaltăieri, îmi închipui, murmură Poirot. Japp ne va spune.

Spre marea mea uimire, Japp însuşi apăru din dormitorul lui Poirot.

— Un vechi prieten de-al dumitale, mi se pare, îi spuse Poirot politicos.

— Afurisitul dracului! Spuse lady Millicent cu o completă schimbare de maniere. Şi tu, drac împieliţat! Se uita la Poirot cu o uimire aproape împletită cu afecţiune.

— Ei, Gertie, spuse Japp, cred că s-a cam terminat cu joaca de data astă. Nu credeam să te văd din nou aşa curând. Îl avem şi pe complicele tău, gentlemanul, care a făcut o vizită aici ieri, prezentându-se drept Lavington. Căci în ceea ce-l priveşte pe Lavington, alias Croker, alias Reed, mă întreb care din bandă a băgat un cuţit în el ieri în Olanda. S-o fi gândit c-a luat bijuteriile cu el, nu-i aşa? Şi el nu le luase. El te-a păcălit şi pe tine şi le-a ascuns în propria lui casă. Ai pus doi tipi să le caute şi apoi l-ai abordat pe domnul Poirot aici care, cu un noroc uimitor, le-a găsit.

— Îţi place să trăncăneşti, asta-i! Spuse fosta lady Millicent. Uşurel, acum. Am să merg de voie bună. Nu poţi să spui că nu sunt o lady perfectă. La, la, la şi gata!

— Pantofii nu mergeau, spuse Poirot pe gânduri, în timp ce eu eram prea stupefiat ca să vorbesc. Am micile mele observaţii în privinţa naţiunii voastre britanice Şi o lady, născută lady are întotdeauna o deosebită grijă de pantofii ei. Ea poate să aibă haine sărăcăcioase, dar va fi bine încălţată. Acum, această lady Millicent avea haine elegante, scumpe şi pantofi ieftini. Nici eu şi nici tu n-am fi văzut-o astfel pe adevărata lady Millicent; ea este de foarte puţin timp la Londra şi această fată avea o oarecare asemănare superficială care trecea destul de bine. Aşa cum îţi spun, întâi pantofii mi-au trezit bănuieli şi apoi povestea şi vălul ei erau puţin melodramatice, ce zici? Cutia chinezească cu o aşa-zisă scrisoare compromiţătoare în partea de sus trebuie să fi fost cunoscută de toată banda, dar buturuga a fost

ideea domnului Lavington. Eh, par exemple, Hastings, sper că n-o să-mi mai răneşti sentimentele din nou, aşa cum ai făcut ieri, spunând că sunt un necunoscut printre bandele de criminali. Pe cinstea mea, ei chiar mă angajează când ei înşişi eşuează!

Problemă pe mare

— Colonelul Clapperton! Spuse generalul Forbes.

Făcu prezentarea, pufnind pe nas.

Domnişoara Ellie Henderson se aplecă în faţă, o şuviţă din părul ei moale, cărunt căzându-i pe figură. Ochii ei negrii şi pătrunzători sclipiră cu o plăcere răutăcioasă.

— Ce bărbat cu o înfăţişare soldăţească remarcă ea cu o tentă maliţioasă şi-şi aranjă la loc şuviţa, aşteptând efectul.

— Soldăţească! Explodă generalul Forbes. Îşi răsuci mustaţa şi se făcu roşu la faţă.

— E în gărzi, nu-i aşa? Murmură domnişoara Henderson, încoronându-şi opera.

— Gărzi? Gărzi? Câte prostii. Tipul a fost pe scena teatrului de revistă! Asta-i! A intrat în armată şi s-a dus în Franţa să numere cutiile cu magiun de prune şi mere. Hunii au lăsat să le cadă în mod acccidental o bombă şi el s-a întors acasă cu o uşoară rană la braţ. Într-un fel sau altul a intrat la spitalul condus da lady Carrington.

— Deci, aşa s-au întâlnit.

— Asta-i! Tipul a făcut pe eroul rănit. Lady Carrington navea bun simţ, în schimb dispunea de grămezi de bani. Bătrânul Carrington se ocupase de muniţii. Rămăsese văduvă numai cu şase luni în urmă. Individul ăsta o înfăşcă imediat. Ea îi face rost de-o slujbă la Ministerul de Război. Colonelul Clapperton! Ptui! Pufni el.

— Şi înainte de război a fost pe scena teatrului de revistă, repetă domnişoara Henderson, încercând să împace pe distinsul colonel cărunt Clapperton cu comedianul cu nasul roşu care cântă melodii vesele.

— E-adevărat! Spuse generalul Forbes. Am auzit asta de la bătrânul Bassington. Şi el a auzit-o de la bătrânul Badger

Cotterill care o ştie de la Snooks Parker.

Domnişoara Henderson dădu din cap încântată.

— Asta pare să rezolve treburile! Spuse ea.

Un uşor zâmbet se ivi pentru o clipă pe faţa unui omuleţ aşezat lângă ei. Domnişoara Henderson observă zâmbetul. Ea era perspicace. Asta dovedea apreciere pentru ironia conţinută de ultima ei remarcă – ironie pe care generalul n-ar fi bănuit-o niciodată.

Generalul n-a observat zâmbetul. El îşi privi ceasul, se ridică şi zise:

— Exerciţii. Trebuie să-ţi păstrezi forma pe vas şi ieşi prin uşa deschisă pe punte.

Domnişoara Henderson se uită la omul care zâmbise. Cu o privire încurajatoare care arăta că era gata să intre în dialog cu un tovarăş de drum.

— E energic, nu? Spuse domnul cel mărunt.

— Face înconjorul punţii exact de 48 de ori, îi explică domnişoara Henderson. Ce bătrân bârfitor! Şi se spune că sexului nostru îi place scandalul.

— Ce lipsă de politeţe!

— Francezii sunt întotdeauna politicoşi, comentă domnişoara Henderson, pe un ton oarecum interogativ.

Micul domn răspunse prompt:

— Belgian, mademoiselle.

— O, belgian!

— Hercule Poirot. La dispoziţia dumneavoastră.

Numele îi răscolea ceva în memorie. Sigur îl mai auzise înainte…

— Vă place călătoria asta, domnule Poirot?

— Să fiu sincer, nu. A fost o tâmpenie de a mă lăsa convins să vin. Detest la mer. Niciodată nu e liniştită… Nu, nici măcar un minuţel.

— Bine, dar trebuie să recunoaşteţi că e destul de calmă acum.

Poirot recunoscu asta mormăind.

— A ce moment, da. De aceea simt că reînviu. Începe. Să mă intereseze din nou ce se întâmplă în jurul meu, de exemplu felul dibaci în care aţi discutat cu generalul Forbes.

— Vreţi să spuneţi…

Domnişoara Henderson se opri. Hercule Poirot se înclină.

— Metodele dumneavoastră de-a scoate de la el chestia aia de scandal. Admirabile!

Domnişoara Henderson râse fără jenă.

— Apropoul acela la gărzi? Ştiam că asta o să-l facă pe bătrân să spumege şi să caste gura.

Se aplecă spre Poirot ca să-i facă o confidenţă.

— Recunosc că-mi place scandalul – cu cât este mai mare, cu atât mai bine.

Poirot se uită gânditor la ea; avea o siluetă subţire, bine păstrată, ochii îi erau negri şi pătrunzători, părul îl avea cărunt – o femeie de 45 de ani care era mulţumită să arăte de vârsta ei. Ellie spuse brusc:

— Ştiu! Nu sunteţi marele detectiv?

Poirot confirmă.

— Sunteţi prea amabilă, mademoiselle.

Dar nu o contrazise.

— Ce palpitant, făcu domnişoara Henderson. Sunteţi „pe urmele”, cum se spune în cărţi? Avem un criminal, în mod secret, în mijlocul nostru? Sau sunt indiscretă?

— Nici vorbă. Nici vorbă. Îmi pare rău că vă înşel aşteptările, dar mă aflu aici pur şi simplu ca toată lumea pentru a mă distra.

Spuse asta pe un ton atât de plictisit încât domnişoara Henderson râse.

— O! Bine, veţi putea ajunge la ţărm mâine la Alexandria. Aţi mai fost în Egipt?

— Niciodată, mademoiselle.

Domnişoara Henderson se ridică oarecum brusc.

— Cred că o să mă duc să fac exerciţii ca generalul, îl anunţă ea.

Poirot se ridică politicos în picioare.

Ea îl salută din cap şi ieşi pe punte. O uşoară uimire se ivi pentru o clipă pe figura lui Poirot, apoi, un zâmbet îi trecu pe buze, se ridică, îşi scoase capul pe uşă şi privi de-a lungul punţii. Domnişoara Henderson se sprijinea de balustradă, vorbind cu un bărbat înalt, cu o înfăţişare soldăţească.

Poirot zâmbi şi mai mult. El se retrase în fumoar cu aceeaşi grijă exagerată cu care o broască ţestoasă se bagă în carapacea ei. Deocamdată era singur acolo, deşi, pe bună dreptate, îşi închipuia că asta nu va dura mult timp.

Şi n-a durat. Doamna Clapperton, cu părul ei îngrijit ondulat, protejat de plasă, şi silueta ei menţinută prin masaje şi dietă, îmbrăcată într-un costum sport elegant apăru prin uşa barului cu aerul sigur al unei femei care întotdeauna fusese capabilă să plătească preţul cel mai mare pentru orice ar fi avut nevoie. Ea spuse:

— John? O! Bună dimineaţa, domnule Poirot, l-aţi văzut pe John?

— Este pe punte, madame. Să-l…

Îl opri cu un gest.

— Am să stau aici un minut.

Se aşeză într-o manieră de regină pe scaunul din faţa lui. De la distanţă putea să arate de 28 de ani. Acum, în pofida machiajului ei excelent, a sprâncenelor pensate cu delicateţe, nu arăta a 49 de ani cât avea, ci a 55. Ochii ei erau de un albastru deschis cu pupile mici.

— Îmi pare rău că nu v-am văzut la cină aseară, spuse ea. A fost, bineînţeles, ceva ce aducea a friptură…

— Précisément, spuse Poirot cu convingere.

— Din fericire, sunt un marinar excelent, zise doamna Clapperton. Spun din fericire, fiindcă, cu inima mea slăbită, răul de mare ar însemna, probabil, moartea pentru mine.

— Aveţi inima slabă, madame?

— Da, trebuie să fiu extrem de grijulie. Nu trebuie să mă obosesc prea mult! Toţi specialiştii spun asta! Doamna

Clapperton se ambalase să vorbească pe tema – pentru ea – fascinantă a sănătăţii sale. John, scumpul de el, se străduieşte din răsputeri să mă împiedice să fac prea multe. Trăiesc atât de intens, ştiţi ce vreau să spun domnule Poirot?

— Da, da.

— Îmi spune întotdeauna: încearcă să fii ca o plantă, Adeline. Dar eu nu pot. Viaţa trebuie trăită, aşa cred. De fapt, mam extenuat de tânără, în timpul războiului. Spitalul meu – aţi auzit de spitalul meu? Sigur că aveam infirmiere şi asistente şi tot ce trebuia, dar de fapt eu îl conduceam. A oftat.

— Vitalitatea dumneavoastră este minunată, dragă doamnă, spuse Poirot, cu aerul uşor mecanic al unuia care dă o replică.

Doamna Clapperton râse strengăreşte.

— Toţi îmi spun ce tânără sunt! E absurd. Niciodată nu încerc să pretind că am o zi mai puţin de 43, continuă ea cu o candoare uşor falsă, dar la foarte mulţi le vine greu să creadă. Eşti atât de vioaie, Adeline, îmi spun. Dar, de fapt, domnule Poirot, cum ai putea fi dacă n-ai fi viu?

— Mort, răspunse Poirot.

— Doamna Clapperton se încruntă. Răspunsul nu era pe placul ei. Îşi zise că omul încerca să fie nostim. Se ridică şi spuse cu răceală:

— Trebuie să-l găsesc pe John.

Când păşi prin uşă îşi scăpă geanta. Aceasta se deschise şi tot ce era înăuntru se împrăştie împrejur. Poirot se repezi galant s-o ajute. Le-au trebuit câteva minute să adune rujuri, cutii de pudră, tabachera, bricheta şi alte fleacuri. Doamna Clapperton îi mulţumi politicoasă, după care se duse pe punte şi zise „John…”

Colonelul Clapperton era încă adâncit în convorbire cu domnişoara Henderson. Se răsuci şi se îndreptă repede spre soţia sa. Se aplecă peste ea cu un aer protector. Scaunul ei de pe punte – era unde trebuia? N-ar fi mai

bine?… Purtarea lui era grijulie, plină de atenţii gentile. Evident, o soţie adorată, alintată de un soţ iubitor.

Domnişoara Ellie Henderson privi spre orizont, ca şi cum ceva la el o cam dezgusta.

Aflat în uşa fumoarului, Poirot îi privea.

O voce răguşită, tremurată, în spatele lui spuse:

— I-aş declara război femeii ăleia, dacă aş fi soţul ei. Bătrânul domn, cunoscut printre cei tineri de pe vas sub numele lipsit de respect de „bunicul tuturor plantaţiilor de ceai”, tocmai intrase: Băiete! Strigă el. Adu-mi un whisky mare.

Poirot se aplecă să ia o bucată ruptă dintr-un bilet, un lucru uitat din interiorul genţii doamnei Clapperton. O bucăţică dintro reţetă, observă el, care conţinea digitalină. O puse în buzunar, cu gândul de-a i-o restitui mai târziu.

— Da, continua pasagerul cel în vârstă. O otravă de femeie. Îmi amintesc de una ca asta în Poona. Era în '87.

— I-a declarat cineva război? Întrebă Poirot.

Bătrânul domn dădu din cap trist.

— L-a băgat pe bărbat-su în mormânt într-un an. Clapperton ar trebui să-şi vină în fire. Prea-i dă nas nevesti-şi.

— Ea ţine baierile pungii, spuse Poirot pe un ton grav.

— Ha, ha! Chicoti bătrânul. Ai pus punct. Ţine baierile pungii. Ha, ha!

Două fete dădură buzna în fumoar. Una avea o faţă rotundă cu pistrui şi părul negru răsfirat, în dezordine, cealaltă avea pistrui şi păr castaniu cârlionţat.

— Ajutor, ajutor! Strigă Kitty Mooney. Pam şi cu mine o să-l salvăm pe colonelul Clapperton.

— De soţia lui, completă Pamela Cregan.

— Noi credem că el este adorabil…

— Şi ea este groaznică, nu-l lasă să facă nimic, exclamară cele două fete.

— Şi dacă nu e cu ea, îl acaparează de obicei femeia aceea Henderson…

— Care-i destul de drăguţă, dar teribil de bătrână…

Ieşiră în fugă, strigând printre chicote: Ajutor, o să-l salvăm…

Că salvarea colonelului Clapperton nu era o vorbă de spirit izolată, ci un scop precis a devenit clar în aceeaşi seară, când Pam Cregan, de 18 ani, se prezentă la Hercule Poirot şi-i spuse:

— Urmăriţi-ne, domnule Poirot. El urmează să fie luat de sub aripa ei şi dus la plimbare la lumina lunii pe punte.

Chiar în acel moment, colonelul Clapperton spunea:

— Îţi ofer preţul unui Rolls Royce. Doar e bun pentru o viaţă de om. Acum maşina mea…

— A mea, cred, John.

Vocea doamnei Clapperton era stridentă şi ascuţită. El nu păru supărat de lipsa ei de delicateţe. Ori se obişnuise deja cu ea, ori…

— Ori? Se gândi Poirot şi începu să facă tot felul de speculaţii.

— Desigur, draga mea, maşina ta, Clapperton se înclină în faţa soţiei sale şi termină ceea ce vroia să spună, perfect netulburat.

— Voilŕ ce qu'on appele le pukka sahib, se gândi Poirot. Dar generalul Forbes susţine că Clapperton nu e deloc un gentleman. Acum mă întreb.

Cineva sugeră un bridge. Doamna Clapperton, generalul Forbes şi un cuplu cu ochi de uliu se aşezară să joace. Domnişoara Henderson se scuză şi ieşi pe punte.

— Unde ţi-e soţul? Întrebă generalul Forbes ezitând.

— John nu joacă, zise doamna Clapperton. Îl plictiseşte foarte mult.

Cei patru jucători de bridge începură să amestece cărţile.

Pam şi Kitty se îndreptară spre colonelul Clapperton. Fiecare îl luă de câte un braţ.

— Veniţi cu noi! Spuse Pam. Pe punte. E lună.

— Nu te prosti, John, spuse doamna Clapperton. O să răceşti.

— Cu noi n-o să răcească, spuse Kitty. Suntem fierbinţi!

Plecă cu ele, râzând.

Poirot observă că doamna Clapperton rămase mută cu primele ei-două trefle.

El plecă să se plimbe pe punte. Domnişoara Henderson stătea rezemată de balustradă. Ea se uită în jur întrebătoare, în vreme ce el se apropie de ea şi-i examină expresia de pe faţă.

Schimbară câteva vorbe. Apoi, de îndată ce el tăcu, ea întrebă:

— La ce vă gândiţi?

Poirot replică:

— Meditam la cunoştinţele mele de engleză. Doamna Clapperton a spus: „John nu joacă bridge”. De obicei nu se spune „nu ştie să joace”?

— Ea o consideră o insultă personală că nu joacă, presupun, spuse Ellie sec. Bărbatul ăla a fost un prost că s-a căsătorit cu ea.

În întuneric Poirot zâmbi.

— Nu credeţi că e posibil ca mariajul să fie o reuşită? Întrebă el neîncrezător.

— Cu o femeie ca aia?

Poirot dădu din umeri.

— Multe femei odioase au soţi devotaţi. O enigmă a naturii. Recunoaşteţi că nimic din ce spune sau face nu pare să-l supere.

Domnişoara Henderson se gândea ce să răspundă când vocea doamnei Clapperton zbură prin fereastra fumoarului.

— Nu, nu cred că mai joc. E aerul aşa de îmbâcsit aici. Mă duc să respir în voie pe punte.

— Noapte bună, spuse domnişoara Henderson. Mă duc să mă culc. Dispăru deodată.

Poirot se îndreptă spre salon în care nu erau decât colonelul Clapperton şi cele două fete.

El făcea trucuri cu cărţi pentru ele şi, observând dexteritatea cu care amesteca şi împărţea cărţile, Poirot îşi

aminti de ceea ce povesti generalul referitor la cariera sa de pe scena unui teatru de revistă.

— Văd că vă plac cărţile, deşi nu jucaţi bridge, remarcă el.

— Am motivele mele pentru care nu joc bridge, spuse Clapperton şi zâmbetul încântător îi dispăru. Am să vă arăt. Să facem un joc.

Făcu cărţile rapid.

— Luaţi-vă cărţile. Ei bine, ce aveţi? Râse de expresia uluită a lui Kitty. Îşi etală cărţile şi ceilalţi îl urmară. Kitty avea numai trefle, Poirot cupe, Pam carouri şi colonelul Clapperton pici.

— Vedeţi? Spuse el. Un om care poate să-i împartă partenerului său şi adversarilor săi orice cărţi doreşte e mai bine să stea departe de un joc între prieteni! Dacă norocul e mereu de partea lui, s-ar putea spune lucruri neplăcute.

— Oh! Exclamă Kitty. Cum aţi putut face asta? Totul părea absolut obişnuit.

— Iuţeala mâinii înşeală ochiul, spuse Poirot sentenţios şi surprinse schimbarea bruscă a expresiei colonelului.

Era ca şi cum îşi dădea seama că fusese dezarmat câteva clipe.

Poirot zâmbi. Scamatorul se înfăţişase prin masca unui pukka sahib.

Nava ajunse la Alexandria în zorii dimineţii următoare.

Când Poirot termină micul dejun, le găsi pe cele două fete pregătite să coboare pe ţărm. Vorbeau cu colonelul Clapperton.

— Trebuie să plecăm acum, îl îndemna Kitty. Oamenii cu paşaport vor părăsi vasul imediat. Veniţi cu noi, nu-i aşa? N-o să ne lăsaţi pe ţărm singure? Ni s-ar putep întâmpla lucruri îngrozitoare.

— Sigur, nu cred că e bine să vă duceţi singure, spuse Clapperton zâmbind. Dar, nu cred că soţiei mele o să-i convină.

— Asta-i foarte prost, spuse Pam. Dar, ea poate să se odihnească cât de mult îi place.

Colonelul Clapperton arăta puţin nehotărât. Evident, dorinţa de a hoinări era puternică. Îl observă pe Poirot.

— Hei, domnule Poirot, Mergeţi pe ţărm?

— Nu, nu cred, răspunse Poirot.

— Să… Să schimb două vorbe cu Adeline, se hotărî colonelul Clapperton.

— Venim cu dumneavoastră, spuse Pam. Îi făcu cu ochiul lui Poirot. Poate reuşim s-o convingem să vină şi ea, adăugă pe un ton grav.

Colonelului Clapperton păru să-i placă ideea. Arăta clar încântat.

— Haideţi atunci, amândouă, spuse el într-o doară.

Toţi trei plecară împreună de-a lungul punţii B.

Poirot, a cărui cabină era chiar lângă cea a familiei Clapperton, îi urmă, mânat de curiozitate.

Colonelul Clapperton bătu puţin nervos în uşa cabinei.

— Adeline, draga mea, te-ai trezit?

Vocea somnoroasă a doamnei Clapperton se auzi dinăuntru:

— O, pe naiba, ce e?

— Eu sunt, John. Ce-ar fi să mergem pe ţărm.

— Nici nu mă gândesc. Vocea era stridentă şi hotărâtă. Am avut o noapte foarte proastă. Am să stau în pat aproape toată ziua.

Pam se băgă repede.

— O, doamnă Clapperton, îmi pare atât de rău. Vroiam atât de mult să veniţi cu noi. Precis n-aveţi chef?

— Absolut.

Vocea doamnei Clapperton răsună şi mai strident. Colonelul întorcea minerul uşii fără nici un rezultat.

— Ce e, John? Uşa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi.

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău. Vroiam numai ceva de pus pe mine.

— Ei bine, nu ţi-l dau, îl repezi doamna Clapperton. Nu mă dau jos din pat. Pleacă John şi lasă-mă puţin în pace.

— Sigur, sigur draga mea.

Colonelul se îndepărtă de uşă. Pam şi Kitty lângă el.

— Să plecăm de îndată. Slavă domnului că aveţi pălăria pe cap. O, doamne, paşaportul dumneavoastră e în cabină?

— De fapt e în buzunarul meu… Începu colonelul.

Kitty îl apucă de braţ.

— Ura! Exclamă ea. Haide, acum.

Aplecându-se peste balustradă, Poirot îi urmări cu privirea pe cei trei care părăseau vasul. Auzi pe cineva răsuflând încet lângă el şi întorcându-se, o văzu pe domnişoara Henderson. Ochii ei erau aţintiţi asupra celor trei siluete care se îndepărtau.

— Deci, au plecat pe ţărm, zise ea, constatativ.

— Da. Mergeţi şi dumneavoastră?

Observă că avea o pălărie de soare, o geantă şi pantofi eleganţi. Părea îmbrăcată să coboare pe ţărm. Totuşi, după o pauză extrem de mică, clătină din cap.

— Nu, zise ea. Cred c-am să rămân la bord. Am o mulţime de scrisori de trimis.

Se întoarse şi-l lăsă singur.

Răsuflând din greu după turul său de dimineaţă de 48 de ronduri ale punţii, generalul Forbes îi luă locul.

— Aha! Exclamă el când remarcă siluetele ce se îndepărtau ale colonelului şi ale celor două fete. Deci, ăsta-i jocul! Dar unde e madame? Poirot îi explică că doamna Clapperton va petrece o zi liniştită în pat.

— Doar nu crezi asta! Bătrânul luptător îşi închise un ochi atotcunoscător. Ea o să se scoale când nu te-aştepţi şi dacă va descoperi că amărâtul a plecat fără permisie, vor urma represalii.

Dar pronosticurile generalului nu s-au adeverit. Doamna Clapperton nu a apărut la masa de prânz şi până când colonelul şi domnişoarele sale au revenit pe navă la ora patru, ea nu apăruse.

Poirot se afla în cabina sa şi l-a auzit pe soţ bătând uşor vinovat în uşa cabinei. A auzit bătaia repetându-se,

încercarea clanţei şi, în cele din urmă, pe colonel cerându-i unui steward:

— Ascultă, nu primesc nici un răspuns. Ai vreo cheie?

Poirot se ridică repede şi ieşi pe coridor.

Vestea se răspândi ca fulgerul pe tot vasul. Îngroziţi, fără să creadă că-i adevărat, oamenii aflară că doamna Clapperton fusese găsită moartă în cuşeta ei – un stilet din partea locului îi străpunsese inima. Un şirag de mărgele de chihlimbar a fost descoperit pe duşumeaua cabinei.

Zvonuri după zvonuri se succedară. Toţi vânzătorii de mărgele, care fuseseră lăsaţi să urce la bord în ziua aceea, au fost adunaţi şi chestionaţi! O mare sumă de bani dispăruse dintr-un sertar din cabină! Bancnotele fuseseră găsite! Ele nu, nu fuseseră găsite! Bijuterii, valorând o avere, dispăruseră! Nu fusese luată nici un fel de bijuterie! Un steward fusese arestat şi mărturisise c-ar fi comis crima!

— Ce-i adevărat din toate astea? Întrebă domnişoara Ellie Henderson, pândindu-l pe Poirot. Faţa ei era palidă şi tulburată.

— Draga mea doamnă, de unde să ştiu eu?

— Cu siguranţă, ştiţi, spuse domnişoara Henderson.

Era seara târziu. Majoritatea oamenilor se retrăseseră în cabinele lor. Domnişoara Henderson îl condusese pe Poirot spre două scaune de pe punte în partea acoperită a vasului.

— Acum spuneţi-mi, îi comandă ea.

Poirot o studie gânditor.

— Este un caz interesant, conchise el.

— E adevărat că i s-au furat nişte bijuterii foarte valoroase?

Poirot dezaprobă din cap.

— Nu. Nici o bijuterie nu a fost luată.

Totuşi o mică sumă de bani a dispărut dintr-un sertar.

— Niciodată n-am să mă mai simt în siguranţă pe un vas, spuse domnişoara Henderson cu un frison. Aveţi vreun clu

în legătură cu acele brute de culoarea cafelei care au făcut-o?

— Nu, spuse Hercule Poirot. Întreaga afacere e cam… Stranie.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă Ellie aspru.

Poirot îşi ridică braţele.

— Eh bien, să luăm faptele. Doamna Clapperton era moartă de cel puţin cinci ore când a fost găsită. Nişte bani au dispărut. Un şirag de mărgele era pe duşumea lângă patul ei. Uşa era închisă şi cheia lipsea. Fereastra – fereastra nu, hubloul – dă spre punte şi era deschisă.

— Şi? Întrebă femeia nerăbdătoare.

— Nu vi se pare curios ca o crimă să fie comisă în astfel de circumstanţe deosebite? Amintiţi-vă că vânzătorii de ilustrate, cei care schimbă banii şi artizanii de mărgele, care au primit permisiunea să urce la bord, sunt cu toţii binecunoscuţi de poliţie.

— De obicei stewarzii îţi închid şi cabina, sublinie Ellie.

— Da, pentru a preveni orice posibilitate de furtişag. Dar, asta a fost crimă.

— La ce vă gândiţi, mai exact, domnule Poirot.

Vocea ei era puţin întretăiată.

— Mă gândesc la uşa închisă.

Domnişoara Henderson medită puţin.

— Nu văd nimic în asta. Omul a plecat pe uşă, a închis-o şi a luat cheia cu el pentru a evita ca omorul să fie descoperit prea curând. Destul de inteligent din partea lui, pentru că n-a fost descoperit până la ora patru după amiază.

— Nu, nu, mademoiselle, nu înţelegeţi nuanţa. Nu mă miră cum a ieşit, ci cum a intrat.

— Desigur, pe fereastră.

— C'est possible. Dar e foarte îngustă şi vă amintiţi, erau oameni care treceau pe punte tot timpul.

— Atunci pe uşă, spuse domnişoara Henderson nerăbdătoare.

— Dar nu v-aduceţi aminte, mademoiselle, că doamna Clapperton închisese uşa pe dinăuntru. O făcuse înainte ca domnul colonel Clapperton să fi părăsit nava în dimineaţa aceasta. El a încercat-o într-adevăr, deci noi ştim că aşa este.

— Prostii. S-o fi înţepenit… Sau n-a închis-o ca lumea.

— Dar asta nu corespunde cu ce-au vorbit. Noi am auzit-o efectiv pe doamna Clapperton însăşi vorbind aşa.

— Noi?

— Domnişoara Mooney, domnişoara Cregan, colonelul Clapperton şi cu mine.

Ellie bătu uşor din picior. Nu spuse nimic pentru o clipă sau două. Apoi, pe un ton uşor iritat, întrebă:

— Ei bine şi ce deduceţi exact din asta? Dacă doamna Clapperton a închis uşa, putea şi s-o deschidă, aşa cred.

— Exact, exact. Poirot o privi luminându-se la faţă. Şi ştiţi la ce ne conduce asta? Doamna Clapperton a deschis uşa şi l-a lăsat pe ucigaş să intre. Acuma, ar fi făcut-o ea pentru un vânzător de mărgele?

Ellie a obiectat:

— Poate nu ştia cine e. Poate c-a bătut, ea s-a ridicat şi-a deschis uşa, iar el a intrat cu forţa şi a omorât-o.

Poirot o dezaprobă din cap.

— Au contraire. Ea stătea liniştită, lungită în pat când i s-a înfipt pumnalul în piept.

Domnişoara Henderson îl privi mirată.

— Care-i părerea dumitale? Îl întrebă pe neaşteptate.

Poirot zâmbi.

— Vedeţi, se pare, nu-i aşa, că ea cunoştea persoana pe care a lăsat-o.

— Vreţi să spuneţi, zise domnişoara Henderson pe un ton puţin aspru, că ucigaşul este un pasager de pe acest vas?

Poirot încuviinţă.

— Aşa par să indice faptele.

— Şiragul de mărgele lăsat pe duşumea era o pistă falsă?

— Exact.

— Şi furtul banilor?

— Exact.

Urmă o pauză, după care domnişoara Henderson spuse încet.

— Doamna Clapperton mi s-a părut o persoană foarte neplăcută şi cred că nimănui de la bord nu i-a plăcut cu adevărat de ea, dar nu era nimeni care să aibă vreun motiv să o omoare.

— Poate, cu excepţia soţului ei, spuse Poirot.

— Doar nu credeţi… Se opri.

— Toată lumea de pe vasul ăsta e de părere că domnul colonel Clapperton avea toate motivele „să-i dea cu barda”. Mi se pare că asta-i expresia pe care o foloseau.

Ellie Henderson se uită la el, aşteptând.

— Dar trebuie să recunosc, continuă Poirot că eu nu am observat nici un semn de exasperare din partea bunului colonel. Ceea ce-i şi mai important, este faptul că are un alibi. A fost cu fetele toată ziua şi s-a întors pe vas abia la ora patru. Doamna Clapperton murise deja cu multe ore înainte.

Urmă încă un minut de tăcere. Ellie Henderson murmură:

— Credeţi, deci, că un pasager de pe navă?

Poirot dădu afirmativ din cap.

Ellie Henderson izbucni deodată în râs – un râs sfidător, provocator.

— Teoria dumneavoastră e greu de dovedit, domnule Poirot. Sunt o mulţime de pasageri pe vasul ăsta.

Poirot înclină din cap.

— Am să folosesc o expresie dintr-o poveste detectivă de-a dumneavoastră: „Am metodele mele, Watson”

În seara următoare, la cină, toţi pasagerii au găsit câte o notiţă bătută la maşină lângă farfuria lor prin care erau invitaţi să vină în salonul principal la 8,30. Când toţi s-au adunat, căpitanul a urcat pe platforma unde de obicei cânta orchestra şi începu să le vorbească:

— Doamnelor şi domnilor, ştiţi cu toţii de tragedia care a avut loc ieri. Sunt sigur că doriţi cu toţii să cooperaţi pentru a-l aduce pe făptuitorul acelei crime murdare în faţa justiţiei. Se opri şi tuşi. Îl avem cu noi la bord pe domnul Hercule Poirot, care vă este, probabil, cunoscut tuturora ca un om ce are multă experienţă în… Asemenea treburi. Sper să ascultaţi cu atenţie la ceea ce o să vă spună.

În acest moment, colonelul Clapperton, care nu fusese la cină, intră şi se aşează lângă generalul Forbes. Arăta ca un om copleşit de tristeţe, câtuşi de puţin ca unul care simţea o mare uşurare. Ori era un foarte bun actor, ori fusese ataşat într-adevăr de soţia sa dezagreabilă.

— Domnul Hercule Poirot, spuse căpitanul şi coborî.

Poirot îi luă locul. Arăta caraghios aşa plin de importanţă cum se înfăţişa auditoriului.

— Messieurs, mesdames, începu el. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că aveţi bunătatea să mă ascultaţi. Monsieur le capitaine v-a spus că am o oarecare experienţă în aceste treburi. Am, este adevărat, o mică idee personală în legătură cu modalitatea de a da de capăt acestui caz deosebit.

Făcu un semn şi un steward înaintă şi-i dădu un obiect voluminos, inform, învelit.

— Ceea ce am de gând să fac s-ar putea să vă surprindă puţin, îi avertiză Poirot. O să mă consideraţi excentric, poate nebun. Cu toate acestea, vă asigur că în spatele nebuniei mele există, ceea ce voi englezii numiţi, o metodă.

Ochii săi îi întâlniră doar pentru o clipă pe cei ai domnişoarei Henderson. Începu să dezvelească obiectul acela mare.

— Am aici, messieurs şi mesdames un important martor care ştie cine a omorât-o pe doamna Clapperton.

Cu o mână dibace dădu la o parte şi ultima bucată de pânză, lăsând să se vadă obiectul ce fusese acoperit – o păpuşă de lemn aproape de mărime naturală, îmbrăcată într-un taior de catifea cu un guler de dantelă.

— Acum, Arthur, spuse Poirot şi vocea sa i se schimbă subtil – nu mai părea străină – era în schimb o engleză curată, cu o uşoară inflexiune tipic londoneză. Poţi să-mi spui, repet, poţi să-mi spui ceva despre moartea doamnei Clapperton?

Gâtul păpuşii se mişcă puţin, maxilarul de lemn de jos căzu şi se auzi vocea stridentă, înaltă a unei femei care spunea: „Ce e, John? Uşa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi… „

Se auzi un ţipăt, un scaun răsturnat, un bărbat se ridicase clătinându-se cu mâna la gât, încerca să vorbească, încerca… Apoi, deodată, trupul său păru să se înconvoaie. Căzu cât era de lat.

Era colonelul Clapperton.

Poirot şi doctorul navei se ridicară în picioare de lângă trupul nemişcat.

— Mă tem că a murit. Inima, spuse doctorul concis.

Poirot dădu din cap.

— Şocul de aş fi văzut trucul descoperit, spuse el.

Se întoarse spre generalul Forbes.

— Dumneavoastră, generale, mi-aţi dat un indiciu preţios, menţionând teatrul de revistă. M-am mirat, m-am gândit, şi-apoi mi-a venit ideea. Presupunând că înainte de război Clapperton a fost un cventrilocvist7 În acest caz, ar fi fost perfect posibil ca trei oameni s-o audă pe doamna Clapperton vorbind dinăuntrul cabinei când, de fapt, ea era deja moartă…

Ellie Henderson se afla lângă el. Ochii ei erau negri şi îndureraţi.

— Ştiaţi că avea inima slabă? Întrebă ea.

— Am bănuit… Doamna Clapperton spunea că suferă ea însăşi de inimă, dar m-a frapat faptul că părea tipul de femeie căreia îi plăcea să fie crezută bolnavă. Apoi am găsit o bucată dintr-o reţetă cu o foarte puternică doză de digitalină pe ea. Digitalina este o doctorie pentru inimă şi nu putea fi a doamnei Clapperton deoarece digitalina dilată

pupilele ochilor. N-am observat niciodată aşa ceva la ea, dar când m-am uitat la ochii lui am văzut semnele imediat.

Ellie murmură:

— Deci v-aţi gândit că s-ar putea termina în felul acesta?

— Cea mai bună soluţie, nu credeţi, mademoiselle? Spuse el cu blândeţe.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ea spuse:

— Aţi ştiut. Aţi ştiut tot timpul… Că îl iubeam… Dar n-a făcut-o pentru mine… Din cauza fetelor acelora – tinereţea – l-a făcut să-şi simtă sclavia. A vrut să se elibereze înainte de a fi prea târziu… Da, sunt sigură că aşa a fost… Când aţi ghicit că era el?

— Avea o stăpânire de sine aşa de perfectă, spuse simplu Poirot. Oricât de exasperantă era purtarea soţiei sale, nu părea niciodată să-l afecteze. Asta însemna că se obişnuise într-o aşa măsură încât îl lăsa indiferent, sau, eh bien, am hotărât că-i cealaltă alternativă… Şi am avut dreptate… Şi-apoi a mai fost şi insistenţa asupra talentului său de scamator din seara anterioară crimei, de care pretindea că nu se foloseşte. Dar un om cum era Clapperton nu renunţă la talentul său. Trebuia să fie un motiv. Atât timp cât oamenii credeau că fusese un scamator, era puţin probabil să-l considere un cventrilocvist.

— Şi vocea pe care am auzit-o – vocea doamnei Clapperton?

— Una dintre stewardese avea o voce asemănătoare cu a ei. Am făcut-o să se ascundă în spatele scenei şi am învăţat-o cuvintele.

— A fost un truc – un truc crud, strigă Ellie.

— Dezaprob crima, spuse Hercule Poirot.

Grădina ce-ţi mai face?

Hercule Poirot îşi aşează scrisorile cu grijă, grămadă, în faţa sa. O luă pe cea de deasupra, îi studie adresa pentru o clipă, apoi tăie plicul cu un mic coupe-papier pe care-l ţinea pe masa unde îşi lua micul dejun; se afla acolo exact în acest scop. Îi scoase conţinutul. Înăuntru era. Un alt plic,

sigilat cu grijă cu ceară roşie şi însemnat „Personal şi confidenţial”.

Sprâncenele lui Hercule Poirot i se ridicară pe capul său în formă de ou. Murmură: Patience! Nous allons arriver! Şi încă o dată puse în funcţie micul coupe-papier. De data aceasta din plic se ivi o scrisoare – scrisă de o mână cam tremurândă şi nesigură. Mai multe cuvinte erau bine subliniate.

Hercule Poirot o desfăcu şi citi. Deasupra era scris din nou „Personal şi confidenţial”. În dreapta era adresa – Rosebank, Charman's Green, Bucks, şi data – 21 martie.

Dragă domnule Poirot, Am fost îndrumată spre dumneavoastră de o prietenă veche şi dragă de-a mea care cunoaşte preocuparea şi amărăciunea mea din ultimul timp. Această prietenă nu ştie împrejurările adevărate – pe acestea le-am ţinut în întregime pentru mine – problema fiind strict personală. Prietena mă asigură că sunteţi întruchiparea discreţiei şi că nu am de ce a mă teme de a implica şi poliţia, lucru care nu mi-ar place deloc, dacă bănuielile mele se vor dovedi corecte. Dar s-ar putea şi să greşesc cu totul. Nu prea mă simt limpede la cap zilele acestea – suferind de insomnie şi de pe urma unei boli grele din iama trecută – pentru a cerceta lucrurile de una singură. N-am nici mijloacele, nici abilitatea. Pe de altă parte, aş vrea să repet că este o chestiune de familie foarte delicată şi că, pentru multe motive aş dori să muşamalizez toată afacerea. Dacă sunt încredinţată cum stau lucrurile, aş putea aranja singură problema şi aş prefera s-o fac. Sper că am fost suficient de explicită în această privinţă. Dacă veţi prelua această investigaţie, mă anunţaţi la adresa de mai sus?

A dumneavoastră, Amelia Barrowby.

Poirot a citit scrisoarea de la un capăt la altul de două ori. Sprâncenele i se ridicară uşor. Apoi, puse scrisoarea deoparte şi luă o alta din grămadă.

La ora zece fix intră în camera în care domnişoara Lemon, secretara sa de încredere, stătea aşteptându-şi instrucţiunile din ziua respectivă. Domnişoara Lemon avea 48 de ani şi o înfăţişare neatrăgătoare. Impresia generală pe care o lăsa era cea a unei grămezi de oase adunate la întâmplare. Avea o pasiune pentru ordine, aproape egală cu cea a lui Poirot şi, deşi capabilă să gândească, nu gândea niciodată, dacă nu i se spunea s-o facă.

Poirot îi întinse corespondenţa de dimineaţă:

— Aveţi bunătatea, domnişoară, să formulaţi refuzuri în termeni corecţi la toate astea.

Domnişoara Lemon îşi aruncă ochii pe diferitele scrisori, mâzgălind, pe rând, câte o hieroglifă pe fiecare. Era singura care putea înţelege semnele ce făceau parte din codul ei propriu: „săpunealã uşoară”; „plesnit în faţă”; „calea-valea”; şi aşa mai departe. După ce termină, încuviinţă din cap şi-şi ridică privirea pentru a primi alte instrucţiuni.

Poirot îi întinse scrisoarea Ameliei Barrowby. Ea o scoase din cele dguă plicuri, o parcurse şi ridică privirea întrebătoare.

— Da, domnule Poirot? Întrebă cu creionul pregătit să stenografieze în carnet.

— Ce credeţi despre scrisoare, domnişoară Lemon?

Încruntându-se uşor, domnişoara Lemon puse jos creionul şi citi de la capăt scrisoarea.

Conţinutul unei scrisori nu însemna nimic pentru domnişoara Lemon, exceptând doar punctul de vedere de a compune un răspuns adecvat. Foarte rar, patronul apela la părerile ei, în contradicţie cu îndeletnicirile sale oficiale. Domnişoara Lemon era uşor încurcată când el proceda astfel – ea era aproape o maşină perfectă, pe care nu o interesau nici cât negru sub unghie treburile celorlalţi oameni. Adevărata ei pasiune în viaţă era perfectarea unui sistem de îndosariere pe lângă care toate celelalte sisteme ar fi date uitării. Îl visa şi noaptea. Totuşi, domnişoara

Lemon era perfect capabilă de a pătrunde, cu inteligenţă, aspecte pur omeneşti, aşa cum bine ştia Hercule Poirot.

— Ei bine? Întrebă el.

— Bătrâna a încurcat-o rău de tot, spuse domnişoara Lemon.

— Ah! Crezi că e în încurcătură?

Domnişoara Lemon, care considera că Poirot era de suficient timp în Marea Britanie ca să înţeleagă toate expresiile, nu răspunse. Aruncă o privire la cele două plicuri.

— Foarte secretoasă, spuse. Şi nu vă spune absolut nimic.

— Da, făcu Poirot. Am observat asta.

Domnişoara Lemon îşi luă, din nou, plină de speranţă, carnetul de stenografiat. De data aceasta, Hercule Poirot se hotărî:

— Spuneţi-i că va fi o onoare pentru mine să-i fac o vizită oricând doreşte, dacă nu preferă să mă consulte aici. Nu bate la maşină scrisoarea, scri-o de mână.

— Da, domnule Poirot.

Poirot îi mai dădu scrisori:

— Astea-s note de plată.

Domnişoara Lemon le sortă rapid.

— Le achit pe toate, în afară de acestea două.

— De ce alea două? E vreo greşeală în ele?

— Sunt firme cu care aţi început să trataţi. Nu se cade să plătiţi prea prompt când abia aţi deschis un cont, pare ca şi cum vă străduiţi să obţineţi mai târziu un credit.

— Aha! Murmură Poirot. Mă înclin în faţa prea bunei dumneavoastră cunoaşteri a negustorului britanic.

— Nu sunt prea multe lucruri pe care nu le ştiu despre ei, spuse domnişoara Lemon posomorâtă.

Scrisoarea către domnişoara Amelia Barrowby a fost formulată cum se cuvine şi expediată, dar nu sosi nici un răspuns. Poate, se gândi Hercule Poirot, bătrâna doamnă îşi dezlegase misterul de una singură. Totuşi simţi o undă de surpriză că, în acel caz, nu-i scrisese un rând în semn de

politeţe, prin care să-i aducă la cunoştinţă că nu mai avea nevoie de serviciile sale.

Cinci zile mai târziu, domnişoara Lemon, după ce primi instrucţiunile de dimineaţă, zise:

— Acea domnişoară Barrowby căreia i-am scris – nu-i de mirare că nu ne-a răspuns. A murit.

Hercule Poirot spuse foarte încet: „Ah, a murit!” Suna mai mult a întrebare, decât a răspuns.

Deschizându-şi geanta, domnişoara Lemon scoase o bucăţică de hârtie ruptă dintr-un ziar:

— L-am văzut în metrou şi l-am rupt.

Înregistrând doar în minte, cu apreciere, faptul că, deşi domnişoara Lemon folosise cuvântul „rupt”, ea îl tăiase, de fapt, grijuliu cu foarfeca, Poirot citi anunţul apărut la „Naşteri, Decese şi Căsătorii” din „The Morning Post”. „La 26 martie, la Rosebank, Charman's Green, a decedat, subit, Amelia Jane Barrowby, în vârstă de 73 de ani. Rugăm fără flori”.

Poirot îl parcurse. Murmură în sinea lui „subit”. Apoi spuse brusc:

— Sunteţi atât de bună să scrieţi o scrisoare?

Creionul zbura pe hârtie, domnişoara Lemon, cu gândul la complicatul ei sistem de îndosariere, stenografie rapid şi corect:

Dragă Domnişoară Barrowby, N-am primit nici un răspuns de la dumneavoastră, dar cum voi fi în împrejurimi la Charman 's Grten vineri, vă voi face o vizită în acea zi şi vom discuta, mai pe îndelete, problema menţionată în scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o.

Al dumneavoastră…

— Bate la maşină scrisoarea asta, te rog, şi, dacă e pusă la poştă imediat, ar trebui să ajungă la Charman's Green diseară.

În dimineaţa următoare, o scrisoare într-un plic cu chenar negru sosi cu poşta a doua:

Dragă Domnule, Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră, mătuşa mea, domnişoara Barrowby, a decedat în ziua de 26, aşa că problema de care vorbiţi nu mai are importanţă.

A dumneavoastră, Mary Delafontaine.

Poirot zâmbi: „Nu mai are importanţă… A, asta o să vedem noi. En avant – spre Charman's Green.

Rosebank era o casă care părea pe măsura numelui, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre majoritatea clădirilor de rangul şi felul lor.

În timp ce mergea pe poteca ce ducea spre uşa principală, Hercule Poirot se opri şi privi admirativ straturile frumos orânduite şi îngrijite de ambele părţi. Trandafiri care promiteau să fie încărcaţi din belşug ceva mai târziu, deocamdată narcise, lalele timpurii, zambile albastre – ultimul strat era parţial „pardosit” cu scoici.

Poirot murmură ca pentru el: „Cum sună catrenul ăla englezesc pe care-l cântă copiii?

Doamnă Mary, oare cum se poate.

Grădina ce-ţi mai face?

Între cochilii şi capace Fete drăguţe, toate înşirate.

Nu-i un şir, se gândi el, dar aici e o fată drăguţă care face ca versurile să se potrivească”.

Uşa din faţă se deschise şi o fetişcană curăţică, cu bonetă şi şorţ îl privea oarecum nedumerită pe domnul străin cu mustaţă mare care vorbea tare de unul singur în grădină. Era, după cum îşi dădu seama Poirot, o servitoare mică, foarte drăguţă, cu ochi albaştri, rotunzi şi obraji îmbujoraţi.

Poirot îşi ridică pălăria curtenitor şi-i spuse:

— Pardon, aici locuieşte domnişoara Amelia Barrowby?

Fata rămase cu gura căscată şi ochii i se făcură şi mai rotunzi.

— O, domnule, n-aţi aflat? A murit. S-a produs aşa de brusc. Marţi seara.

Apoi ezită, pradă a două instincte puternice: unul – să nu aibă încredere în străini, al doilea – atracţia şi curiozitatea

categoriei din care provenea pentru a povesti despre boli şi morţi.

— Mă uimeşti, spuse Hercule Poirot, prefăcându-se. Am avut o întâlnire cu doamna pentru astăzi. Totuşi, poate o văd pe cealaltă doamnă care locuieşte aici.

Micuţa servitoare părea uşor neîncrezătoare.

— Doamna? Da, poate pe ea aţi putea-o vedea, dar nu ştiu dacă e dispusă sau nu să primească pe cineva.

— O să mă primească, spuse Poirot şi-i întinse cartea sa de vizită.

Autoritatea din tonul său avu efectul scontat. Fata cea îmbujorată se dădu înapoi şi-l pofti pe Poirot într-o sufragerie din partea dreaptă a holului. Apoi, cu cartea de vizită în mână, se duse să-şi anunţe stăpâna.

Hercule Poirot se uită în jurul său. Camera era o sufragerie perfect obişnuită – cu tapet de culoare bej, cu o linie în jurul tavanului, cretoane nedefinite, perne şi perdele roz, o mulţime de bibelouri din porţelan. Nu era nimic care să se remarce, să reprezinte o personalitate bine definită.

Deodată, Poirot, care era foarte sensibil, simţi că este privit. Se întoarse. O fată stătea în dreptul ferestrei franţuzeşti – o fată de statură mică, cu părul foarte negru şi ochi bănuitori.

Intră şi, când Poirot o salută, izbucni pe neaşteptate:

— De ce ai venit?

Poirot nu răspunse. Doar ridică din sprâncene.

— Nu sunteţi avocat, nu-i aşa?

Vorbea bine englezeşte, dar foarte repede, îţi dădeai seama că nu era englezoaică.

— De ce aş fi avocat, domnişoară?

Fata îl privi morocănoasă.

— Am crezut că ai putea fi. Am crezut că poate ai venit să spui că ea nu ştia ce face. Am auzit de astfel de lucruri – de influenţă nefastă – aşa-i zice, nu-i aşa? Dar nu e adevărat. Ea vroia ca mie să-mi revină banii şi am să-i am. Dacă va

trebui, o să-mi iau un avocat al meu. Banii sunt ai mei. Aşa a lăsat ea scris şi aşa se va întâmpla.

Arăta urât, cu bărbia împinsă în faţă, cu ochii scânteind.

Uşa se deschise şi o femeie înaltă intră şi spuse: „Katrina!”

Fata tresări, se înroşi, murmură ceva şi ieşi pe fereastra în stil francez.

Poirot se întoarse pentru a trata cu noua venită, care soluţionase atât de eficient situaţia, pronunţând un singur cuvânt. Se simţise autoritate în vocea ei, dispreţ şi o undă de ironie pe care o găseşti la oamenii educaţi. Îşi dădu seama imediat că aceasta era proprietara casei, Mary Delafontaine.

— Domnul Poirot? V-am scris. Nu se poate să nu fi primit scrisoarea mea.

— Vai, am fost plecat din Londra.

— A, da, înţeleg. Să mă prezint! Mă numesc Delafontaine. Acesta-i soţul meu. Domnişoara Barrowby era mătuşa mea.

Domnul Delafontaine intrase atât de încet încât sosirea sa trecuse neobservată. Era un bărbat înalt, cu păr grizonat şi o purtare nehotărâtă. Avea un tic nervos de-şi ciupea bărbia. Se uita mereu la soţia sa şi era clar că aştepta ca ea să conducă conversaţia.

— Regret foarte mult că vă tulbur doliul, spuse Hercule Poirot.

— Îmi dau seama prea bine că nu e vina dumneavoastră, spuse doamna Delafontaine. Mătuşa mea a murit marţi seara. S-a întâmplat pe neaşteptate.

— Foarte neaşteptat, făcu domnul Delafontaine. O mare lovitură!

Se uita spre fereastra pe unde dispăruse fata cea străină.

— Îmi cer scuze, spuse Hercule Poirot. Şi mă retrag.

Făcu un pas spre uşă.

— Doar o clipă, îl opri domnul Delafontaine. Dumneavoastră aveaţi… Aveaţi o întâlnire cu tanti Amelia, spuneţi?

— Parfaitement!

— Poate ne spuneţi despre ce era vorba, interveni soţia. Dacă putem face ceva…

— Era de natură personală, spuse Poirot. Sunt detectiv, adăugă simplu.

Domnul Delafontaine răsturnă o mică statuetă de porţelan pe care o mângâia. Soţia sa rămase perplexă.

— Un detectiv? Şi aveaţi întâlnire cu mătuşica? Dar e aproape de necrezut! Se uită fix la el. Nu puteţi să ne daţi detalii, domnule Poirot? Pare pur şi simplu fantastic.

Poirot meditã o clipă. Îşi alese cuvintele cu grijă.

— E dificil pentru mine, doamnă, nu ştiu ce să fac.

— Ascultaţi, spuse domnul Delafontaine. N-a menţionat de ruşi, nu-i aşa?

— Ruşi?

— Ştiţi, bolşevici, bolşi, roşii, chestii de-astea.

— Nu fi absurd, Henry, îl apostrofă nevastă-sa.

Domnul Delafontaine se înmuie.

— Pardon, pardon, mă întrebam doar.

Mary Delafontaine se uită ţintă la faţa lui Poirot. Ochii îi erau foarte albaştri – culoarea florilor de nu-mă-uita. Dacă ne puteţi spune ceva, domnule Poirot, m-aş bucura s-o faceţi. Vă pot asigura că am… Un motiv pentru care vă întreb.

Domnul Delafontaine privi speriat.

— Ai grijă, scumpo… Ştii că s-ar putea să nu fie nimic.

Din nou, soţia îl potoli cu o privire.

— Ei bine, domnule Poirot?

Încet, grav, Hercule Poirot clătină din cap a dezaprobare. Dădu din cap cu vizibil regret.

— Deocamdată, doamnă, mă tem că nu trebuie să spun nimic.

Se înclină, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă. Maiy Delafontaine veni cu el până în hol. Pe prag, se opri şi se uită la ea:

— Cred că ţineţi la grădină, doamnă, nu?

— Eu? Da, îmi ia o mulţime de timp grădinăritul.

— Je vous fait mes compliments!

O salută încă o dată şi se îndreptă spre poartă. După ce ieşi şi o luă spre dreapta se uită înapoi şi înregistră două impresii – o faţă palidă privindu-l de la fereastra primului etaj şi un bărbat cu ţinută ţeapănă, soldăţească patrulând în sus. Şi-n jos pe trotuarul de vizavi. Hercule Poirot dădu din cap ca pentru el. „Defânitivement, zise, e un şoarece în gaură; ce mişcare va face acum pisica?”

Se hotărî să se ducă la primul oficiu poştal. Aici dădu nişte telefoane. Rezultatul păru satisfăcător. Îşi îndreptă apoi paşii spre postul de poliţie din Charman's Green, unde întrebă de inspectorul Sims.

Inspectorul Sims era un om înalt, corpolent, inimos.

— Domnul Poirot? Întrebă el. Mi-am închipuit. Chiar în clipa asta am primit un telefon despre dumneavoastră de la inspectorul şef. Zicea c-o să treceţi pe-aici. Poftiţi în biroul meu.

Uşa se închise, inspectorul îi arătă un scaun lui Poirot, se aşează şi el în celălalt şi-i aruncă o privire plină de curiozitate vizitatorului său.

— Mergeţi foarte iute la ţintă, domnule Poirot. Veniţi să ne întrebaţi de cazul ăsta Rosebank, aproape înainte ca noi să ştim că e un caz. Ce v-a făcut să vă gândiţi la el?

Poirot scoase scrisoarea pe care o primise şi o înmână inspectorului. Acesta o citi cu un anume interes.

— Curios, spuse el. Problema e că ar putea însemna o mulţime de lucruri. Păcat că nu a fost puţin mai explicită. Ne-ar fi fost de folos acum.

— Sau n-ar fi fost nevoie de nici un ajutor.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ar mai fi trăit.

— Vă gândiţi aşa departe? Hm… Nu sunt sigur dacă greşiţi.

— V-aş ruga, inspcctore, să-mi relataţi faptele. Nu ştiu absolut nimic.

— Asta-i simplu. Bătrânei doamne i s-a făcut rău marţi seara după cină. Era în stare foarte gravă: convulsii, spasme, de toate. Au trimis după doctor. Până a sosit, ea murise. S-a crezut c-a murit de-o criză. Totuşi, medicului nu prea i-a plăcut cum stăteau lucrurile. El s-a foit, s-a tot învârtit, s-a eschivat şi a declarat că nu putea da un certificat de înmormântare. În ce priveşte familia, cam aşa ştie că stau lucrurile. Aşteaptă rezultatul autopsiei. Noi ştim mai multe. Doctorul ne-a furnizat de îndată un indiciu: el şi cu chirurgul poliţiei au făcut împreună autopsia – şi rezultatul este, fără îndoială, edificator. Bătrâna doamnă a murit de o mare doză de stricnină.

— Aha!

— Da, o treabă foarte urâtă. Problema este cine i-a dat-o? Trebuie să-i fi fost administrată cu foarte puţin timp înainte de a muri. Prima dată am crezut că i s-a băgat în mâncarea de seară, dar, pe cinstite, pare mai degrabă diuretică. A mâncat supă de anghinare servită dintr-o supieră, plăcintă cu peşte şi tartă cu mere.

Domnişoara Barrowby, domnul Delafontaine şi doamna Delafontaine. Domnişoara Barrowby avea un fel de cameristă – infirmieră pe jumătate rusoaică, dar ea nu lua masa cu familia. Ea se servea din ce rămânea de la cină. Mai e servitoarea, dar era liberă. Aceasta a lăsat supa pe plită şi plăcinta cu peşte în sobă, iar tarta cu mere era rece. Toţi trei au mâncat acelaşi lucru, şi, pe lângă astea, nu cred să-i poţi vârî cuiva stricnină pe gât în felul acesta. E amară ca fierea. Doctorul mi-a spus că o poţi simţi într-o soluţie dintr-o mie, sau cam aşa ceva.

— Dar cu cafea?

— Cafeaua are cam acelaşi gust, dar bătrâna doamnă nu bea niciodată cafea.

— Înţeleg. Da, pare o situaţie de nesurmontat. Ce-a băut la masă?

— Apă.

— Din ce în ce mai rău.

— Puţin cam încâlcit, nu-i aşa?
— Bătrâna doamnă avea bani?
— Cred că era înstărită. Desigur, încă nu avem detalii exacte. Soţii Delafontaine stau prost cu banii, din câte am aflat. Bătrâna doamnă contribuia la întreţinerea casei.
Poirot zâmbi. Apoi spuse:
— Deci îi suspectezi pe soţii Delafontaine. Pe care dintre ei?
— Nu pot să spun exact că-l suspectez pe vreunul dintre ei în mod deosebit. Dar asta e, ei sunt singurele rude şi moartea bătrânei le-ar aduce o sumă de bani frumuşică, fără îndoială. Cu toţii ştim cum e natura umană!
— Câteodată inumană, da, ăsta-i adevărul. Dar bătrâna doamnă n-a mai mâncat sau băut altceva?
— De fapt…
— Aţa, voilŕ! Simţeam că mai ţineţi ceva ascuns – cum sar spune – în căptuşeala pălăriei: supa, plăcinta cu peşte, tarta cu mere – prostii! Acum ajungem la miezul afacerii.
— Nu prea ştiu. Dar, de fapt, bătrânica lua de obicei o caşetă înaintea meselor. Ştiţi, nu o pastilă sau vreo tabletă; o chestie de-aia din orez cu prafuri înăuntru. Un lucru perfect inofensiv pentru digestie.
— Admirabil. Nimic mai uşor decât să umpli o caşetă cu stricnină şi s-o pui printre celelalte. Se duce pe gât odată cu apa şi nu i se simte gustul.
— Aşa-i. Problema e că fata i-a dat-o.
— Rusoaica?
— Da. Katrina Rieger. Era un fel de domnişoară de companie, cameristă – infirmieră pe lângă Amelia Barrowby. La ordinele ei tot timpul, cred. Adu-mi asta, adu-mi aia, adu-mi cealaltă, freacă-mă pe spate, toarnă-mi picăturile, du-te la farmacist – tot felul de chestii de-astea. Ştii cum se întâmplă cu bătrânele – vor să fie blânde, dar fac din tine un sclav negru!
Poirot zâmbi.

— Şi poftiţi, continuă inspectorul Sims. Lucrurile se potrivesc ca nuca-n perete. De ce ar fi otrăvit-o fata? Miss Barrowby moare şi acum fata o să fie dată afară şi nu e uşor de găsit o slujbă, iar ea nu are nici o pregătire, nimic.

— Totuşi, sugeră Poirot, dacă ar fi fost lăsată pe undeva cutia cu caşete, oricine din casă ar fi putut-o face.

— Normal că ne-am gândit şi la asta, domnule Poirot. Vreau să vă spun că facem cercetările noastre, în mod discret, dacă mă înţelegeţi. Când a fost pregătită ultima dată reţeta, unde era de obicei ţinută cutia; cu răbdare şi-o mulţime de muncă iscusită o să dăm de capăt poveştii. Şi-apoi mai este avocatul domnişoarei Barrowby. O să discut cu el mâine. Mai este şi directorul băncii. Mai sunt o mulţime de făcut.

Poirot se ridică.

— O mică favoare, inspectore Sims; o să-mi trimiteţi câte un răvaş despre cum merg treburile? Aş considera asta o mare favoare. Iată numărul meu de telefon.

— Dar, bineînţeles, domnule Poirot. Două capete fac mai mult decât unul; şi apoi trebuie să fiţi la curent cu asta, din moment ce aveţi scrisoarea şi ştiţi atâtea.

— Sunteţi foarte amabil, inspectore.

Politicos, Poirot îi strânse mâna şi plecă.

În după-amiaza următoare a fost chemat la telefon.

— Domnul Poirot? Sunt inspectorul Sims. Lucrurile încep să se clarifice şi să arate drăguţ în afacerea pe care o ştim.

— Adevărat? Spune-mi, rogu-ţe.

— Ei bine, iată elementul numărul 1 – unul mare de tot. Domnişoara B. A lăsat o mică moştenire nepoatei sale şi tot restul lui K. Luând în considerare marea bunătate şi grijă a acesteia. Aşa este formulat. Aceasta schimbă complexitatea lucrurilor.

O imagine îi apăru rapid în minte lui Poirot. O faţă posomorită şi-o voce plină de pasiune spunând: „Banii sunt ai mei. Ea aşa a scris şi aşa va rămâne” Moştenirea n-ar fi fost o surpriză pentru Katrina – ea ştia despre asta dinainte.

— Elementul numărul 2, continuă vocea inspectorului Sims. Nimeni altcineva decât Katrina i-a dat caşeta.
— Puteţi fi sigur de asta?
— Fata însăşi recunoaşte. Ce vă pune pe gânduri?
— Extrem de interesant.
— Mai dorim numai un singur lucru – dovada felului în care a intrat în posesia stricninei. N-o să fie prea greu.
— Dar până acum n-aţi reuşit?
— Abia am început. Cercetarea a demarat în dimineaţa aceasta.
— Ce s-a întâmplat?
— A fost amânată cu o săptămână.
— Şi tânăra K.?
— O reţin ca suspectă. Nu vreau să mi asum riscuri. Ar putea avea ceva prieteni nostimi prin ţară care să încerce să o scoată peste graniţă.
— Nu, spuse Poirot. Nu cred că are prieteni.
— Zău? Ce vă face să credeţi asta, domnule Poirot?
— E doar o idee de-a mea. Nu mai sunt şi alte „elemente”, cum le numeşti?
— Nimic prea relevant. Domnişoara B. Pare să se fi maimuţărit puţin cu acţiunile ei în ultima vreme – trebuie să fi pierdut o sumă frumuşică. E şi asta o povestioară, după cum o iei, dar nu văd cum afectează problema principală – cel puţin pentru prezent.
— Poate aveţi dreptate. Bine, mii de mulţumiri. Aţi fost foarte amabil că m-aţi sunat.
— N-aveţi pentru ce! Mă ţin de cuvânt. Mi-am dat seama că vă interesa. Cine ştie, poate veţi putea să-mi daţi o mână de ajutor până la urmă.
— Asta mi-ar face mare plăcere. V-ar ajuta, de exemplu, dacă aş pune mâna pe un prieten al Katrinei?
— Parcă spuneaţi că nu are prieteni? Zise surprins inspectorul Sims.
— Am greşit. Are unul, spuse Hercule Poirot.

Înainte ca inspectorul să mai poată pune vreo întrebare, Poirot a închis telefonul.

Începu să se plimbe cu o mină serioasă prin camera în care domnişoara Lemon stătea la maşina ei de scris. Ridică mâna de pe taste la apropierea patronului şi se uită la el întrebătoare.

— Aş vrea să-ţi imaginezi o mică poveste, îi zise Poirot.

Domnişoara Lemon îşi lăsă mâinile în poală resemnată. Îi plăcea să bată la maşină, să achite note de plată, să îndosarieze hârtii şi să aranjeze întrevederi. Faptul de a i se cere să-şi imagineze situaţii ipotetice o plictisea foarte mult, dar îl acceptă ca o parte dezagreabilă a datoriei sale.

— Eşti o tânără rusoaică, începu Poirot.

— Da, zise domnişoara Lemon, luându-şi un aer cât se poate de britanic.

— Eşti singură şi fără prieteni în ţara asta. Ai motive pentru care nu doreşti să te întorci în Rusia. Eşti angajată ca un fel de accesoriu, infirmieră şi domnişoară de companie la o doamnă în vârstă. Eşti blândă, supusă şi nu te plângi niciodată.

— Da, zise domnişoara Lemon ascultătoare, fără să reuşească de loc să se vadă pe ea însăşi supusă vreunei doamne bătrâne de pe pământ.

— Îi cazi cu tronc bătrânei. Se hotărăşte să-ţi lase toţi banii ţie. Ţi-o şi spune.

Poirot făcu o pauză. Domnişoara Lemon spuse „da” din nou.

— Şi atunci bătrâna descoperă ceva; poate e o chestiune de bani – poate descoperă că n-ai fost cinstită cu ea. Sau ar putea fi ceva şi mai grav – un medicament care avea alt gust, un fel de mâncare ce nu-i pria. Oricum, ea începe să te suspecteze de ceva şi îi scrie unui foarte faimos detectiv – enfin, celui mai faimos detectiv – mie! Urmează s-o vizitez curând. Şi-atunci, cum spui, asta pune paie pe foc. Lucrul cel mai important este să se acţioneze rapid! Şi aşa,

înaintea sosirii marelui detectiv, bătrâna moare. Şi banii îţi revin ţie… Spune-mi, ţi se pare rezonabil?

— Destul de rezonabil, aprobă domnişoara Lemon. Adică, destul de rezonabil pentru o rusoaică. Personal, nu mi-aş lua niciodată o slujbă de însoţitoare. Îmi place ca datoriile mele să fie clar definite. Şi, desigur, n-aş visa să omor pe nimeni.

Poirot oftă: cât de mult îmi lipseşte prietenul meu Hastings. El are aşa o imaginaţie. O minte atât de romantică! Este adevărat că-şi imaginează întotdeauna greşit, dar şi asta e în sine un ghid.

Domnişoara Lemon tăcea. Mai auzise de căpitanul Hastings şi nu o interesa. Se uita cu ochii pierduţi la foaia de hârtie bătută la maşina din faţa ei.

— Deci, ţi se pare rezonabil, bolborosi Poirot.

— Dumneavoastră nu?

— Mă tem că da, oftă Poirot.

Telefonul sună şi domnişoara Lemon ieşi din cameră să răspundă. Se întoarse şi-l anunţă că-i tot inspectorul Sims.

Poirot se grăbi spre aparat:

— Alo, alo. Ce spui?

— Am găsit un pachet de stricnină în dormitorul fetei, ascuns sub saltea, repeta Sims, adăugind: Sergentul tocmai a venit cu ştirea. Se cam leagă, cred.

— Da, remarcă Poirot, cred că se leagă.

Vocea sa se schimbase. Deodată suna plină de încredere. După ce închise telefonul, se aşeză la biroul său şi-şi aranja obiectele de pe el într-un mod mecanic. Murmură ca pentru el: „Era ceva în neregulă. Am simţit… Nu, nu am simţit. Trebuie să fi fost ceva ce am văzut. En avant, mici celule cenuşii, analizaţi, reflectaţi! Era totul logic şi în ordine? Fata – neliniştea ei în legătură cu banii; doamna Delafontaine, soţul ei – sugestia lui în legătură cu ruşii – imbecilă, dar el este un imbecil; camera; grădina – ah! Da, grădina”.

Se ridică foarte ţeapăn. O lumină verzuie îi strălucea în ochi. Sări de la locul lui şi intră în camera alăturată.

— Domnişoară Lemon, aveţi bunătatea să lăsaţi ce faceţi şi să cercetaţi ceva pentru mine?

— O investigaţie, domnule Poirot? Mă tem că nu prea mă pricep…

— Într-o zi ai spus că ştii totul despre negustori, o întrerupse acesta.

— Sigur că da, recunoscu domnişoara Lemon, plină de încredere.

— Atunci treaba e simplă. Te duci la Charman's Green şi cauţi un negustor de peşte.

— Un negustor de peşte? Întrebă surprinsă domnişoara Lemon.

— Exact. Negustorul care a furnizat peşte la Rosebank. După ce-l găseşti îi pui o anume întrebare. Îi întinse o bucată de hârtie. Domnişoara Lemon o luă, îi notă conţinutul dezinteresată, apoi încuviinţă şi puse capacul la maşina de scris.

— Vom merge împreună la Charman's Green, adăugă Poirot. Dumneata te duci la negustorul de peşte, iar eu la poliţie. Ne ia doar jumătate de oră de la Baker Street.

Când a sosit la destinaţie, fu întâmpinat cu surprindere de inspectorul Sims.

— O, dar ce repede lucraţi. Am vorbit la telefon doar cu o oră în urmă.

— Aş vrea să vă rog ceva, să-mi permiteţi s-o văd pe Katrina…, cum îi mai zice?

— Katrina Rieger. Da, nu cred că există vreo obiecţie la asta. Katrina arăta şi mai palidă şi posomorită decât înainte. Poirot îi vorbi cu multă blândeţe:

— Domnişoară, vreau să mă credeţi că nu vă sunt duşman. Vreau să-mi spuneţi adevărul.

— Am spus adevărul – ochii îi străluceau sfidător. Tuturor le-am spus adevărul! Dacă bătrâna doamnă a fost otrăvită,

nu eu am fost aceea care am otrăvit-o. Totul e o greşeală. Vreţi să mă împiedicaţi să iau banii.

Vocea ei era aspră. Arăta, se gândi el, ca un amărât de şoricel încolţit.

— Vorbiţi-mi despre caşetă, domnişoară, continuă Poirot. Nimeni n-a mai pus mâna pe ea?

— Am mai spus-o, nu? Ele au fost făcute la farmacie în dupăamiaza aceea. Le-am adus cu mine în geanta mea, chiar înainte de cină. Am deschis cutia şi i-am dat domnişoarei Barrowby una cu un pahar cu apă.

— Nimeni nu le-a atins în afară de tine?

— Nu.

Un şoricel încolţit – curajos!

— Şi domnişoara Barrowby a servit la cină numai ceea ce ni sa spus? Supă, plăcintă cu peşte, tartă?

— Da.

Un „da” lipsit de speranţă, întunecat, ochi pierduţi care nu vedeau lumina nicăieri. Poirot o bătu pe umăr.

— Fii curajoasă, domnişoară. Mai poate exista libertate… Da, şi bani… O viaţă confortabilă.

Se uită la el bănuitoare.

Când ieşi, Sims îi spuse:

— Nu prea am înţeles ce-ai spus la telefon, ceva în legătură cu faptul că fata ar avea un prieten.

— Are unul. Pe mine! Spuse Hercule Poirot şi ieşi din sediul poliţiei, înainte ca inspectorul să-şi poată reveni.

La ceainăria „Green Cat”, domnişoara Lemon nu şi-a lăsat patronul s-o aştepte. Trecu direct la subiect.

— Numele omului este Rudge, de pe strada principală şi aţi avut perfectă dreptate. Exact o duzină şi jumătate. Am notat ce mi-a spus. Şi-i întinse nota.

— Arrr… Era un sunet adânc, prelungit ca mârâitul unei pisici.

Hercule Poirot o luă la sănătoasa spre Rosebank. Cum stătea în grădină şi soarele apunea în spatele său, Mary Delafontaine veni spre el.

— Domnul Poirot? V-aţi întors? Vocea ei părea surprinsă.

— Da, m-am întors. Se opri şi apoi adăugă: Când am venit prima dată aici, madame, nişte rime pentru copii mi-au trecut prin cap:

Doamnă Mary, oare cum se poate, Grădina ce-ţi mai face? Între cochilii şi capace Fete drăguţe, toate înşirate.

Numai că nu sunt cochilii oarecare, nu-i aşa, madame? Sunt cochilii de stridii. Mâna lui arăta spre ceva.

Auzi cum ei i se opri respiraţia şi apoi rămase foarte liniştită. În ochi i se citea o întrebare. El dădu aprobator din cap.

— Mais oui, ştiu! Servitoarea a lăsat cina pregătită. Ea ar jura şi Katrina ar jura că alea au fost tot ce aţi mâncat la masă. Numai dumneata şi soţul dumitale ştiţi că aţi mai adus o duzină şi jumătate de stridii – o mică trataţie pour la bonne tante. Ce uşor să pui stricnină într-o stridie. Se înghite – comme ça! Dar rămân cochiliile – ele nu trebuie să ajungă în găleată. Fata le-ar putea vedea. Aşa că v-aţi gândit să faceţi o margine din ele la un strat de flori. Dar nu erau suficiente, marginea nu-i completă. Efectul e prost, strică simetria unei grădini altfel încântătoare. Acele câteva cochilii de stridii fac o notă discordantă, mi-au displăcut de la prima mea vizită.

Mary Delafontaine spuse:

— Cred că aţi ghicit din scrisoare. Ştiam că vă scrisese, dar nu eram sigură cât de multe vă spusese.

Poirot răspunse evaziv:

— Ştiam cel puţin că era o chestiune de familie. Dacă ar fi fost vorba despre Katrina, n-ar fi avut rost să muşamalizeze lucrurile. Cred că dumneata sau soţul dumitale v-aţi folosit de fondurile domnişoarei Barrowby în avantajul propriu şi ea a descoperit…

Mary Delafontaine recunoscu:

— O făceam de ani de zile, puţin de aici, puţin de dincolo. Niciodată n-am crezut că e destul de deşteaptă să-şi dea seama. Şi-apoi am aflat că trimisese după un detectiv; şi am

mai descoperit că-i lăsa banii Katrinei – mica aia creatură mizerabilă!

— Şi aşa stricnina a fost pusă în dormitorul Katrinei? Înţeleg. Vă salvaţi pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră de la ceea ce aş putea descoperi şi învinuiţi o copilă inocentă de crimă. N-aveţi milă, madame?

Mary Delafontaine ridică din umeri, ochii ei albaştri, de nu-măuita se uitau în cei ai lui Poirot. El îşi reaminti perfecţiunea cu care îşi jucase rolul în prima zi în care venise şi stângăciile soţului ei. O femeie deasupra mediei, dar inumană.

— Milă, întrebă ea, pentru mizerabila aia de şoricioaică intrigantă? Dispreţul ei răsuna răspicat.

Hercule Poirot spuse încet:

— Cred că nu v-au interesat în viaţă decât numai două lucruri. Unul este soţul dumneavoastră.

Îi văzu buzele tremurând.

— Celălalt – grădina.

Se uită roată în jur. Privirea părea să ceară iertare florilor pentru ceea ce făcuse şi era pe punctul de a face.

SFÂRŞIT